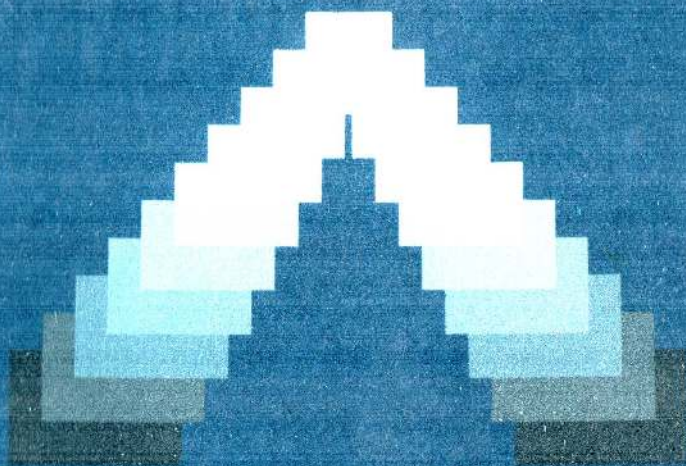

இலங்கையில்

ஆட்கொணர்வு எழுத்தாணை;

அசாதாரண நிலமைகளில் இவ்வெழுத்தாணை
தொடர்பிலான கோட்பாட்டு அடிப்படை மற்றும்
நடைமுறைப் பிரயோகம்

கிஷாலி பின்ரோ ஜயவர்த்தன
ஜெயந்த டி அல்மெய்டா குணரட்ண

இலங்கையில் ஆட்கொணர்வு

எழுத்தாணை:

அசாதாரண நிலைமைகளில் இவ்வெழுத்தாணை
தொடர்பிலான கோட்பாடு அடிப்படை மற்றும்
நடைமுறைப் பிரயோகம்

கிஷாலி பின்ரோ ஜயவர்த்தன மற்றும்
ஜெயந்த டி அல்மெய்டா குணரட்ண

சட்டத்திற்கும் சமூகத்திற்குமான அறநிலையம்
சனவரி 2011

இலங்கையில் ஆட்கொணர்வு எழுத்தாணை

அசாதாரண நிலைமைகளில் இவ்வெழுத்தாணை தொடர்பிலான கோட்பாடு அடிப்படை மற்றும் நடைமுறைப் பிரயோகம்.

சட்டத்திற்கும் சமூகத்திற்குமான அறநிலையம் 2011

எல்லா உரிமைகளும் பதிவு செய்யப்பட்டது. பதிப்புரிமைச் சட்டத்தின் கீழ்ப் பதிவு செய்யப்பட்டுள்ள இப்புத்தகத்தின் எப்பகுதியையும் எவ்வடிவிலும் பிரசுரிக்கக்கூடாது. தவறின் சிவில் மற்றும் குற்றவியல் சட்டங்களின் கீழ் நடவடிக்கை எடுக்கப்படும்.

ISBN: 978-955-1302-412

இவ் நூலின் உள்ளடக்கத்திற்கு சட்டத்திற்கும் சமூகத்திற்குமான அறநிலையம் பொறுப்புடையது. இங்கு வெளிப்படுத்தப்பட்ட கருத்துக்கள் நூலாசிரியர்கள், செயற்திட்ட அங்கத்தவர்கள் மற்றும் நோக்காணல் செய்யப்பட்டவர்களின் கருத்துக்களையே பிரதிபலிக்கின்றது. இக் கருத்துக்கள் பதிப்பாளரின் உத்தியோகபூர்வ கருத்துக்களைப் பிரதிபலிக்கவில்லை.

சட்டத்திற்கும் சமூகத்திற்குமான அறநிலையம் (LST)

3, கின்சி டெர்ரேஸ்

கொழும்பு - 8

இலங்கை

தொலைபேசி: +94(0)11 268 4845

தொலைநகல்: +94(0) 11 268 6843

மின்னஞ்சல்: lst@eureka.lk

இணையத்தளம்: www.lawandsocietytrust.org

Printed by: Netcafe Printers

“சட்டத்தின் வடிவமல்ல, சட்டத்தின் உள்ளார்ந்த
தன்மையே நீதியின் உயிரைப் பாதுகாக்கின்றது”

Earl Warren (1891-1974) ஐக்கிய அமெரிக்க உயர்
நீதிமன்றத்தின் 14 ஆவது பிரதம நீதியரசர்.

நீதியை இலங்கையில் நிலைநாட்ட அரும்பாடுபட்ட எமது
நண்பரும் நெருங்கிய சகாவுமான அமரர். சுரன்ஜித் ஹேவமாதே -
சட்டத்தரணி அவர்களை நினைவு கூர்ந்து இந்நூல் அவருக்காகக்
காணிக்கையாக்கப்படுகின்றது.

பொருளடக்கம்

முகவுரை	iii
நன்றியறிதல்	iv
நூலாசிரியர்கள் பற்றிய குறிப்பு	v
சுருக்கம்	vi
01. அறிமுகம்	1
1.1 ஆரம்பக் கட்டக் கண்காணிப்பு	1
1.2. முறையமைவு	9
02. இலங்கையில் ஆட்கொணர்வு எழுத்தாணை நிவாரணத்தின் வரலாற்றுப் பின்னணியும் ஆரம்பகால வழக்குகளும்.	12
2.1 W.A. De Silva வழக்கு	12
2.2. Bracegirdle வழக்கு	13
2.3. Thomas Perera <i>alias</i> Banda வழக்கு	14
03. 1948 – 1977 ற்கு இடைப்பட்ட காலப்பகுதிகளில் ஆட்கொணர்வு நிவாரணம் தொடர்பான நீதித்துறையின் அணுகுமுறை	15
3.1 முதலாவது குடியரசு அரசியலமைப்பிற்கு உட்பட்ட காலப்பகுதி (1948 தொடக்கம் 1972)	15
3.1.1. <i>Thamboo v. the Superintendent of Prisons</i>	15
3.2 முதலாவது குடியரசு அரசியலமைப்பின் கீழ் ஆட்கொணர்வு எழுத்தாணை வழங்கப்பட்டமை	15
04. 1978ம் ஆண்டின் அரசியலமைப்பின் கீழ் ஆட்கொணர்வு எழுத்தாணை தொடர்பாக உயர் நீதிமன்றம் மற்றும் மேன்முறையீட்டு நீதிமன்றம் ஆகியவற்றின் அணுகுமுறை	17

4.1 ஆட்கொணர்வு எழுத்தாணை தொடர்பாக உயர் நீதிமன்றத்தின் அணுகுமுறை	17
4.2 ஆட்கொணர்வு எழுத்தாணை தொடர்பில் மேன்முறையீட்டு நீதிமன்ற அணுகுமுறை	24
4.2.1 1981 - 1993 வரையிலான காலப்பகுதியில் மேன்முறையீட்டு நீதிமன்றத்தால் வழங்கப்பட்ட கட்டளைகள்	26
4.2.1.1 இனப்பிரச்சினையோடு தொடர்புபட்ட வழக்குகளில் வழங்கப்பட்ட கட்டளைகள்	26
4.2.2 1994 - 2002 வரையிலான காலப்பகுதியில் மேற்கொள்ளப்பட்ட ஆட்கொணர்வு எழுத்தாணைக்கான விண்ணப்பம் தொடர்பில் மேன்முறையீட்டு நீதிமன்றத்தால் வழங்கப்பட்ட கட்டளைகள்.	32
5. ஆட்கொணர்வு எழுத்தாணை தொடர்பாக 1978ம் ஆண்டு அரசியலமைப்பின் கீழ் உயர் நீதிமன்றம் மேல் நீதிமன்றம் ஆகியவற்றின் நிலைப்பாடு	85
5.1 வடமாகாண மேல்முறையீட்டு நீதிமன்றம் தொடர்பான அறிமுக விமர்சனம்	85
5.2 வழக்கறிக்கைகள் மற்றும் அவற்றின் தீர்ப்புக்கள் தொடர்பான ஒரு நோக்கு	87
5.3 மாகாண மட்டத்தில் ஆட்கொணர்வு எழுத்தாணை நிவாரணத்தினைத் திறம்பட வழங்கத் தவறுகின்றமை அல்லது முடியாமை.	91
5.4 மாகாண மட்டத்தில் எதிர் கொள்ளப்படுகின்ற சமகால பிரச்சினைகள்	104

முகவுரை

இலங்கை மேன்முறையீட்டு நீதிமன்றத்தால் பிறப்பிக்கப்பட்ட ஆட்கொணர்வு எழுத்தாணை தொடர்பான தீர்ப்புக்கள் சிலவற்றின் ஆய்வாகவே ஆரம்பத்தில் இம்முயற்சி கருதப்பட்ட போதும், இம் முயற்சியானது எமக்குக் கிடைத்த ஏராளமான தீர்ப்புக்கள் காரணமாக அதனுடைய ஆரம்பக் கட்ட இலக்கைத் தாண்டிய விரிவான ஆய்வாக இது அமைகின்றது.

இந்த இறுதி வடிவமானது மிகப்பாரியளவிலான மனித உரிமை மீறல்கள் தொடர்பில் இலங்கை சட்டமுறைமையில் காணப்படுகின்ற அரசியலமைப்பு நிவாரணமான ஆட்கொணர்வு எழுத்தாணை பற்றிய மிகவும் விரிவான ஆய்வாக அமைகிறது.

இவ்வெளியீடானது கல்வியியலாளர்கள், சட்டவாதிகள், நீதித்துறை அலுவலர்கள், சட்ட ஆசிரியர்கள், சட்ட மாணவர்கள் போன்ற அனைவருக்கும் பயனுள்ளதாக அமையுமென உறுதியாக நம்புகிறோம். எனினும் இது மட்டும் போதிய முயற்சியாக அமையக் கூடாது. எனவே ஆட்கொணர்வு எழுத்தாணை தொடர்பாகத் தற்போதைய சட்டத்திலும் சட்ட நடைமுறையிலும் பொருள்சார் மற்றும் நடைமுறை சார்ந்த மாற்றங்கள் அவசியமானது மட்டுமல்ல கட்டாயமானதுமாகும்.

இவ்வாறான மாற்றங்களானது இந்த நாட்டில் வாழுகின்ற அனைத்து மக்களுடைய நன்மைக்காகவும், அரசியல் அமைப்பிற்குப் புது வடிவம் ஒன்றைக் கொடுப்பதற்காகவும் இயலக் கூடிய இலக்கொன்றாகவே கருதப்பட வேண்டும்.

நூலாசிரியர்கள்

கொழும்பு, 2011.

நன்றியறிதல்

இந்நூலின் நூலாசிரியர்கள் சட்டத்தரணியான ஜெஹான் குணதிலகவினால் வழங்கப்பட்ட பெறுமதி மிக்க உதவியை நன்றியுடன் நினைவு கூருகின்றார்கள். மேலும் சட்டத்தரணிகளான பிரைன் தம்பு, கீர்த்தி ராஜபக்ஷ, டபிள்யு ருபசிங்க, கோசலை கோசி, சீ.குணதிலக மற்றும் சட்டத்தரணியான லோரன்ஸ் இவ்வாக்கத்திற்கான தங்களின் மாகாணங்களில் தேவையான ஆய்வுகளை நடாத்தி இவ் வெளியீட்டிற்குப் பேருதவி புரிந்துள்ளனர். சட்டத்தரணியான எஸ். டி சில்வா இவ்வாய்வினை நெறிப்படுத்தி உதவியுள்ளார். அத்துடன் சட்டத்தரணியான டினேஷா சமரரட்ன மாகாண மேல் நீதிமன்றங்கள் தொடர்பான தரவுகளைத் தந்துதவி தரவுகளின் ஆய்விற்கு உதவியுள்ளார்.

பதுளை, காலி, மாத்தறை, கண்டி, திருகோணமலை, அம்பாறை, மட்டக்களப்பு, யாழ்ப்பாணம் மற்றும் வவுனியா ஆகிய இடங்களின் சட்டத்தரணிகள் சங்கத்தினுடைய (Bar Associations) தலைவர்கள், உப தலைவர்கள், சட்டத்தரணிகள் சங்க உறுப்பினர்கள் போன்றோருடனான சந்திப்புக்களில் பெற்றுக்கொண்ட ஆலோசனைகள் மற்றும் ஓய்வு பெற்ற தற்போது கடமையாற்றிக் கொண்டிருக்கின்ற நீதித்துறை அலுவலர்கள் போன்றோருடனான கருத்துப்பரிமாற்றங்கள் பயனுள்ளதாக அமைந்தது. இவர்களைத் தவிர இவ் வெளியீட்டை வெளிக் கொணர்வதில் வேறு பலர் பல்வேறுபட்ட வழிகளில் உதவியிருந்தார்கள். அவர்கள் தங்கள் பெயர்களை வெளிப்படையாகக் கூற வேண்டாமெனக் கேட்டுக் கொண்டதனால் அவர்களுடைய பெயர்கள் வெளிப்படையாகக் கூறப்படாவிட்டாலும் அவர்களுக்கும் எமது நன்றிகள்.

USAID நிறுவனம் இவ்வாய்வினை அதனுடைய பிராந்திய ஆளுகை ஒத்துழைப்பு (SuRG) நிகழ்ச்சித் திட்டத்தினூடாக நடாத்த உதவி செய்திருந்தமையை நன்றியுடன் நினைவு கூருகிறோம்.

நூலாசிரியர்கள் பற்றிய குறிப்பு

கிஷாலி பின்ரோ ஜயவர்த்தன இலங்கையிலுள்ள சட்டத்திற்கும் சமூகத்திற்குமான அறநிலையம் (LST) மற்றும் ஜெனிவா-பெங்கொக்கில் அமைந்துள்ள சர்வதேச சட்ட வல்லுநர்கள் ஆணைக்குழு (ICJ) போன்றவற்றினுடைய சிரேஷ்ட சட்ட ஆலோசகராவார். அவர் கொழும்பிலிருந்து வெளியாகும் *The Sunday Times* பத்திரிகையினுடைய சட்ட விவகாரங்களுக்கான ஆலோசகராகப் பணியாற்றுவதோடு பத்திரிகைகளில் உரிமைகள் மற்றும் சட்டம் பற்றித் தொடர்ச்சியாக எழுதி வரும் எழுத்தாளருமாவார். மேலும் அவர் *LST Review* தொடர்பான நெறிப்படுத்தல் வேலைகளைக் கவனித்து வருகின்றார். *Still Seeking Justice in Sri Lanka; Rule of Law, The Criminal Justice System and Commissions of Inquiry* (ICJ, Asia-Pacific Office, Bangkok, January 2010) and *The Rule of Law in Decline; Study on Prevalence, Determinants and Causes of Torture and other Forms of Cruel, Inhuman or Degrading Treatment or Punishment in Sri Lanka* (The Research and Rehabilitation Centre for Torture Victims, RCT, Copenhagen, May 2009) போன்ற புத்தகங்களின் ஆசிரியருமாவார்.

கலாநிதி ஜெயந்த டி அல்மெய்டா குணரட்ண, இவர் சனாதிபதி சட்டத்தரணியாவார். கொழும்பு பல்கலைக்கழக சட்டபீடம் மற்றும் இலங்கைச் சட்டக்கல்லூரி போன்றவற்றில் வருகைதரு விரிவுரையாளராகக் கடமையாற்றுகின்றார். இவர் சட்டத்திற்கும் சமூகத்திற்குமான அறநிலையத்தின் பிரதான சட்ட ஆலோசகராக இருப்பதோடு *Appellate Law Recorder* இன் பிரதான பதிப்பாளருமாவார். இவர் இலங்கைச் சட்ட ஆணைக்குழுவின் முன்னாள் ஆணையாளராக இருந்ததோடு 1994 இல் அமைக்கப்பட்ட தெற்கு, மேற்கு, சப்ரகமுவ மாகாணங்களில் ஆட்கள் காணாமல் போதல் தொடர்பாக அமைக்கப்பட்ட ஆணைக்குழுவின் பிரதான ஆணையாளராகவும் இருந்துள்ளார் என்பதோடு இலங்கையின் அரசியலமைப்புச் சட்டத்தின் விருத்தி தொடர்பாக *The Swiss Constitution; Lessons for Sri Lanka* (The Centre for Policy Research and Analysis, CEPRA, University of Colombo, 1995) போன்றவையுட்படப் பல்வேறு நூல்களையும் எழுதியுள்ளார்.

நிறைவேற்றுச் சுருக்கம்

ஆட்களின் சுதந்திரத்தினை உறுதிப்படுத்துவதில் ஆட்கொணர்வு எழுத்தாணை முக்கிய வகிபங்கினை ஆற்றுவதோடு பலவந்த காணாமற் போதல்கள் தொடர்பிலான நீதித்துறை மீளாய்வினை உறுதிப்படுத்துவதிலும் முக்கியமானதாக அமைகின்றது. எனினும் இலங்கையில் ஆட்கொணர்வு நிவாரணத்தின் தொழிற்பாடு தொடர்பான நம்பகமான தரவுகளும், விரிவான ஆய்வுகளும் குறைவானதாகவே காணப்படுகின்றது. இவ்வாய்வானது பலவந்தமான காணாமற் போதல்களின் பின்னணியில் ஆட்கொணர்வு எழுத்தாணையின் விளைத்திறனை ஆராய்வதன் ஊடாக மேற்கூறிய குறையினைப் போக்க முயற்சிக்கின்றது. இவ்வாய்வானது சுதந்திரத்திற்கு முன்னைய காலம் தொட்டு நவீன தற்காலம் வரையான 880 கட்டளைகள் மற்றும் பொருண்மைத் தீர்ப்புக்களை (Substantive Judgments) ஆய்விற்கு எடுத்துக் கொள்கின்றது.

ஆட்கொணர்வு எழுத்தாணையின் வரலாற்றுப் பின்னணி

*W.A.De Silva*¹ (1915) வழக்கினுடைய தீர்ப்பினை அடியொற்றி நோக்கும் போது, ஆரம்பகாலத்தில் பிற்போக்கான அணுகுமுறையே கையாளப்பட்டு வந்ததை அவதானிக்க முடியும். இவ் வழக்கில் கைதுகள் மற்றும் தடுத்து வைப்புக்கள் போன்ற இராணுவச் சட்டத்தின் கீழ் வருகின்ற விடயங்கள் தொடர்பில் ஆட்கொணர்வு நிவாரணத்தினைப் பயன்படுத்தி நீதித்துறை மீளாய்வினை மேற்கொள்ள முடியாது என நீதிமன்றம் தீர்ப்பு வழங்கியது. *Bracegirdle*² (1937) என்ற புகழ்பெற்ற வழக்கொன்றில் ஆளுநரின் அதிகாரம் முழுமையான வரையறையற்ற ஒன்று அல்ல என்றும், அவருடைய அதிகாரம் அவசரகால சூழ்நிலைகளின் கீழேயே செயற்படுத்தப்பட முடியும் என்றும் மேலும் அது நீதித்துறையின் ஆய்விற்கு உட்பட்டது என்றும் தீர்க்கப்பட்டது. இது தொடர்பில் மேலதிக முன்னேற்றம் *Thomas Perera's Case*³ (1926) இல் ஏற்பட்டது. இவ்வழக்கில் ஒரு நபரினைச் சிறையில் அடைக்கப் படுவமன்ற ஆணையாளரினால் (Commissioner of Assize) வழங்கப்பட்ட பிடியாணையினை மீளாய்வு செய்யும் அதிகாரம் நீதிமன்றத்திற்கு இல்லை எனினும், அப்பிடியாணையானது முகத் தோற்றமளவில் குறைபாடுடையதாக இருக்கின்றபோது சிறைக் கைதியினை விடுதலை

செய்யுமாறு உத்தரவிடும் அதிகாரம் நீதிமன்றத்திற்கு உண்டு, எனத் தீர்ப்பு வழங்கப்பட்டது.

1948 - 1977 காலப்பகுதியில் நீதித்துறை நிலைமை

மேற்குறிப்பிட்ட காலப்பகுதியில் வழங்கப்பட்ட தீர்ப்புக்கள் இங்கு ஆய்விற்கு எடுத்துக் கொள்ளப்படுகின்றது. *Thambo v. the Superintendent of Prisons*⁴ (1958) என்ற வழக்கில் உயர் நீதிமன்றத் தீர்ப்பின் அடிப்படையில் ஒருவர் சிறைப்படுத்தப்படுகின்ற போது அல்லது ஏனைய நீதிமன்றங்கள் தங்களுடைய சட்டப்பரப்பிற்குள் உட்பட்டு முறையான விசாரணையின் பின்பு ஒருவரைச் சிறைக்கு அனுப்பும் போது அதற்கெதிராக ஆட்கொணர்வு எழுத்தாணையினைப் பயன்படுத்த முடியாது. இந்தத் தீர்ப்பு ஆட்கொணர்வு எழுத்தாணையின் பிரயோகத்தினைச் சட்டரீதியற்ற தடுத்து வைத்தல்களுக்கு மட்டுமே மட்டுப்படுத்தியுள்ளதோடு, அமெரிக்கச் சட்டவியலில் காணப்படுவது போன்ற மிகவும் தாராளமான அணுகுமுறை இலங்கையில் மறுக்கப்பட்டுக் காணப்படுகின்றது.⁵ 1947 ஆம் ஆண்டின் 25 ஆம் இலக்கப் பொதுமக்கள் பாதுகாப்புக் கட்டளைச் சட்டத்தினால் அறிமுகப்படுத்தப்பட்ட அவசரகாலச் சட்ட ஒழுங்கு விதிகளைத் தொடர்ந்து, 1971 ஆம் ஆண்டிற்குப் பின்னர் இந்தப் பிற்போக்கான நிலைமை புதிய பரிணாமம் பெற்றது. அதற்கிணங்க, *Hidramani v. Ratnavale*⁶ (1971) ஒரு தடுத்து வைத்தற் கட்டளையானது அதன் முகத் தோற்றமளவில் வலிதாக அமைகின்ற போது அத் தடுத்து வைத்தற் கட்டளையில் கூறப்பட்டுள்ள பிழையான நிகழ்வுகளை எண்பித்தற் பொறுப்பு வேண்டியது விண்ணப்பதாரியினைச் சார்ந்ததாகும். அவசரகாலச் சட்டத்தினுடைய விலக்கு வாசகம் (Ouster Clause), தடுத்து வைப்பானது சட்ட முரணாக இருக்கும் போது நீதிமன்றம் அதனுடைய அதிகாரத்தினை உபயோகிப்பதனைத் தடுக்கவில்லை என்று அவ்வழக்கில் தீர்ப்புக் கூறப்பட்டது.

*Gunasekera v. De Fonseka*⁷ (1972) என்ற வழக்கில் ஆட்கொணர்வு எழுத்தாணை தொடர்பாக மிகவும் தாராளமான அணுகுமுறை கையாளப்பட்டது. இவ்வழக்கில் கைது செய்கின்ற அதிகாரிக்குத் தான் ஏன் சந்தேக நபரைக் கைது செய்கிறேன் என்பது தொடர்பில் தனிப்பட்ட அறிவு கிடையாத விடத்து அக்கைதானது சட்ட முரணானதாகக்

கொள்ளப்பட வேண்டும் எனத் தீர்க்கப்பட்டது. *Gunesekara v. Ratnavale*⁸ (1972) என்ற வழக்கில் ஆட்கொணர்வு எழுத்தாணையின் பிரயோகம் பாதுகாப்புச் செயலாளருக்கு எதிராக இருந்தமையால் மிகுந்த கவனம் செலுத்தப்பட்டது. இவ்வழக்கில் எதிராளிகளினுடைய தடுத்து வைப்பானது அவசரகால சட்டத்தினுடைய பிரிவு 18 (1) ன் கீழானது. எனவே இங்கு தீய நோக்கத்தினை நிரூபிக்க முடியாமை காரணமாக நீதிமன்றமானது முகத் தோற்றமளவில் தடுத்து வைத்தல் கட்டளையானது வலிதானது எனத் தீர்த்தது. *Hidramani v. Ratnavale*⁹ என்ற வழக்கினுடைய சாதகமான அம்சத்தினை மேற்குறித்த குணசேகர வழக்கினுடைய தீர்ப்பில் பொதுமக்கள் பாதுகாப்புக் கட்டளைச் சட்டம் (1948) நீதித்துறை மீளாய்வுக்கு உட்பட்டது அல்ல எனத் தீர்ப்பளித்தது இல்லாமல் செய்து விட்டது.

மேற்குறித்த ஆய்வுகளின் அடிப்படையில் ஆட்கொணர்வு எழுத்தாணை தொடர்பான ஆரம்பகால சட்டவியலானது நிர்வாகத் துறையினுடைய நடவடிக்கைகளை எதிர்ப்பதில் தயக்கம் காட்டிய ஒன்றாகவே காணப்படுகின்றது.

1978 ஆம் ஆண்டு அரசியலமைப்பின் கீழ் உயர் நீதிமன்றத்தின் நிலைமை

இதன் கீழ் இலங்கை உயர் நீதிமன்றத்தின் பல்வேறு முக்கிய தீர்ப்புக்கள் ஆராயப்படுகின்றது. *Rasammah v. Major General Perera*¹⁰ (1982) என்ற வழக்கில் அரசியலமைப்பினுடைய 141 ஆம் உறுப்புரைக்கமைவாக மேற்கொள்ளப்பட்ட விண்ணப்பத்தின் மீது மேன்முறையீட்டாளரால் முகத் தோற்றமளவில் வழக்கொன்று நிரூபிக்கப்படுகின்ற பொழுது மேன்முறையீட்டு நீதிமன்றமானது தடுத்து வைக்கப்பட்டுள்ளவர் எந்தக் கட்டத்தில் நீதிமன்றத்தின் முன் கொண்டு வரப்படவேண்டும் என்பதைத் தீர்மானிப்பதில் பரந்த தந்துணிவு அதிகாரத்தைக் கொண்டுள்ளது. மேலும் மேன்முறையீட்டு நீதிமன்றமானது முதல்நிலை நீதிமன்ற நீதிபதி ஒருவரை உறுப்புரை 141 இற்கு அமைவாக விசாரணை செய்து அறிக்கையளிக்கப் பணிக்கின்ற போது அம்முதல்நிலை நீதிமன்றமானது சட்ட விரோதமாக அல்லது முறையற்ற விதத்தில் தடுத்து வைக்கப்பட்ட ஒருவரைத் தன்முன் தோன்றுமாறு கோர முடியும்.

*Chelliah*¹¹ (1982) என்ற வழக்கானது இன்னுமொரு முக்கியமான வழக்காகும். இங்கு நீதிபதிகளுக்கிடையில் 1979 ஆம் ஆண்டின் 48 ஆம் இலக்கப் பயங்கரவாதத் தடைச்சட்டத்தின் கீழ் “சட்டவிரோத நடவடிக்கை” என்றால் என்ன (Unlawful activity) என்பது தொடர்பில் முரண்பாடு காணப்பட்டது. நீதியரசர் வீரரட்ண சட்ட முரணான நடவடிக்கை என்பது சட்டத்திற்கு எதிரான நடவடிக்கைகளை மட்டுமன்றி நீதிமன்றத்தில் வழக்குத் தொடரக்கூடிய அனைத்து குற்றங்களையும் உள்ளடக்கியது என்ற கருத்தைக் கொண்டிருந்தார். நீதியரசர் விமலரட்ணவின் கருத்தின் படி சட்ட விரோத நடவடிக்கை என்பது ஒரு மனிதனை நீதிமன்றத்திற்கு எடுத்துச் செல்லக் கூடிய நடவடிக்கைகளை உள்ளடக்காது என்றும் ஒரு குற்றத்தோடு நேரடியாகத் தொடர்பு பட்ட நடவடிக்கைகளை மட்டுமே உள்ளடக்கும். நீதியரசர் மிச்சல் பெரோவின் அபிப்பிராயப்படி ஏதாவதொரு குறித்த குற்றம் புரியப்பட்டதாக ஆதாரம் காணப்படுகின்றவிடத்து அவர் அந்தக் குற்றத்திற்காகக் குற்றப்பத்திரம் தாக்கல் செய்யப்படலாமே தவிர சட்ட விரோத நடவடிக்கைக்காகத் தடுத்து வைக்கப்பட முடியாது. இவ்வாறான பல்வேறுபட்ட கருத்தேற்புக்கள், தடுத்து வைக்கப்படுபவர்கள் பல்வேறுபட்ட பின் விளைவுகளை அனுபவிக்கக் காரணமாக அமைகின்றது.

*Juwanis v. Lathi*¹² (1988) என்ற பிரசித்தி பெற்ற தீர்ப்பொன்றில் நீதியரசர் மார்க் பெர்ணான்டோ ஆட்கொணர்வு எழுத்தாணையின் பரப்பெல்லையை மேலும் விரிவு படுத்தினார். மேலும் எதிராளிகள் கைது, தடுத்துவைத்தல் போன்ற விடயங்களை மறுக்கின்ற பொழுது அல்லது தன்னுடைய கட்டுப்பாட்டில் தான் ஒரு நபர் இருக்கின்றார் என்பதை மறுக்கின்ற பொழுது, மேன்முறையீட்டு நீதிமன்றமானது அவர் அவ்வெதிராளியினால் தான் தடுத்து வைக்கப்பட்டிருக்கின்றார் என்றோ அவ்வெதிராளியின் பாதுகாவல் அல்லது கட்டுப்பாட்டில் தான் இருக்கிறார் என்றோ அவ்விடயத்தினை நீதவான் நீதிமன்றத்தின் விசாரணைக்கு அனுப்புவதற்கு முன்னதாகத் திருப்தி அடைய வேண்டிய அவசியம் இல்லை. இவ்வழக்கின் தீர்ப்பானது ஆட்கொணர்வு எழுத்தாணை நிவாரணத்தின் விளைத்திறனை மேலும் அதிகரிப்பதோடு எதிராளிகளினுடைய மறுப்பானது நீதிமன்றம் மேலதிக விசாரணைக்கு உட்படுத்துவதைத் தடுக்க முடியாது.

*Shanthi Chandrasekaran*¹³ (1992) வழக்கில் உயர் நீதிமன்றமானது அரசியலமைப்பினுடைய உறுப்புரை 126(3) இனுடைய பரப்பெல்லையை ஆராய்ந்தது. 126(3)ன் கீழ் அடிப்படை உரிமையொன்று மீறப்படுகின்ற அல்லது உடனடியாக மீறப்படக்கூடிய சாத்தியம் காணப்படுகின்றமை தொடர்பாக முகத் தோற்றமளவில் சான்று காணப்படுகின்றவிடத்து அவ்விடயத்தினை மேன்முறையீட்டு நீதிமன்றமானது உயர்நீதிமன்றத்திற்குப் பாரப்படுத்த வேண்டும். அவ்வாறு பாரப்படுத்தப்படுகின்ற பொழுது உயர்நீதிமன்றத்தினுடைய நியாயாதிக்கமானது அடிப்படை உரிமை மீறல் தொடர்பானதாக மட்டுமன்றி ஆட்கொணர்வு எழுத்தாணை தொடர்பான முறைப்பாட்டின் முழுமைக்கும் ஏற்புடையதாகும். *Machchavallavan*¹⁴ (2005) வழக்கில் மேன்முறையீட்டு நீதிமன்றம் ஒன்றில் ஆட்கொணர்வு எழுத்தாணை தொடர்பான முறைப்பாடொன்று விசாரணைக்கு வருகின்ற பொழுது அங்கு அடிப்படை உரிமை மீறப்படுகின்ற ஆதாரம் காணப்படுமிடத்து மேன்முறையீட்டாளர் உயர் நீதிமன்றத்தின் நியாயத்தினைக் கோர முடியுமா? என்ற வினா எழுப்பப்பட்டது. அவ்வழக்கில் நீதிமன்றமானது அத்தகைய சந்தர்ப்பம் ஒன்றில் அவ்விடயத்தினை உயர்நீதிமன்றத்தில பாரப்படுத்த வேண்டியது மேன்முறையீட்டு நீதிமன்றத்தின் கடமையெனத் தீர்த்தது. மேலும் எந்த அரச அலுவலர்கள் காணாமல் போனமைக்குக் காரணம் எனச் சரியான முறையில் அடையாளம் கண்டுபிடிக்க முடியாதவிடத்து அரசே அவர்கள் காணாமல் போனமைக்குப் பொறுப்பேற்க வேண்டும் என்றும், மேலும் அரசே அரசியலமைப்பின் உறுப்புரை 13 (4) ல் உத்தரவாதப்படுத்தப்பட்ட அடிப்படை உரிமை மீறலுக்குப் பொறுப்பாகுமெனத் தீர்த்தது.

இலங்கையின் உயர் நீதிமன்றமானது ஆட்கொணர்வு எழுத்தாணை தொடர்பான சட்ட வளர்ச்சியில் பிரதான பங்காற்றிய பொழுதும் ஆட்கொணர்வு எழுத்தாணை தொடர்பான நிவாரணமானது இன்னமும் அவசரகால நிலைமையின் கீழான சந்தர்ப்பங்களில் பலவீனமானதாகவே காணப்படுகின்றது. எல்.ஜே.எம். கூரே உட்பட பல்வேறு சட்ட எழுத்தாளர்கள் பொதுமக்கள் பாதுகாப்புக் கட்டளைச் சட்டத்தின் மூலம் ஆட்கொணர்வு எழுத்தாணையினை வினைத்திறன் அற்றதாகச் செய்யும் முயற்சிகளின் சாத்தியப்பாட்டினை ஆராய்ந்தனர்¹⁵. கூரேயினால் குறிப்பிடப்பட்டது போல *Weerasinghe v. Samarasinghe*¹⁶ (1966) என்ற வழக்கில் நீதிமன்றத்திற்கு மேற் குறித்த வினாவினை ஆராயக் கூடிய

வாய்ப்பு இருந்த பொழுதும் தூரதிஸ்டவசமாக நீதிமன்றம் அவ்வாய்வினை மேற்கொள்ளவில்லை. *Weerasinghe*¹⁷ வழக்கிற்குப் பின்பு இவ் விடயத்தினை ஆராய்வதற்குத் தெளிவான வழக்கொன்றும் இதுவரை இடம்பெறவில்லை. ஐக்கிய அமெரிக்க சட்டவியலின் பின்னணியில் நோக்குகின்ற பொழுது இலங்கையிலும் ஆட்கொணர்வு நிவாரணத்தினை இலகுவாக மீற முடியாதவாறு அதனை வலுப்படுத்த வேண்டியதை உறுதிப்படுத்த வேண்டியது உடனடித் தேவையாக உள்ளது என்பதை லிபர்ட்டி வழக்குகளான *Hamdi*¹⁸, *Hamdan*¹⁹ மற்றும் *Boumediene*²⁰ என்பவற்றில் குறிப்பிடப்பட்ட மூன்று விடயங்களுடன் ஐக்கிய இராச்சியத்தில் நீண்டகாலமாகக் காணப்படும் சட்டவாக்கப் பாதகாப்புகளின் மூலம் கண்டுகொள்ள முடியும்.

மேன்முறையீட்டு நீதிமன்றத்தின் அணுகுமுறை

சுதந்திரத்தினைப் பலப்படுத்துகின்ற வகையில் ஆட்கொணர்வு எழுத்தாணை தொடர்பில் இலங்கை நீதித்துறையின் அணுகுமுறை முற்போக்கானதாக அமையவில்லை. இவ்வாறாக இலங்கையின் அணுகுமுறை முற்போக்கானதாக இல்லாவிட்டாலும் கூட ஆங்கில வழக்குகள் முற்போக்கு அணுகுமுறையை நோக்கி மாற்றமடைகின்றமையை அவதானிக்கக் கூடியதாகவுள்ளது.²¹ 1994 இல் ஏற்பட்ட அரசியல் மாற்றத்தின் பின்னணியில் மேன்முறையீட்டு நீதிமன்றமானது ஆட்கொணர்வு எழுத்தாணை தொடர்பில் சற்று முற்போக்கான அணுகுமுறையைக் கையாள்வதாகத் தென்பட்டது. எனினும் அதுவும் கூட ஒரு குறுகிய காலத்திற்கே அமைந்தது. பிற்காலங்களில் மீண்டும் நீதிபதிகள் முற்போக்குவாத அணுகுமுறைக்கு எதிரான மனோபாவத்திற்கே திரும்பிவிட்டனர்.

1981 -- 1993 காலப்பகுதி

*Senthilnayagam v. Seneviratne*²² (1981) என்ற வழக்கில் ஒரு நபரானவர் கைது செய்யப்படுகின்ற பொழுது கைது செய்கின்ற நபர் அவ்வாறு கைது செய்யப்படுகின்ற நபருக்கு அவருக்கெதிரான குற்றச் சாட்டினுடைய தன்மை பற்றி அறிவிக்க வேண்டும் என்ற சட்டத் தேவைப்பாடானது மிகவும் கட்டாயமானது எனத் தீர்ப்பளிக்கப்பட்டது. மேலும் ப.த.ச தொடர்பாகப் பொருள்கோடல் செய்கின்ற பொழுது

அமைச்சர் கைது செய்யப்படுவதற்குக் கட்டளையிடுகின்ற பொழுதும், தொடர்ச்சியாகத் தடுத்து வைப்பிற்கு உத்தரவிடுகின்ற பொழுதும் அதற்குப் புறவயமான காரணங்கள் (Objective Grounds) இருக்க வேண்டும் என்றும் குறிப்பிட்டது. இவ்வாறான சிறந்த கருத்துக்கள் கூறப்பட்ட பொழுதும் அதனை நீதிமன்றம் அவ்வழக்கின் உண்மையான நிகழ்வுகளுக்குப் பிரயோகிக்கத் தவறியமையால் அவ்வழக்குத் தள்ளுபடி செய்யப்பட்டது.

*Paramasothy v. Delgoda*²³ (1981) என்ற வழக்கில் இன்னமும் தாராளத்தன்மையான நிலை பின்பற்றப்பட்டது. நீதவான் நீதிமன்றத்தினால் விதிக்கப்பட்ட குற்றத் தீர்ப்பு மற்றும் தண்டனை போன்றவற்றினை எதிர்த்து மீளாய்வு என்ற வகையில் ஆட்கொணர்வு எழுத்தாணையினைப் பயன்படுத்தி முதன்முதலில் மீளாய்வுக்கான விண்ணப்பம் ஒன்று மேன்முறையீட்டு நீதிமன்றத்தில் தாக்கல் செய்யப்பட்டது. இங்கு நியாயாதிக்கத் தவறு போன்றவற்றிற்கே ஆட்கொணர்வு எழுத்தாணையின் பிரயோகம் வரையறுக்கப்பட்டுள்ளது என்றும் ஒரு அதிகாரமுள்ள நீதிமன்றத்தால் மேற்கொள்ளப்பட்ட கட்டளையின் சரியான தன்மையினைக் கேள்விக்குட்படுத்தும் ஒரு கருவியாக ஆட்கொணர்வு எழுத்தாணையினைப் பயன்படுத்த முடியாது என்றும் குற்றத்தீர்ப்பானது முகத் தோற்றமளவில் பிழையானது எனின் ஆட்கொணர்வு எழுத்தாணையின் பிரயோகத்தினை உதவிக்கு அழைக்க முடியும்.

*Susila de Silva v. Weerasinghe*²⁴ (1987) என்ற வழக்கில் அவசரகாலச் சட்டத்தின் கீழ் ஒருவர் பிடியாணை இல்லாமல் கைது செய்யப்படுகின்ற தருணத்தில் எழுத்தாணையினை உபயோகப்படுத்த முடியுமா என்ற முக்கிய விடயம் ஆராயப்பட்டது. *Gunsekera v. De Fonseka*²⁵ என்ற வழக்கில் வெளியிட்ட கருத்துக்களில் இருந்து விலகிக் கைதினை மேற்கொள்கின்ற பொலிஸ் அலுவலருக்கு ஏன் கைதினை மேற்கொள்கிறார் என்பது தொடர்பில் போதிய அறிவு இருக்க வேண்டும் என்ற அவசியம், அவர் மேலதிகாரிகளின் கட்டளைப்படி செயற்படுகின்ற போது தேவையில்லை என்றும் தீர்க்கப்பட்டது.

*Dhammika Siriyalatha v. Baskaralingam*²⁶ (1987) என்ற வழக்கில் தடுப்புக் காவலில் வைத்திருக்கும் அதிகாரிகள் தடுத்து வைத்திருப்பவரை ஏன் அவ்வாறு தடுத்து வைத்திருக்க வேண்டும் என்பது தொடர்பான ஆதாரங்களினை வைத்திருக்க வில்லை என்பதை நீதிபதிகள் அவதானித்தனர். கைது மற்றும் தடுத்து வைத்தல் தொடர்பில் அதனைப் புறவயமான முறையில் நியாயப்படுத்துகின்ற காரணங்கள் காணப்பட வேண்டும் என நீதிமன்றம் வலியுறுத்தியது. உதாரணமாக ஒருவர் கைது செய்து தடுத்து வைக்கப்படாவிடின் அது நாட்டின் பாதுகாப்பிற்கு ஆபத்தானது போன்றவை அவ்வாறான காரணங்களாக அமையலாம். *Hidramani v. Ratnavale*²⁷ என்ற வழக்கில் இதே மேற்குறிப்பிட்ட காரணத்திற்காக ஆட்கொணர்வு எழுத்தாணைக்கான விண்ணப்பம் நிராகரிக்கப்பட்டது.²⁸

1994 - 2002 காலப்பகுதி

இவ்வாய்வின் நோக்கத்திற்காக 844 வழக்குகள் பரிசீலனைக்கு எடுத்துக் கொள்ளப்பட்டன. 676 வழக்குகள் நிராகரிக்கப்பட்டன. 163 விண்ணப்பங்களில் ஆட்கொணர்வு எழுத்தாணை வழங்கப்பட்டது. ஏறத்தாள 2002ம் ஆண்டிலிருந்து ஆட்கொணர்வு எழுத்தாணைக்கான மனு மாகாண மேல் நீதிமன்றங்களில் தாக்கல் செய்யப்பட்டமையால் 2002 ஆம் ஆண்டு மேன்முறையீட்டு நீதிமன்றப் பதிவேடுகளை பார்ப்பதன் இறுதியாண்டாகக் கொள்ளப்படலாம்.

இக்காலப்பகுதியில் வெளிவந்த சில தீர்ப்புக்கள் முக்கியமானவையாகும். *Leeda Violet's case*²⁹ (1994) இவற்றுள் முக்கியமானதாகக் கருதப்படலாம். இவ்வழக்கில் நீதிமன்றமானது சுதந்திரத்திற்கான ஊகத்தினைக் காணாமற் போதலுடன் தொடர்புபடுத்தி ஆராய்ந்ததோடு விண்ணப்பதாரிக்கு நிவாரணத்திணையும் வழங்கியது. தடுத்து வைக்கப்பட்ட ஒருவர் காணாமற் போகின்றபோது அல்லது அவ்வாறு தடுத்து வைக்கப்பட்டுள்ளமையை அதிகாரிகள் மறுக்கின்ற போது ஆட்கொணர்வு எழுத்தாணையை வழங்க அதிகாரம் வாய்ந்த நீதிமன்றத்திடமிருந்து சில நேர்மையான நடவடிக்கை அவசியமாகும்

என *Sebastian M. Hongray*³⁰ (1984) என்ற இந்திய வழக்கொன்றின் தீர்ப்பைப் பின்பற்றித் தீர்ப்பு வழங்கப்பட்டது. இம் முன்னுதாரணமானது 1995 இல் தீர்க்கப்பட்ட *L.S.Perera's case*³¹, *Vajira Ranjani's case*³², *G.D.Ranjani's case*³³, மற்றும் *Gonsul Wasan Tilakasena's case*³⁴ போன்ற எல்லாவற்றிலும் பின்பற்றப்பட்டது.

*Vajira Ranjani's case*³⁵ இல் விண்ணப்பதாரியால் குற்றச்செயலினைப் புரிந்தவருக்கு எதிரான முதற் தகவலறிக்கையைத் தாக்கல் செய்யத் தாமதம் ஏற்பட்டமை விண்ணப்பதாரிக்கு பாதகமானதாக அமையுமா என்ற வினா ஆராயப்பட்டது. இவ்வழக்கில் கைது செய்து தடுத்து வைத்த பொலிஸ் பொறுப்பதிகாரிக்கு எதிராக 3 வருடங்களுக்குப் பின்பே மேன்முறையீட்டில் குற்றம் சாட்டப்பட்டது. எனினும் விண்ணப்பதாரி குறிப்பிட்ட பொலிஸ் பொறுப்பதிகாரியினுடைய பொலிஸ் நிலையத்திலேயே அவரைக் குற்றம் சாட்ட முடியும் என எதிர்பார்க்க முடியாது என்பதால் தாமதம் விண்ணப்பதாரிக்கு எதிரானதாக அமையக்கூடாது எனத் தீர்க்கப்பட்டது. அதே போலவே *L.S.Perera*³⁶ வழக்கிலும் குற்றச்சாட்டானது பொலிசுக்கு எதிரானதாக இருக்கும் போது பொலிஸிடம் முறைப்பாடு செய்யப்படவில்லை என்பது ஏற்கக் கூடிய காரணமே எனத் தீர்க்கப்பட்டது.

*Vajira Ranjani*³⁷ மற்றும் *L.S Perera*³⁸ ஆகிய வழக்குகளில் நிறுவனப் பொறுப்புடைமை (*Institutional Responsibility*) என்பது மறைமுகமாக ஆராயப்பட்டது. இவ்வழக்குகளில் ஆரம்பத்தில் பொலிஸ் அதிகாரிகள் கைதுகளை மேற்கொண்டதுவும் பின்னர் கைது செய்யப்பட்டவர்கள் காணாமற் போனமையும் சாட்சியங்கள் மூலம் தெளிவாக நிரூபிக்கப்பட்டிருந்தது. இவ்வழக்குகளில் பொலிஸ் நிலையப் பொறுப்பதிகாரியும் கைதுகளை மேற்கொண்டமைக்காகக் குற்றம் சாட்டப்பட்டிருந்தார். எனினும் பொலிஸ் நிலையப் பொறுப்பதிகாரியினுடைய நேரடிப் பங்கு நிரூபிக்கப்படாவிட்டால் அதன் பின்னரான சட்டநிலை என்ன என்ற முக்கியமான வினா இங்கு எழுகின்றது. நீதிமன்ற வழிகாட்டல்கள் எதிர்பார்க்கப்படுகின்ற சட்டப்பரப்புகளில் இதுவும் ஒன்றாகும்.

*Leeda Violet*³⁹ வழக்கில் பின்பற்றப்பட்ட எச்சரிக்கை வழக்குச் செலவுக் (*exemplary costs*) கொள்கைகள் *Murin Fernando*⁴⁰ (1997)

மற்றும் *Ranmenike v.Senaratne*⁴¹ (2002) ஆகிய வழக்குகளில் பின்பற்றப்பட்டது. எனினும், நீதிமன்றத்தினுடைய நெறிப்படுத்தல்கள் முறையான கீழ்ப்படிவினைப் பெறுகின்றதா என்பது முக்கிய விவகாரமாக அமைகின்றது.

1994 தொடக்கம் 2002 ஆம் ஆண்டு வரையான காலப்பகுதியினை எடுத்து நோக்குகின்ற போது, ஆட்கொணர்வு எழுத்தாணைக்கான பெருமளவு விண்ணப்பங்கள் நிராகரிக்கப்பட்டுள்ளமையை அவதானிக்க முடிகின்றது. ஆட்கொணர்வு எழுத்தாணை தொடர்பில் நீதித்துறையின் மனோபாவம் மிகவும் கடுமையான போக்கினைக் கொண்டிருந்தமையே இவ்வளவு பெருந்தொகை விண்ணப்பங்கள் நிராகரிக்கப்பட்டமைக்குக் காரணமாகக் கொள்ளப்படலாம். சில வேளைகளில் சட்டத்தரணிகளின் கவனயினம் கூட ஆட்கொணர்வு எழுத்தாணைக்கான விண்ணப்பங்கள் நிராகரிக்கப்படுவதற்குக் காரணமாக அமைகின்றது. இவ்வாய்வான எவ்வெந்த காரணங்களின் அடிப்படையில் மனுக்கள் நிராகரிக்கப்பட்டிருந்தது என்பதனை வகைப்படுத்தி ஆராய்கின்றது.

ஆய்வுக்கு எடுத்துக் கொள்ளப்பட்ட 390 விண்ணப்பங்கள் தடுத்து வைக்கப்பட்டவர் மீது சட்ட முறையான வழக்குத் தொடரப்பட்ட காரணத்தினால் நிராகரிக்கப்பட்டது. மேலும் 21 விண்ணப்பங்கள் தடுத்து வைக்கப்பட்டவர்கள் நீதவான் முன்னிலையில் ஒப்படைக்கப்பட்டமை அல்லது பிஸ்காலின் தடுப்பில் வைக்கப்பட்டமை போன்ற காரணத்தால் நிராகரிக்கப்பட்டது. இத்தகைய சந்தர்ப்பங்களில் நீதிமன்றமானது தடுத்து வைக்கப்பட்டுள்ளவர் மீது சட்டமுறையான வழக்குத் தாக்கல் செய்யப்பட்டுள்ளது என்ற வாதத்தினை ஏற்று விண்ணப்பங்களை நிராகரித்தமையை அவதானிக்க முடிகிறது. எனினும்; *HCA/157/94*⁴² என்ற வழக்கு அபூர்வமான விதிவிலக்கொன்றாக அமைகின்றது. இவ்வழக்கில் தடுத்துவைக்கப்பட்டுள்ளவர் மீது சட்ட முறையான வழக்குத் தொடரப்பட்டுள்ளது என்ற அரச சட்டத்தரணியின் வாதத்தினை நீதிமன்றம் நிராகரித்ததோடு, அவ்வாறு தொடர்ந்து தடுத்து வைக்க அதிகாரம் கிடையாது எனவும் தீர்ப்பளித்திருந்தது. இவ்வணுகுமுறையானது பின்வந்த வழக்குகளில் பின்பற்றப்படவில்லை என்பதோடு தடுத்துவைக்கப்பட்டவர் மீது

சட்டமுறையான வழக்கு தாக்கல் செய்யப்பட்டுள்ளது என்ற காரணத்தின் அடிப்படையில் மனுக்கள் நிராகரிக்கப்பட்டிருந்தன. உதாரணமாக HCA/31/95⁴³ என்ற வழக்கில் தடுத்து வைக்கப்பட்டவர் மீது கொழும்பு மேல் நீதிமன்றத்தில் வழக்குத் தாக்கல் செய்யப்பட்டுள்ளது என்ற அடிப்படையில் விண்ணப்பதாரியின் சட்டத்தரணி ஆட்கொணர்வு எழுத்தாணைக்கான விண்ணப்பத்தினை திரும்பிப் பெற முயன்றார். சட்டமா அதிபர் சார்பில் ஆஜரான அரசு சட்டத்தரணி தனக்குக் குறிப்பிட்ட விடயம் தொடர்பில் எதுவும் தெரியாது எனக் குறிப்பிட்டிருந்தார். எனினும் நீதிமன்றமானது விண்ணப்பதாரியின் சட்டத்தரணியின் வாதத்தினை ஏற்று விண்ணப்பத்தினை நிராகரித்தது.

பல விண்ணப்பங்கள் தடுத்துவைக்கப்பட்டவர் விடுதலை செய்யப்பட்டமை காரணமாகவோ (Release) அல்லது குற்றச்சாட்டிலிருந்து விடுவிக்கப்பட்டமை (Discharge) காரணமாகவோ நிராகரிக்கப்பட்டமையை இவ்வாய்விலிருந்து அறிய முடிகின்றது. எனினும் இங்கு “விடுதலை” என்பது தடுப்பிலிலிருந்து எவ்வித சட்ட நடவடிக்கையும் எடுக்கப்படாமல் விடுவிக்கப்பட்டமையைக் குறிக்கும். மேற்குறித்த சூழ்நிலையில் ஒரு தனிநபரின் சுதந்திரம் எவ்வித காரணமும் இன்றி மீறப்பட்டமைக்கு எவ்வித சட்டப் பின்விளைவும் இல்லையா? மேன்முறையீட்டு நீதிமன்றமானது ஒரு தனி நபர் தடுத்து வைக்கப்படுவதால் ஏற்படுகின்ற விளைவுகளைக் கருத்தில் எடுக்காது அதிலும் குறிப்பாக அரசியலமைப்பின் உறுப்புரை 13(1) மற்றும் (2) இனால் வெளிப்படுத்தப்படும் அடிபடை உரிமை மீறல்களைப் பொருட்படுத்தாது உடனடியாகவே ஆட்கொணர்வு எழுத்தாணைக்கான விண்ணப்பங்களினை நிராகரித்ததனை அவதானிக்க முடிகின்றது.

மேலும் ஆய்வுக்கு எடுக்கப்பட்ட 49 விண்ணப்பங்கள் விண்ணப்பதாரி வருகை தராமையையும் பிரதிநிதித்துவப்படுத்தப் படாமையே போன்ற காரணங்களுக்காக நிராகரிக்கப் பட்டிருந்தது. Heather Mundy⁴⁴ (2002) என்ற வழக்கில் அரசியலமைப்பின் உறுப்புரை 140 இன் கீழான எழுத்தாணைக் கட்டளையானது மிதமிஞ்சிய மற்றும் அதிகார துஷ்பிரயோகத்திற்கு எதிரான பாதுகாப்பாக அமைகின்றது என்றும் அது நீதித்துறையை உறுப்புரை 3 ல் கூறப்பட்டுள்ள மக்களின்

இறைமையைப் பாதுகாக்கும் விதத்தில் செயற்படக் கட்டாயப்படுத்துகின்றது என உயர் நிதிமன்றத்தால் தீர்ப்பளிக்கப்பட்டது. எனவே உறுப்புரை 141 இனை மேலும் விரிவாக்கும் வகையிலான நீதித்துறைச் சிந்தனையின் விளைவாக ஆட்கொணர்வு எழுத்தாணைக்கான விண்ணப்பமானது ஒரு தனிநபரின் சுதந்திரத்தோடு தொடர்புடையதாக விளங்குவதால் விண்ணப்பதாரி சமூகமளிக்காவிட்டாலும் நீதிமன்றமானது வழக்குரைகள் (pleadings) மற்றும் வாக்கு மூலங்கள் (depositions) ஆகியவற்றின் அடிப்படையில் தீர்மானத்தினை மேற்கொள்ள வேண்டும் என வாதிடப்படலாம். இத்தகைய சூழ்நிலையில் நீதிமன்றத்திற்கு உதவுவதற்கென நீதிமன்றத்திற்கு உதவிபுரிநரினை (amicus curiae) நியமிக்கும் அதிகாரம் நீதிமன்றத்திற்கு இருத்தல் அவசியமாகும்.

இங்கு ஆய்வுக்காக எடுத்துக்கொள்ளப்பட்ட விண்ணப்பங்களில் குறைந்த பட்சம் 32 விண்ணப்பங்கள் முறையாக அனைத்து விடயங்களையும் கருத்திலெடுத்த பின்பு நிராகரிக்கப் பட்டிருந்தது. *Nadarajah Sasikanth's case*⁴⁵ (2002) இல் நீதவானின் அறிக்கையின் பிரகாரம் விண்ணப்பதாரியின் சாட்சியங்களில் முரண்பாடு காணப்படுவதாகவும் எனவே அச்சாட்சியம் ஏற்கப்படமுடியாதது என்ற அடிப்படையில் ஆட்கொணர்வு எழுத்தாணைக்கான விண்ணப்பம் நிராகரிக்கப்பட்டிருந்தது. ஆனால் நீதவானுடைய அவதானிப்புக்களையும் சாட்சியங்களையும் எவ்விதத்திலும் ஆராயாமல் ஏற்றுக்கொள்வதானது மேன்முறையீட்டு நீதிமன்றத்திற்கு வழங்கப்பட்ட அரசியலமைப்பு ரீதியான கடமையை உகந்த முறையில் நிறைவேற்றியதாகக் கருதப்படமுடியுமா? இந்தக் குறிப்பிட்ட வழக்கின் அடிப்படையில் நோக்குகின்ற பொழுது பொலிஸாரின் வழமையான நடைமுறையான சாட்சியங்களை முழுமையாகப் பதிவு செய்யாமை அதிலும் குறிப்பாகக் குற்றச்சாட்டானது பொலிஸாருக்கு எதிரானதாக இருக்கும் போது அவை முறையாகப் பதிவு செய்யப்படாமல் இருக்கலாம் என்பதனை நீதவான் கவனிக்கத் தவறியிருக்கின்றார் என்பது இங்கு கருத்தில் எடுக்கப்படவேண்டிய முக்கிய அம்சமாகும்.

அதேபோல *Nadarajah Puthiyarajah*⁴⁶ (2002) என்ற வழக்கில் எதிராளிகளினுடைய அடையாளமானது முறையாக உறுதிப்படுத்தப்படாமையை மேன்முறையீட்டு நீதிமன்றம் கவனத்தில்

எடுத்திருந்தது. கொழும்பு நீதவான், யாழ்ப்பாண நீதவான் நீதிமன்றத்திற்கு வழக்கினை மாற்றுமாறு இடப்பட்ட விண்ணப்பத்தை நிராகரித்தமையும் ஒரு முக்கியமான விடயமாகும். இவ்வழக்கானது யாழ்ப்பாணத்தில் நடைபெற்றிருந்தால் அது மேலும் வினைத்திறனுடையதாக இருந்திருக்கும் என்பது தெளிவானதாகும். மேலும் அரசியலமைப்பின் 141 ஆம் உறுப்புரையில் காணப்படுகின்ற மிகவும் வசதியான நீதிமன்றம் (*the most convenient court*) என்ற வாசகத்தை நோக்குகின்ற பொழுது மேன்முறையீட்டு நீதிமன்றம் இவ்வழக்கினை ஏன் கொழும்பு நீதவான் நீதிமன்றத்திற்குப் பார்ப்படுத்தியது என்பது ஆராயப்பட வேண்டிய வினாவாகும். இவ்வழக்கானது *Murin Fernando*⁴⁷ வழக்குடன் ஒப்பிடக்கூடிய ஒன்றாகும். இவ்வழக்கின் சாட்சியங்களை ஒட்டு மொத்தமாக நோக்குகின்ற பொழுது குறித்த நபர் குறித்த காலத்திற்குப் பொலிஸ் நிலையத்தில் இருந்தமை உறுதிப்படுத்தப்பட்டது. *Nadarajah Puthiyarajah*⁴⁸ வழக்கிலும் கூட, வழக்கானது யாழ் நீதவான் நீதிமன்றத்திற்கு மாற்றம் செய்யப்பட்டிருந்தால் ஒட்டு மொத்த சாட்சியங்களின் அடிப்படையில் ஆள் காணாமல் போனமையை விண்ணப்பதாரி உறுதிப்படுத்தியிருக்க முடியும்.

வேறு பல விடயங்களும் இங்கே கருத்தில் எடுக்கப்பட வேண்டியது அவசியமாகிறது. உதாரணமாக 65 விண்ணப்பங்களில், விண்ணப்பதாரி அல்லது விண்ணப்பதாரியினுடைய வழக்கறிஞர், விண்ணப்பதாரி கொழும்புக்கு வருகை தர முடியாமை காரணமாக அல்லது வெளிப்படுத்த முடியாத காரணத்திற்காக விண்ணப்பத்தினை மீளப்பெற்றமையால் மேன்முறையீட்டு நீதிமன்றத்தால் நிராகரிக்கப்பட்டிருந்தது. மேற்குறித்த கட்டளைகளை அவதானிக்கின்ற பொழுது சில விதிவிலக்குகளுக்கு உட்பட்டு குறிப்பிட்ட மேல் நீதிமன்றத்தின் நியாயாதிக்கத்தை மீளவும் உதவிக்கு அழைக்கின்ற சுதந்திரத்தைத் தொடர்ந்து வைத்திருக்காமல் நிராகரித்தமை புலப்படுகின்றது. 1990 இன் மேன்முறையீட்டு நீதிமன்ற (மேன்முறையீட்டு நடபடிமுறை) விதிமுறையின் (*Court of Appeal (Appellate Procedure) Rules of 1990*) 3 ஆம் விதியானது ஆட்கொணர்வு எழுத்தாணை தொடர்பான விண்ணப்பம் தொடர்பில் நீதிகண்டது - மன்றித்தீர்த்த விடயம் (*Res Judicata*) என்ற விதியின் பிரயோகம் செல்லாது என

மிகத் தெளிவாகக் குறிப்பிடப்படுகின்றது. எனவே புதியதோர் விண்ணப்பத்தினைத் தாக்கல் செய்யக் கூடிய உரிமையுடன் விண்ணப்பத்தினை நிராகரித்தமையானது தேவையற்ற ஒன்றாகவே அமைகின்றது. எனினும் ஒரு பிரஜையினுடைய சுதந்திரம் கருப்பொருளாக இருக்கின்றபோது, இவ்வரிமையினை வெளிப்படையாக வழங்கியிருக்கலாம் எனவாதிடப்படலாம். HCA/11/95⁴⁹ போன்ற சில விண்ணப்பங்களில் நீதிமன்றமானது எதிராளியினுடைய பெயரை உகந்த முறையில் குறிப்பிடத் தவறியமை காரணமாக விண்ணப்பத்தினை நிராகரித்ததோடு புதிய வழக்கினைத் தாக்கல் செய்யும் சுதந்திரத்தினையும் வழங்கியது.

HCA/411/93⁵⁰ என்ற ஆட்கொணர்வு எழுத்தாணைக்கான விண்ணப்பத்தில் எதிராளி ஒருவருடைய கிறிஸ்தவப் பெயர் குறிப்பிடப்படாமை காரணமாக முகவுரை (caption) ஆனது குறைபாடுடையது என்ற அடிப்படையில் நிராகரிக்கப்பட்டிருந்தது. இவ்வழக்கில் நீதவான் நீதிமன்றமானது இராணுவ உத்தியோகத்தர் ஒருவர் கடத்தலுக்குப் பொறுப்பு எனக் கருதியிருந்த பொழுதிலும் மேன்முறையீட்டு நீதிமன்றமானது நீதவானின் அவதானிப்பைப் புறந்தள்ளியிருந்தது. HCA/48/97⁵¹ என்ற விண்ணப்பத்தில் எதிராளியானவர் “பணிப்பாளர் (கு.பு.தி)” எனக் குறிப்பிடப்பட்டிருந்தார். எனினும் “பணிப்பாளர் (கு.பு.தி)” என்பது ஒரு சட்டரீதியான நபர் அல்ல என்ற காரணத்தினால் விண்ணப்பமானது நிராகரிக்கப்பட்டிருந்தது. 1990 ஆம் ஆண்டின் உயர் நீதிமன்ற விதிகளின் 5(2) இன் அடிப்படையில் எதிராளி அவருடைய பதவிப் பெயரினால் அழைக்கப்படுவதை அனுமதித்திருக்கின்றது என்பது இங்கு கருத்தில் எடுக்கப்படவேண்டிய விடயமாகும். எனவே அந்த விதியின் அடிப்படையில் பதவியினுடைய பெயரால் அப்பொலிஸ் உத்தியோகத்தரினைக் குறிப்பிட்டிருந்தமை போதுமானதாகும். மேலும் எதிராளியினுடைய அலுவலகம், பதவிநிலை தொடர்பில் ஏதாவது சந்தேகம் காணப்பட்டாலும் கூட நீதிமன்றமானது முகவுரையைத் திருத்தம் செய்ய முடியாதா என்பதோடு நீதிமன்றமானது குறிப்பிட்ட எதிராளியினுடைய பதவிநிலையை உறுதிப்படுத்திக் கொள்வதற்கான முயற்சியில் ஈடுபட்டிருக்க முடியாதா என்ற வினாவும் இங்கு எழுகின்றது.

மேலும் 37 விண்ணப்பங்கள் தடுத்து வைக்கப்பட்டவர் புனர்வாழ்வுவிற்காக அனுப்பப்பட்டார் என்ற வகையில் நிராகரிக்கப்பட்டது. இவ்வாய்வினுடைய அவதானங்களின் அடிப்படையில் அரசு சட்டத்தரணி தடுத்துவைக்கப்பட்டவர் புனர்வாழ்வுவிற்காக அனுப்பப்பட்டுவிட்டார் எனத் தெரிவித்திருந்தமை எவ்வித ஆய்வுமின்றி நீதிமன்றத்தினால் ஏற்றுக்கொள்ளப்பட்டது. எனினும் இவ்வாறான புனர்வாழ்வு நடவடிக்கையானது சாதாரண குற்றவியல் நடவடிமுறைகள் மூலம் வழங்கப்பட்டிருக்கும் நீதியான விசாரணைக்கான உரிமையினை இல்லாமற் செய்யக்கூடும். எனவே, இவ்வாறான சாத்தியம் காணப்படுவது தொடர்பில் நீதித்துறை அலுவலர்கள் கவனம் செலுத்த வேண்டும்.

நீதவான் நீதிமன்றம் ஆட்கொணர்வு எழுத்தாணை வழங்கப்படவேண்டும் எனத் தீர்மானித்த போதும் மேன்முறையீட்டு நீதிமன்றம் குறைந்த பட்சம் 10 வழக்குகளில் ஆட்கொணர்வு எழுத்தாணைக்கான விண்ணப்பத்தினை நிராகரித்திருந்தது. உதாரணமாக *Ratnaweera*⁵² (1997), *Alankarage Tulin*⁵³ (1997), *Appuhamilage Sriyawathie*⁵⁴ (1998) போன்ற வழக்குகளில் நீதவான் நீதிமன்றத்தினுடைய தீர்ப்பு மேன்முறையீட்டு நீதிமன்றத்தினால் புறத்தொதுக்கப்பட்டது. மேற்குறிப்பிட்ட ஒவ்வொரு வழக்கிலும் குறித்த நபர்கள் காணாமல் போனமைக்கு எதிராளிகளே நேரடியாக அல்லது உயர் அதிகாரிகளின் கட்டளைப் பொறுப்பு என்ற கோட்பாட்டின் அடிப்படையில் நீதவான் நீதிமன்றத்தினால் பொறுப்பாக்கப்பட்டிருந்தனர். எனினும் துரதிஷ்டவசமாக எவ்வாறு நீதவான் இம்முடிவிற்கு வந்தார் என்பதைக் காட்டுகின்ற ஆவணங்கள் எதுவும் கிடைக்கப்பெறவில்லை. *Gurusinghe*⁵⁵ (1997) என்ற வழக்கில் நீதவான் விண்ணப்பதாரியினுடைய சாட்சியமானது நம்பகத்தன்மைவாய்ந்தது என்பதை ஏற்றிருந்தார். மேன்முறையீட்டு நீதிமன்றமானது சாட்சியங்களினுடைய நம்பகத்தன்மை தொடர்பாக நீதவானின் அபிப்பிராயத்திற்கு எதிரான அபிப்பிராயத்தைக் கொண்டிருக்க வில்லை. *Regina v. Turnbull*⁵⁶ (1977) என்ற வழக்கில் விதந்துரைக்கப்பட்ட அடிப்படைக் கொள்கைகள் சாட்சியங்களை அடையாளம் காண்பதில் பின்பற்றப்படாமை காரணமாக ஆட்கொணர்வு எழுத்தாணைக்கான விண்ணப்பம் நிராகரிக்கப்பட்டிருந்தது. *Indrani Dagampala*⁵⁷ (1998) விண்ணப்பதாரி தனது கணவரானவர் இராணுவ ஜீப் வண்டியில் கொண்டு செல்லப்பட்டதாகக் கூறிய பொழுது ஏனைய 3

சாட்சியங்கள் வேனில் கொண்டு செல்லப்பட்டதாகக் கூறினர். எனவே சாட்சியங்களின் முரண்பாடு காரணமாக மேன்முறையீட்டு நீதிமன்றம் ஆட்கொணர்வு எழுத்தாணைக்கான விண்ணப்பத்தினை நிராகரித்திருந்தது. எனினும் சாட்சியங்களின் முரண்பாடு விண்ணப்பதாரியின் சாட்சியத்தின் நம்பகத்தன்மையை மிகப் பெரிய அளவில் பாதிக்குமா?

*Gampola Paddeniyage Gedera Cecelia*⁵⁸ (1998) என்ற வழக்கில் ஒரு சாதாரண குடிகன் அரச அதிகாரிக்கு எதிராகக் மிகக் கடுமையான குற்றச்சாட்டினை முன்வைக்கின்ற போது அக்குற்றச்சாட்டானது “நியாயமான சந்தேகத்திற்கு அப்பாற்பட்டு” நிரூபிக்கப்படவேண்டும். எனினும் பொதுவாக ஆட்கொணர்வு எழுத்தாணை தொடர்பான விண்ணப்பங்களுக்கு நிகழ்தகவுச் சமநிலையே (balance of probabilities) போதுமானது என்ற முடிவிற்கு வரமுடியும். நிரூபித்தல் தொடர்பாகச் சான்றுக் கட்டளைச் சட்டத்தின்⁵⁹ பிரிவு 5 மற்றும் பிரிவு 100 ஏற்பாடுகள், ஆட்கொணர்வு எழுத்தாணைச் சட்டம் தொடர்பில் போதாத ஒன்றாகவே தோன்றுகிறது. ஒரு தனிநபர் இராணுவ அல்லது பொலிசாரின் சிறைக் காவலில் இருக்கின்ற போது, இறப்பாராயின் இறப்பினைப் பதிவு செய்ய வேண்டியது அரசின் கடமையாகும். பிறப்பு மற்றும் இறப்பு பதிவுச் சட்டம்⁶⁰ (1951) இன் ஏற்பாடுகள் மீறப்படுகின்றமையானது அவசரகாலக் கட்டளைச் சட்டத்தின் மிதமிஞ்சிய அதிகாரத்தினை வெளிப்படுத்தி நிற்கின்றது. சாதாரண சட்டத்தின் மூலம் கிடைக்கக் கூடியதான பாதுகாப்பு ஏற்பாடுகள் மக்களுக்குக் கிடைக்கா வண்ணம் பொலிஸ் மற்றும் இராணுவம் செயற்பட இந்த அவசர கால ஒழுங்குவிதிகள் வழிவகுக்கின்றது.⁶¹

மாகாண மேல் நீதிமன்றங்கள் தொடர்பான நிலைமை

இவ்வாய்வானது, மாகாண மட்டங்களிலும் ஆட்கொணர்வு எழுத்தாணை நிவாரணமானது எவ்வாறு செயற்படுகின்றது என்பது தொடர்பில் ஆராய்கின்றது. மாகாண மட்ட நடைமுறை நிகழ்வுகள் வடமாகாண மேல் நீதிமன்றத்தால் 2002 ஆம் ஆண்டிலிருந்து பிறப்பிக்கப்பட்ட 37 ஆரம்பக்கட்ட கட்டளைகளை ஆராய்வதினூடாகவும் மாகாண மட்டத்தில் எதிர்நோக்கப்பட்ட பல்வேறுபட்ட சிக்கலான சமகால பிரச்சினைகளை வெளிக்கொணரும் நோக்கத்திற்காக 2010 மற்றும் 2011 ஆரம்ப காலங்களின் போது பதுளை, மாத்தளை, காலி, கண்டி,

திருகோணமலை, அம்பாறை, மட்டக்களப்பு, யாழ்ப்பாணம் மற்றும் வவுனியா ஆகிய இடங்களில் உள்ள சட்டத்தரணிகளிடம் நடத்திய பல கலந்தாலோசனைகளின் பிரகாரம் பெற்றுக்கொள்ளப்பட்டவையும் இங்கு ஆராயப்படுகின்றது.

இவ்வாய்வானது, அடிப்படையில் 1990 களின் மத்தியில் பலவந்த காணாமல் போதல் தொடர்பில் வட மாகாணத்தின் மேல் நீதிமன்றத்தின் செயற்பாடுகளை ஆராய்கின்றது. 1996 ஆம் ஆண்டு பெப்ரவரிக்கும் டிசம்பருக்கும் இடைப்பட்ட காலப்பகுதியில் 900 நபர்கள் இராணுவத்தினரால் கைது செய்யப்பட்டு பின்னர் காணாமல் போயுள்ளனர். காணாமல் போன நபர்கள் தொடர்பில் 37 ஆட்கொணர்வு எழுத்தாணைகள் யாழ்ப்பாணத்திலுள்ள வடகிழக்கு மாகாணத்தின் மாகாண மேல் நீதிமன்றத்தில் தாக்கல் செய்யப்பட்டிருந்தது. 22 விண்ணப்பங்களில், கைதானது 1996 யூலை 19 ஆம் திகதியன்று இராணுவ வீரர்கள் உள்ளூர் பொலிசுடன் இணைந்து செய்த கைது தொடர்பானதாகும். இவ்வெல்லா வழக்குகளிலுமே நீதவான் நீதிமன்றமானது இராணுவ வீரர்களே கைதுக்குத் தொடர்பு என்ற தீர்மானத்திற்கு வந்தது. எனினும் அதன் பின்னர் அந்நபர்களின் இருப்பிடம் பற்றித் தெளிவான விபரங்கள் சான்றாகக் கிடைக்கப்பெறவில்லை.

வழக்குகளை வினைத்திறனுடன் தீர்த்து வைப்பதற்காக இருக்கின்ற பொதுவான தடையாக எதிராளிகளால் மேற்கொள்ளப்படுகின்ற கொடும்பு அல்லது அனூராதபுர நீதிமன்றங்களுக்கு மாற்றம் செய்யுமாறு மேற்கொள்ளப்படுகின்ற விண்ணப்பங்கள் அமைகின்றது. அவ்வாறான விண்ணப்பங்களுக்கு பிரதானமான காரணமாக அமைவது, எதிராளிகள் வடக்கு, கிழக்கு நீதிமன்ற நடவடிக்கைகளில் கலந்து கொள்வதைச் சிரமமாகக் கருதியதாகும். எனினும் விண்ணப்பதாரிகள் ஏனைய மாகாணங்களுக்குப் பிரயாணம் செய்வதற்கு இருந்த கடினமான சூழ்நிலை கருத்தில் எடுக்கப்படவில்லை.

மேலும் இவ்வாய்வானது, ஆட்கொணர்வு எழுத்தாணை தொடர்பான விண்ணப்பங்களினைத் தீர்மானிப்பதில் தாமதங்கள் காணப்படுவதனையும் விண்ணப்பதாரிகள் ஏனைய நிவாரணங்களை நாடிச் செல்வதனையும் வெளிப்படுத்தி நிற்கிறது. ஆய்வு செய்யப்பட்ட 22 வழக்குகளில்

நீதவான் நீதிமன்ற விசாரணையானது கைது செய்யப்பட்டு 11 வருடத்தின் பின்பே முடிவிற்கு வந்தது. பெரும்பாலான வழக்குகளில் இராணுவ வீரர்களே கைதிற்குப் பொறுப்பு என்ற முடிவுக்கு நீதவான் வந்திருந்தார். மேலும் பல சந்தர்ப்பங்களில் அவ்வாறு கைது செய்யப்பட்டவர்களே அக் குடும்பத்தின் பிரதானமான வருமான மூலகர்த்தாக்கள் ஆவர். இதன் விளைவாகக் குடும்பமானது வறுமையில் வாடியது. எதிராளிகளின் சார்பில் ஆஜரான சட்டத்தரணிகள் எப்போதும் மேலதிக தவணைகளையும், வழக்கினை வேறு இடங்களுக்கு மாற்றுமாறும் கோரி நின்றனர். ஆராயப்பட்ட எல்லா வழக்குகளிலும் மேலதிகமான தவணைக்கான கோரிக்கையினை, காணாமற்போனமை காரணமாக விண்ணப்பதாரிகள் எதிர்கொள்ளும் துயரங்களைக் கருத்திற் கொண்டு நீதவான் நிராகரித்திருந்தார்.

இராணுவ வீரர்கள் தாங்கள் தான் கைதினை மேற்கொண்டோம் என்பதனை மறுப்பது இதில் இன்னுமொரு தடையாக அமைகின்றது. இராணுவ வீரர்களும், பொலிசாரும் இணைந்து மேற்கொண்ட நடவடிக்கைகள் மூலமே கைதுகள் மேற்கொள்ளப்பட்ட போதும், இராணுவம் அந்த நாளன்றே கைது செய்யப்பட்ட நபர்களை உரிய பொலிஸ் நிலையங்களில் ஒப்படைத்து விட்டதாக வாதிட்டு வந்தது. இவற்றைவிட மேலதிகமாக அரசியற் சூழ்நிலைகளும் தாமதத்திற்கான காரணமாக அமைந்தது. சில சந்தர்ப்பங்களில் சட்டத்தரணி மற்றும் எதிராளிகள் போன்றோர் சமூகமளிக்காமல்க்குப் பாதுகாப்புத் தொடர்பான காரணங்கள் கூறப்பட்டன. எனினும் அவ்வாறான பாதுகாப்புக் காரணங்களினை அடியொற்றியதான விண்ணப்பங்கள் பொதுவாக நீதிவானால் நிராகரிக்கப்பட்டது. அதனடிப்படையில் எதிராளிகளால் எழுப்பப்பட்ட பாதுகாப்புப் பிரச்சினை என்ற காரணம் வழக்கினை ஒத்திவைக்க வேண்டிய அளவிற்கு முக்கியமான ஒரு காரணியாகக் கருதப்படவில்லை. இவ் ஆய்வின் நோக்கத்திற்காக மாகாண ரீதியில் 2010 மற்றும் 2011 ஆண்டுகளில் நடாத்தப்பட்ட கலந்தாலோசனைகள் மூலம் பல்வேறு பிரச்சினைகளை அறிய முடிந்தது. தடுத்து வைத்தற் கட்டளையொன்றானது இல்லாமல் இருக்கின்றபோது அல்லது தடுத்து வைத்தற் கட்டளையானது காலாவதியாகின்ற போது தாக்கல் செய்யப்படுகின்ற ஆட்கொணர்வு எழுத்தாணை தொடர்பிலான பிரச்சினை ஆராயப்பட்டது. அவ்வாறான சூழ்நிலையில் நீதிமன்றமானது உடனடியாக அந்நபரை விடுவிக்குமாறு கட்டளை வழங்கக் கடமைப்பட்டது. எனினும்,

நீதிமன்றமானது வலிதான தடுத்து வைத்தற் கட்டளை ஒன்றைத் தன்னிடம் சமர்ப்பிக்கும் நோக்குடன் இன்னுமோர் திகதிக்கு வழக்கினை ஒத்திவைப்பதே வழமையான நடைமுறையாக உள்ளது. எனினும் சில சந்தர்ப்பங்களில் வலிதான தடுத்துவைத்தற் கட்டளையைச் சமர்ப்பிக்கப் பல மாதங்களுக்கு மேலாகவும் திகதி வழங்கப்பட்டமையை அவதானிக்க முடிந்தது. இவ்வாறான நடைமுறையானது பொதுநலவாயச் சட்டவியலுக்கு முரணானதாகும்⁶². ஆட்கொணர்வு எழுத்தாணை தொடர்பில் தெளிவான நடைமுறையொன்றினை ஆட்கொணர்வு எழுத்தாணைச் சட்ட மூலம் ஒன்றை உருவாக்கியோ அல்லது அரசியலமைப்பின் உறுப்புரை 136 இன் கீழான விதியொன்றாகவோ உருவாக்க வேண்டிய அவசியம் உடனடித் தேவையொன்றாக உள்ளது.

இவ்வாறான கலந்தாலோசனைகள் தொடர்பில் மேல் நீதிமன்றத்திலே விசேட பிரிவொன்றினை ஸ்தாபிக்க வேண்டிய தேவை தொடர்பானதாகும். தமிழீழ விடுதலைப் புலிகள் அமைப்புடன் (எல்.ரி.ரி.ஈ) நடைபெற்ற இராணுவ யுத்தம் 2009 மே மாதத்தில் முடிவுக்கு வந்த வேளையில் சரணடைந்த பல்லாயிரக் கணக்கானோர் கைது செய்யப்பட்டமை தொடர்பிலும் ஆட்கொணர்வு எழுத்தாணை விண்ணப்பங்களினைப் பதிவு செய்யக்கூடிய சாத்தியம் உண்டு. ஏறத்தாழ 80 நீதிபதிகள் நாடு பூராகவும் மாகாண மேல் நீதிமன்றங்களில் கடமையாற்றுகின்ற போதும், வடக்கு, கிழக்கு மாகாண மேல் நீதிமன்றங்களின் இயலுமாந்தன்மை தொடர்பிலேயே பிரச்சினை காணப்படுகின்றது⁶³. சட்டவாட்சிக் கோட்பாட்டின் அடிப்படையில் சரணடைந்தோரும் சமபிரஜைகளாக நடாத்தப்படுவதற்கு உரித்துடையவர்கள் என்பதோடு அரசியலமைப்பு நீதியான உரிமைகள் மற்றும் பாதுகாப்புகள் சாதாரண பிரஜைகளைப் போலவே அவர்களுக்கும் வழங்கப்பட வேண்டும்.

மேலும், பல சந்தர்ப்பங்களில் வவுனியா மேல் நீதிமன்றமானது நீதிவிசாரணைக்காக எவ்விடயத்தினையும் நீதவான் நீதிமன்றிற்கு பார்ப்படுத்தாமல், ஆட்கொணர்வு எழுத்தாணை தொடர்பிலான முழு விடயங்களினையும் தானே கேட்டுத் தீர்மானிக்கும் என உத்தரவிட்டமையும் இக் கலந்தாலோசனைகள் மூலம் அறிய வந்தது. இந்நடைமுறைக்குச் சிலர் ஆட்சேபனை தெரிவித்த போதும்,

அரசியலமைப்பின் 141 ஆம் உறுப்புரையின் கீழ் இந்நடைமுறை அனுமதிக்கப்படக்கூடிய ஒன்றாகவே தென்படுகின்றது.

பல வழக்குகள் யாழ்ப்பாணம், வவுனியா, மற்றும் முல்லைத்தீவு மாவட்ட மேல்நீதிமன்றங்களில் இருந்து அனுராதபுர மேல் நீதிமன்றத்திற்கு மாற்றல் செய்யப்பட்டமையும் இங்கு குறிப்பிடத்தக்கது. முறைப்பாட்டாளர்களின் நலன்களைச் சிறிதும் பொருட்படுத்தாத சட்டமா அதிபரினால் மேற்கொள்ளப்பட்ட விண்ணப்பத்தின் அடிப்படையிலேயே இவ்வாறான மாற்றல்கள் இடம்பெற்றது. இந்த சட்டவாட்சிக் கோட்பாட்டை மீறிய செயல் தொடர்பிலும் உடனடிக்கவனம் செலுத்த வேண்டியுள்ளது.

இன்னுமொரு பிரச்சினைக்குரிய நடைமுறையாகக் காணப்படுவது, உறுப்புரை 141 இன் கீழ்த் தயாரிக்கப்பட்ட அறிக்கையினை விண்ணப்பதாரரிடம் கையளிக்க வேண்டாம் என அரசு சட்டத்தரணிகள் கோரிக்கை விடுப்பதாகும். எனவே இவ்வாறான நடைமுறைகளின் விளைவாக விண்ணப்பதாரிகள் தங்களுடைய வழக்கின் நிலை தொடர்பாக முழுமையாக அறியாமல் இருக்கின்றமை தொடர்பாக மூதூர், திருகோணமலை மற்றும் யாழ்ப்பாணம் போன்ற இடங்களில் மேற்கொண்ட கலந்தாலோசனைகளின் அடிப்படையில் அறிய முடிந்தது. நீதவான் நீதிமன்றத்தில் இருந்து, மேல் நீதிமன்றத்திற்கு வழக்கினை மீண்டும் பார்ப்படுத்தி, மேல் நீதிமன்றத்தில் அவ்வழக்கானது விசாரணைக்குழு எடுக்கப்படுவதற்கிடையில் பல வருடங்கள் கடந்து விடுகின்ற நிலமையைக் காணக்கூடியதாக உள்ளது.

மாகாண ரீதியில் நடைபெற்ற கலந்தாலோசனைகளில் குறிப்பிடப்பட்டது போல, சரியான முறையில் விசாரணைகளினை நடத்தி வழக்குத்தாக்கல் செய்வதில் காணப்படுகின்ற அரசாங்கத்தின் அக்கறையின்மை உட்பட பல்வேறு காரணங்களால் பாதிக்கப்பட்டவர்களுக்கு இருக்கக்கூடிய சட்ட நிவாரணம் தொடர்பில் பலத்த சந்தேகம் நிலவுகின்றது.

பிரத்தியேக சட்டச் சீர்திருத்தங்கள்

இவ்வாய்வானது தற்போது எதிர்நோக்கப்படும் பிரச்சனைகளுக்குத் தீர்வாக ஆட்கொணர்வு எழுத்தாணைச் சட்டமொன்றினை உருவாக்கி அதன் மூலம் விசேட சட்ட ஏற்பாடுகள் அறிமுகப்படுத்தப்படுவதைப்

பரிந்துரை செய்கின்றது. அரச அதிகாரிகளால் ஒரு நபர் கைது செய்யப்பட்டுத், தடுத்து வைக்கப்பட்டு அதன் பின்னர் அவர் காணாமற் போகின்றபோது, எச்சரிக்கை வழக்குச் செலவு வழங்கப்பட வேண்டும் என்பதனை அச்சட்ட ஏற்பாடுகள் ஏற்றுக் கொள்ள வேண்டும். மேலும், இவ்வெச்சரிக்கை வழக்குச் செலவிற்குப் பிணையாக எதிராளிகளின் சொத்தினை வைக்கும் வகையிலான ஏற்பாடுகள் செய்யப்பட வேண்டும். மேலும், இச் சட்டத்தின் கீழ் நீதிமன்றமானது பிடியாணையா அல்லது கட்டளையா முகத் தோற்றமளவில் குறைபாடுடையது என்பதனைத் தீர்மானிக்க அப்பிடியாணையை அல்லது கட்டளையை நீதிமன்றத்திற்குக் கிடைக்கச் செய்யவேண்டும்.

பாதிக்கப்பட்ட நபர் ஒருவர் நீதிமன்றத்திற்கு வரும்போது, கால வரையறை தொடர்பாக நீதிபதிகள் காட்டுகின்ற இரக்கமற்ற போக்குத் தொடர்பிலும் அவதானம் செலுத்தப்பட வேண்டும். ஆட்கொணர்வு எழுத்தாணை நிவாரணமானது நீதிமன்றத்தின் தந்துணிவுக்குட்பட்டது எனச் சட்ட மொழி நடையில் கூறப்பட்டாலும், பாரிய மனித உரிமை மீறல்கள் காணப்படுகின்றபோது, வழக்கினைத் தாக்கல் செய்வதில் காணப்பட்ட காலதாமதம் நிவாரணம் வழங்கப்படுவதனைத் தடை செய்யக் கூடாது.

மேலும் இச் சட்டமானது நிறுவனப் பொறுப்புடமை மற்றும் கட்டளைப் பொறுப்புடமை போன்ற கொள்கைகளை ஏற்றுக் கொள்ள வேண்டும். அதனூடாகக் குறித்த பொலிஸ் நிலையத்தினுடைய பொறுப்பதிகாரி அல்லது குறித்த இராணுவப் பிரிவின் கட்டளையிடும் அதிகாரி அவர்களுடைய நியாயாதிக்க எல்லைக்குள் நடைபெற்ற கைது, தடுத்து வைப்பு மற்றும் அதன் பின்னான காணாமற்போனமைக்குப் பொறுப்பாக்கப்பட முடியும். ஒரு நபர் மீது வழக்குத் தொடரப்பட்டுள்ளது அல்லது அவர் விடுவிக்கப்பட்டு விட்டார் என்ற அடிப்படையில் விண்ணப்பத்தினை நிராகரிப்பதற்கு முன்னர் நீதிமன்றமானது அது தொடர்பிலான ஆதாரப்படுத்தும் ஆவணங்களினை முன்வைக்குமாறு வலியுறுத்த வேண்டும். ஒரு தனி நபரின் உரிமைகளைப் பறிக்கும் வகையில் செயற்படுகின்ற அதிகாரிகளே கைது மற்றும் தடுத்து வைப்பினை நியாயப்படுத்தும் வகையில், எண்பித்தற் பொறுப்பு தொடர்பாகச் சட்ட ஏற்பாடுகள் செய்யப்பட வேண்டும்.

ஆட்கொணர்வு எழுத்தாணைச் சட்டமொன்று உருவாக்கப்படுவதற்கு மேலதிகமாக, எவ்வித காரணமும் கூறப்படாது விண்ணப்பங்கள் மீளப் பெறப்படுதல் தொடர்பில் நீதித்துறை அதிக சிரத்தை எடுக்க வேண்டும். ஏனெனில் அம்மீளப்பெறுதலானது பயமுறுத்தல் அல்லது அச்சுறுத்தல் போன்ற காரணங்கள் காரணமாக இருக்கக் கூடும். எனவே சட்ட மற்றும் நீதித்துறைச் செயற்பாடுகளுடாக ஆட்கொணர்வு எழுத்தாணை நிவாரணத்தின் விளைத்திறனை வலுப்படுத்துகின்ற போது, அது சட்ட ஆட்சி மற்றும் ஜனநாயகத்தினைச் சிறப்பான முறையில் நிலை நிறுத்த உதவும்.

1. அறிமுகம்

1.1. ஆரம்பக் கட்டக் கண்காணிப்பு

சுதந்திரத்தினைப் பாதுகாப்பது உயிர்வாழும் உரிமையின் ஒரு பிரதான அங்கமாகும். அத்துடன் அது அனைத்து வகையான உரிமைகளையும் நிறைவேற்றிக் கொள்வதற்கு வழிவகுக்கும். பலவந்தப்படுத்தப்பட்டுக் காணாமல் போனோர் தொடர்பான மீளாய்விற்கான உரிமையான ஆட்கொணர் எழுத்தாணையானது, (இது எதனைக் குறிக்கின்றது என்றால், உடலைக் கொண்டு வருதல் என்பதாகும் - *to produce the body*) மேற்குறிப்பிட்ட உரிமைகளில் பிரதானமானதாகும். இவ்வரிமையின் பிரதான நோக்கம், “குறித்த சிறைக்கைதியினைத் தன்னிடம் அல்லது தனது நண்பரிடம் வைத்திருப்பதன் சட்டத் தன்மையினைப் பரீட்சிப்பது” ஆகும்.⁶⁴ ஒவ்வொரு நாட்டினதும் தன்மைக்கேற்ப இவ்வரிமையின் வரலாறு காணப்படுகின்றது. அத்துடன் ஆங்கிலச் சட்டத்திற்கமையப் பழைய ஆட்கொணர் எழுத்தாணைச் சட்டமானது (1979 ஆம் ஆண்டின் சீர்திருத்தத்தோடு இதுவரை காலமும் நடைமுறையில் இருப்பது) பொதுநலவாய நாடுகளில் நடைமுறைப்படுத்தப்படுவதோடு அது சிறந்த நிவாரணமாகவும் தொழிற்படுகின்றது. சம்பிரதாய பூர்வமான ஒரு எழுத்தாணையினை வெளியிடுவதும் அதனைப் பயன்படுத்துவது தொடர்பாக வழங்கப்பட்டிருக்கும் சட்ட தராதரத்திற்கு காட்டப்படும் விசேட வரவேற்பு இவ்வெழுத்தாணையின் முக்கியத்துவத்தினைப் பிரதிபலிக்கின்றது. எந்தவொரு இனத்தைச் சார்ந்தவரும் எந்தவித தயக்கமும் இன்றி எழுத்தாணை ஒன்றினை விண்ணப்பிக்க முடியும். எழுத்தாணையானது தான் விரும்பும் படி செயற்படக் கூடியதல்ல⁶⁵. மேலும் அது “உரிமை” யாகவே பிறப்பிக்கப்படுகின்றது.⁶⁶ அத்துடன் அங்கு பொதுச்சட்டத்தினையும் காணக்கூடியதாக இருக்கும். ஏனைய எழுத்தாணைகளைப் போலன்றி ஆட்கொணர் எழுத்தாணைச் சட்டத்திற்கு மாற்று நிவாரணம் காணப்படுகின்றது என்பதனை அடிப்படையாகக் கொண்டு, அதனைத் தள்ளுபடி செய்ய முடியாது⁶⁷. அதே போன்று இவ் ஆட்கொணர் மனுவினைச் சமர்ப்பிப்பதற்கு எந்தவித காலவரையறையும் இல்லை⁶⁸. எது எவ்வாறாயினும் இதனை என்பித்தற் பொறுப்பு யாரிடம் செல்கின்றது என்பது அதற்கு முறையானதோர் பதில் கிடைக்கவில்லையென்றே கூற வேண்டியுள்ளது⁶⁹.

ஆட்கொணர் எழுத்தாணை ஒன்றினைப் பிறப்பிப்பதற்கு அடிப்படைக் காரணமாக அமையும் விடயங்கள் உறுதிகேள் (*certiorari*) எழுத்தாணை ஒன்றினைப் பிறப்பிப்பதற்கு அடிப்படையாக அமையும் காரணிகளைப் போன்று ஒரு பரந்த விடயமாகும்.⁷⁰ உதாரணமாக, நீதிமன்றமானது எக்காரணத்தினை அடிப்படையாகக் கொண்டு தடுத்து வைப்பதற்கு உத்தரவிட்டது என்பதனை மட்டுமன்றி, குறித்த வழக்கின் ஆரம்பக் கட்டத்தின்போது அதன் செல்லுபடியாகும் தன்மை மற்றும் அச்சந்தர்ப்பங்களின்போது தடுத்து வைக்கும் (தடுப்புக் காவல்) செயற்பாட்டினை ரத்துச்செய்ய வைக்கக் கூடியவகையிலான ஏதாவது சட்டச் செயற்பாடுகள் காணப்படுகின்றனவா என்பவையும் கருத்திற் கொள்ளப்படும்⁷¹. இச்சந்தர்ப்பத்தின் போது தரங்களில் ஏதாவது சட்டத்தன்மையற்ற நிலைமை காணப்பட்டால் அச்சந்தர்ப்பத்தில் ஆட்கொணர் மனுவிற்கு விண்ணப்பிக்க முடியும்⁷².

1998 ஆம் ஆண்டு ஐக்கிய இராச்சியத்தில், மனித உரிமைகள் சட்டமானது அபிவிருத்தியினை மேலும் விரிவுபடுத்தியதன் நோக்கம் மனித உரிமைகள் தொடர்பான ஐரோப்பிய சமவாயத்தின் நன்கொடைகளுக்குச் (நிதியுதவி) சமமான நிவாரணிகளை வழங்குவதாகும்⁷³. குறித்த சந்தர்ப்பத்தில், இந்நிதியுதவியினை ஆட்கொணர் எழுத்தாணைக்காக பயன்படுத்த முடியும் என மீளாய்வின் மூலம் எதிர்வு கூறப்பட்டுள்ளது⁷⁴. எவ்வாறாயினும், கடந்த காலங்களில் ஐக்கிய அமெரிக்கா மற்றும் ஐக்கிய இராச்சியம் ஆகிய இரண்டு நாடுகளிலும் உலகப் பயங்கரவாதத்திற்கு எதிராக நடவடிக்கைகள் மற்றும் தேசிய பாதுகாப்பு என்ற விடயங்களோடு, இவ்வாட்கொணர்வு எழுத்தாணைக்குப் பயங்கரவாதத் தடுப்புச்சட்டத்தின் மூலம் பாரியளவு எதிர்ப்பும் காட்டப்பட்டது.

இலங்கையில் இது தொடர்பாக அவதானிக்கும் போது, ஆட்கொணர்வு நிவாரணமானது இலங்கையின் அரசியல் யாப்பில் 414 ஆவது பிரிவில் யாப்பு மற்றும் வழக்காற்றுக்கமைய மேன்முறையீட்டு நீதிமன்றத்திலும், 1990 ஆம் ஆண்டு முதல் நீதிமன்ற அதிகாரத்திற்கு உரிமையுடைய மாகாண மேல் நீதிமன்றங்கள் மூலமும் நடைமுறைப்படுத்தப்படுகின்றது⁷⁵. இந்த நிவாரணத்தின் மூலம் குறிப்பிடத்தக்களவிலான பாதுகாப்பும், விசேட முக்கியத்துவமும் இலங்கையில் கிடைக்கப் பெறுகின்றது. கடந்த பல தசாப்தங்களாக நாட்டில் இடம்பெற்ற சிவில் மற்றும்

இனப்பிரச்சினை காரணமாகச், சிறுபான்மை மற்றும் பெரும்பான்மை ஆகிய இரண்டு தரப்பினரும் அதாவது ஆயிரக்கணக்கான சிவிலியன்கள் நீதிமன்றத் தீர்ப்புகளுக்கு அப்பாற்பட்ட முறையில் மரண தண்டனை மற்றும் பலவந்தப்படுத்தப்பட்டுக் காணாமல்போதல் என்பவற்றிற்கு ஆளாகியுள்ளனர். மறுபுறம் தமிழ் மற்றும் முஸ்லிம் இனத்தவர்கள் தமிழீழ பிரிவினைவாத விடுதலைப்புலிகளின். (இதன்பின்பு எல்.ரி.ரி.ஈ என்றே குறிப்பிடப்படும்) போராட்டம் காரணமாகச், சிறுபான்மையினரே பாதிப்புக்குள்ளாகினர். இலங்கை அரசாங்கமானது கடந்த மூன்று தசாப்தங்களாகப் பாரிய முயற்சியின் விளைவாக எல்.ரி.ரி.ஈ யினரையதார்த்த ரீதியாக 2009ன் நடுப்பகுதியில் தோல்வியடையச் செய்தது. மோதல்களின் போது சில சந்தர்ப்பங்களில் அரசு படையினரும் எல்.ரி.ரி.ஈ யினரும் சில கொடூரமான செயல்களுக்குப் பொறுப்புக் கூற வேண்டும். மறுபுறம், ஆயிரக்கணக்கான சிங்கள சிவிலியன்கள் 70 களில் மற்றும் 80 களில் இறுதிக் காலப்பகுதியிலிருந்து 90ம் ஆண்டின் நடுப்பகுதிவரை அரசாங்கத்திற்கும் அரசாங்க விரோதிகளுக்கும் இடையே மோதல்கள் இடம்பெற்றன. இதில் மக்கள் விடுதலை முன்னணி (இதன்பின்பு ம.வி.மு என்றே குறிப்பிடப்படும்) ஆயுதப் புரட்சியின் மூலம் அரசாங்கத்தைக் கைப்பற்ற முயன்றனர்⁷⁶.

அரசுடன் தொடர்பற்ற நாட்கள் மூலம் ஒவ்வொரு காலப்பகுதியிலும் பல்வேறுபட்ட போராட்டங்கள் மேற்கொள்ளப்பட்டன⁷⁷. இவ்வாய்வின் பிரதான நோக்கம் அரசின் பொறுப்பும் பாதிப்புக்குள்ளானவர்களுக்கான சட்ட ரீதியான நிவாரணத்தின் செயற்திறன் தொடர்பானதுமாகும். இச்சந்தர்ப்பத்தில் பயங்கரவாத செற்பாடுகளைத் தடுத்தல் என்று பார்க்கும்போது அரசாங்கத்திற்கு முன்னுரிமை வழங்கப்பட்டிருந்தது. இக்காலப்பகுதியில் அவரசகாலச் சட்டத்தின் மூலம் இராணுவத்தினரும் பொலிஸாரும் அதிக பலமும், அதிகாரமும் கொண்டவர்களாக இருந்தனர். இதன் காரணமாக இவர்கள் மிக இலகுவாகப் பெரும்பாலானோரைக் காணாமல் போகச் செய்தனர். அதேவேளை, அரசாங்கப் படையினருடன் இணைந்து தொழிற்பட்ட துணை இராணுவப்படையினரும் இதற்கு வகை கூற வேண்டும். வாழ்வு மற்றும் சுதந்திரத்திற்காக உரிமைகளை மீறுதல், கைது செய்தல், தடுத்தது வைத்தல், (காரணமற்ற, நீதியற்ற முறையில் நீண்ட காலம்) இக்காலப்பகுதியில் இவ்வாறான விடயங்கள் சாதாரணமாகவே கருதப்பட்டது. அது மட்டுமின்றி தான்தோன்றித்தனமாகச்

சிறையிலடைத்தல் மற்றும் தடுத்துவைத்தல் (இது அடிக்கடி துன்புறுத்தல்களுக்கும்) மனிதாபிமானமற்ற முறையில் நடாத்துதலும் அத்துடன் சிலவேளை இவை தண்டனைகளோடும் தொடர்புபடுகின்றது. நாட்டில் செயற்பாட்டு ரீதியான புரட்சிகள் இல்லாத காலப்பகுதியிலும் இது சிறிது காலம் நடைமுறைப்படுத்தப்பட்டது.

இவ்வாறானதோர் பின்னணியில் ஆட்கொணர் எழுத்தாணை, தனிநபர் சுதந்திரத்தினைப் பாதுகாப்பது தொடர்பாக ஒரு சமூக தேவை இருப்பதைக் காணக்கூடியதாக உள்ளது. எவ்வாறாயினும், இந்நிவாரணத்தின் நடைமுறைச் சாத்தியம் மிகவும் குறைந்தளவிலேயே காணப்படுகின்றது. ஆட்கொணர் மனு செய்யும் போது விசேட சில வழக்குகளைத் தவிர ஏனைய பெரும்பாலான சந்தர்ப்பங்களில் மேன்முறையீட்டு நீதிமன்றங்கள் அல்லது மாகாண மேன்முறையீட்டு நீதிமன்றங்கள் மூலம் பொதுவாக வழங்கப்பட்ட தீர்ப்புக்கள் பாதகமானதாகவே காணப்பட்டன. சட்ட மற்றும் நீதிமன்றச் செயற்பாடுகளில் மற்றும் அவர்களின் மேற்கொண்ட சீர்திருத்தம் காரணமாக பல விமர்சனங்கள் எமக்கு கிடைக்கின்றன. விண்ணப்பதாரியின் இந்நிவாரண வேண்டுகோள் நிராகரிக்கப்பட்டதற்கான பிரதான காரணம் குற்றம் சாட்டப்பட்டவர்கள், பொலிஸ் மற்றும் இராணுவத்தினர் என்பதினாலாகும். மனித உரிமை மீறல்கள் தொடர்பாகப் பல்வேறு வழக்குகள் நீதிமன்றங்களுக்கு கொண்டுவரப்பட்டாலும் குற்றவாளிகளைப் பிணையில் செல்ல அனுமதித்தமை பாதிப்பிற்குள்ளாகியவர்களின் குடும்ப உறுப்பினர்களை அச்சுறுத்துதல், குற்றம் சுமத்தப்பட்டவர்கள் தோற்றுவித்த சில விசேட பிரச்சினைகள் காரணமாக வழக்கைக் கொழும்பிற்கு மாற்றியமை போன்ற விடயங்களைக் காணக்கூடியதாக இருந்தது. எனவே தூரப் பிரதேசம், போக்குவரத்துப் பிரச்சினைகள், அதிக செலவுகள் என்பதன் காரணமாக வடக்கு கிழக்கைச் சார்ந்த வழக்குத் தொடுத்தவர்களுக்கு அதிக பிரச்சினைகளுக்கு முகம் கொடுக்க நேர்ந்தது. நீதிமன்றச் செயற்பாடுகள் காலம் தாமதித்ததன் காரணமாக அவ்வாறான வழக்குகள் பத்து வருடங்கள் அல்லது அதற்கு மேலும் நடைபெறுவது வழக்கமாகிவிட்டது.

மேற்கூறப்பட்ட விடயங்களைத் தவிர, இலங்கையில் ஆட்கொணர்வு எழுத்தாணை நிவாரணமானது ஒழுங்கற்றுக் காணப்படுதவதற்கான

காரணத்தினைப் பரிசீலனை செய்தவனைப் போலவே கற்கை ஆய்வுகளில் ஈடுபடுபவர்கள், அத்துடன் இது தொடர்பான அதிக அவதானத்துடன் செயற்படும் கண்காணிப்பாளர்கள், என்பதனைப் பார்க்கும் போது தற்போது நீதிமன்ற மற்றும் சட்டம் தொடர்பான அத்திவாரம் வலுவழிக்கக் கூடிய நிலையிலேயே உள்ளது என்பதனை வெளிக்காட்டுவதற்கு காரணங்களை மற்றும் சுட்டிக்காட்டாமல் அவ்விடயத்தினை கருத்தூன்றி பாக்கும் விடயத்தோடு ஒப்பிட்டு இக்கூற்றினை முன்வைத்தனர். எனவே இவ்வாறானதோர் நிலைமையிலிருந்து விடுபடும் நோக்கிலேயே இவ்வாய்வின் மூலம் பலவந்தமாகக் காணாமல் போகச் செய்தமை சம்பந்தமான கட்டளைச் சட்ட நிவாரணத்தின் சாதகத் தன்மையினை விபரிக்கின்றோம். சுதந்திரத்திற்கு முற்பட்ட காலப்பகுதியிலிருந்து சுதந்திரத்திற்குப் பிற்பட்ட காலப்பகுதிவரை இலங்கையில் இவ்வரிமை விருத்தியடைவதற்குப் பெற்றுக் கொள்ளப்பட்ட மேன்முறையீட்டு நீதிமன்றத்தின் தீர்ப்புகள் மற்றும் சுயாதீனமான வழங்குத் தீர்ப்புக்கள் தொடர்பாக ஒரு முழுமையான ஆய்வினை அத்துடன் இக்கட்டளைச் சட்டத்திற்குக் கிடைக்கப் பெற்றுள்ள சட்ட அந்தஸ்து என்பவற்றிற்கமைய இதனைச் சட்டத்தரணிகள், செயற்பாட்டாளர்கள், பாதிப்புக்குள்ளானவர்கள் இலங்கையில் எந்தவொரு இடத்திலும் இதனைப் பயன்தரக்கூடிய வகையில் பயன்படுத்த முடியும் என்பதனைச் சுட்டிக் காட்டுவதை நோக்கமாகக் கொண்டே இவ்வாய்வு மேற்கொள்ளப்பட்டது. தனிநபரின், சமூகத்தின், மக்களின் மற்றும் நாட்டின் நன்மை கருதி இதனைப் பாதுகாப்பதற்காக மிகவும் உணர்வு பூர்வமிக்க நீதிமன்ற உட்பாங்கினை ஏற்படுத்துவதற்காக இவ்வாய்வானது உதவியாக அமையும்.

ஆய்வின் தன்மைக்கேற்ப இதனோடு தொடர்புடைய விசேடமான சில பிரச்சினைகளுக்கு விடை தேட வேண்டியுள்ளது. அவையாவன, ஆய்வு நடைபெறும் காலப்பகுதியினுள் இந்நிவாரணத்தினைப் பெற்றுவதற்கு எந்த முறையினைப் பயன்படுத்தினீர்கள்? நீதிமன்றத்தினது பொதுவான மறுமொழிகளின் தன்மை எவ்வாறு அமைந்திருந்தது? மனுதாரர் காணாமல் போதல், அல்லது சுயாதீனமற்ற சட்டத்திற்குப் புறம்பாகத் தள்ளுபடி செய்தல் தொடர்பான முறைப்பாடு ஒன்றினை முன்வைக்கும் போது நீதிமன்றமானது எவ்வகையிலானதோர் நடவடிக்கையினை (விசாரணையினை) மேற்கொள்ள வேண்டும்? மனுதாரர் ஆட்கொணர்

எழுத்தாணைக்கான மனு ஒன்றினைச் சமர்ப்பித்தால் சாட்சி தொடர்பான அடிப்படைப் பொறுப்புக் காணப்பட வேண்டுமா? இவ்வேண்ணக்கருவினுள் சட்டமா அதிபருக்கு ஏதாவது பொறுப்புக் காணப்படுகின்றதா, ஆட்கொணர் மனு தொடர்பானதோர் தேவை இலங்கைக்கு இருக்கின்றதா? சீர்திருத்தம் செய்ய வேண்டிய சட்டங்கள் எவை? நடைமுறையிலுள்ள ஆட்கொணர் மனுவினை நடைமுறைப்படுத்துவதில் ஏதாவது குறைபாடுகள் காணப்படுகின்றனவா? (இருப்பின் அவற்றைக் குறிப்பிடுக) இலங்கையில் கட்சிக்காரர்களைப் பாதுகாப்பதற்கு முறையானதோர் வழிவகைகள் இல்லாததன் காரணமாக ஆட்கொணர் எழுத்தாணைக்கான மனுவினை விசாரணை செய்யும் நடவடிக்கைகளில் பாதிப்பினை (கடுமையாக) ஏற்படுத்துமா? மற்றும் நிவாரணத்தின் பயன்பாடு என்ன? ஆட்கொணர் எழுத்தாணையினை ஆராய்ந்து பார்த்தல் மற்றும் உறுதிப்படுத்தல் செயற்பாட்டின்போது ஏதாவது காலதாமதங்கள் ஏற்படுகின்றனவா? அவ்வாறு இருப்பின் அது ஏன்? இது முழுமையான நீதிமன்றத் தீர்ப்பு நடவடிக்கைகளில் எவ்வாறு தாக்கம் செலுத்துகிறது? இலங்கையில் ஆட்கொணர் மனுவின் வரலாறு, அதன் பின்னனி மற்றும் சுதந்திரத்திற்கு முற்பட்ட காலப்பகுதியில் இது தொடர்பாக நீதிமன்றக் கொள்கைகளைப் பிரதிபலித்துக் காட்டும் உயர் நீதிமன்றத் தீர்ப்புக்களின் அறிக்கை என்பவற்றினை வரையறுத்துக் கூறுவதே இவ்வாய்வின் நோக்கமாகும். உயர் நீதிமன்றத் தீர்ப்புக்கள் என்று பார்க்கும்போது மிகப் பிரபல்யமான மூன்று நீதிமன்றத் தீர்ப்புக்களைக் குறிப்பிட முடியும். அவையாவன டபிள்யூ.ஏ.டி. சில்வா வழக்கு⁷⁸, பிரஸ்கில்ட் வழக்கு⁷⁹, தோமஸ் பெரேரா என்றழைக்கப்படும் பண்டாவின் வழக்கு⁸⁰. இதன் பின்பு அதாவது சுதந்திரத்தின் பின்பு வழங்கப்பட்ட தீர்ப்புக்கள் அதாவது 1972 ஆம் ஆண்டில் முதலாவது குடியரசு அரசியலமைப்பின் கீழ் வழங்கப்பட்ட தீர்ப்புக்களும் பகுப்பாய்வு செய்யப்பட்டது. அவை தம்பு எதிர் சிறைச்சாலைகள் ஆணையாளர் வழக்கு⁸¹, ஹைதராமணி எதிர் ரத்தினவேல் வழக்கு⁸², குணசேகர எதிர் டி பொன்சேகா வழக்கு⁸³ மற்றும் குணசேகர எதிர் ரத்னவேல் வழக்கு⁸⁴ என்பனவாகும்.

நடைமுறையிலிருக்கும் 1978ம் ஆண்டின் அரசியலமைப்பின் கீழ் (இரண்டாவது குடியரசு அரசியலமைப்பு) அறிக்கையிடப்பட்ட மற்றும் அறிக்கையிடப்படாத வழக்குத் தீர்ப்புக்கள் தொடர்பாக மேன்முறையீட்டு நீதிமன்றத்தின் மறுமொழி (நிலைப்பாடு) இதனூடாகத் தெளிவாக ஆராயப்படும். முதலில் உயர் நீதிமன்றத்தின் நிலைப்பாட்டினை

(தீர்வினை ஆராயும்நோக்கில் பிரதானமான 5 தீர்ப்புக்களைப் பார்ப்போம். அவை, ராசம்மா எதிர் மேஜர் ஜெனரல் பெரேரா மற்றும் ஏனையோர் தொடர்பான வழக்கு⁸⁵, செல்லையா எதிர் பொலிஸ் இன்ஸ்பெக்டர் மற்றும் ஏனையோர் தொடர்பான வழக்கு⁸⁶, ஜுவனிஸ் எதிர் லத்தீப் பொலிஸ் இன்ஸ்பெக்டர், அதிரடிப்படையினர் மற்றும் ஏனையோர் தொடர்பான வழக்கு⁸⁷, சாந்தி சந்திரசேகரன், எதிர் டி.பி. விஜேதுங்க மற்றும் ஏனையோர்⁸⁸, கணபதிப்பிள்ளை மச்சவளவன் எதிர் பிலாண்டன் பொயின்ட் ஆமி கேம்பின் பொறுப்பதிகாரி (திருகோணமலை) மற்றும் ஏனைய மூவர்⁸⁹ என்பனவாகும்.

இதிலிருந்து மேன்முறையீட்டு நீதிமன்றத்தின் நிலைப்பாடு ஆராயப்படும். விசேடமாகச் சிங்களவர்களுக்கு 1981, 1993 ஆம் ஆண்டு காலப்பகுதியில் ஏற்பட்ட ம.வி.முன்னணியின் புரட்சியும், 1983 ஆம் ஆண்டில் எல்.பி.பி.யின் போராட்டமும் அதன் காரணமாகத் தமிழ் மக்களுக்கு முகங்கொடுக்க நேரிட்ட சம்பவங்களும் இங்கு ஆராயப்படும். எனவே இதனை இலக்காகக் கொண்டு ஆறு சுயாதீன நீதிமன்றத் தீர்ப்புக்கள் பகுப்பாய்வு செய்யப்பட்டன. ஒரு புறம், நீதிமன்றங்களின் தீர்ப்பின் பழைமைத் தன்மையினை, வளர்ச்சியினை வெளிக்காட்டியதை ஒப்புவிக்கும் வகையில் கிழக்கு மாகாணத்தில் இடம்பெற்ற காணாமல் போதல் சம்பவங்கள் வெளிக்கொண்டு வரப்பட்டன. குறித்த வழக்குத் தீர்ப்புக்களாவன செந்தில் நாயகம் எதிர் செனவிர்தன் வழக்கு⁹⁰, பரம சோதி எதிர் தெல்கொட மற்றும் இன்னொருவர் வழக்கு⁹¹, கொடிப்பிலகே சீதா எதிர் சரவணாதன் வழக்கு⁹², சுசிலா டி.சில்சா எதிர் வீரசிங்க ஏனையோர்⁹³, தம்மிக்க சிறியலதா எதிர் பாஸ்கரலிங்கம் மற்றும் ஏனைய நால்வர் வழக்கு⁹⁴, சிதா எதிர் சரவணாந்த வழக்கு⁹⁵ போன்றன பகுப்பாய்வு செய்யப்பட்டன.

இதன் கீழ் 1994 ஆம் ஆண்டு சந்திரிக்கா பண்டாரநாயக்க ஜனாதிபதியானதன் பின்பு ஏற்பட்ட விசேடமான அரசியல் மாறுதல் குறிப்பிடத்தக்க விடயமாகும். மீண்டும் 1996ம் ஆண்டு வடக்கு கிழக்கு பிரதேசத்தில் யுத்தம் ஆரம்பிக்கப்படும் வரை நாட்டில் அமைதியான சாதாரண நிலைமையே காணப்பட்டது அதன் பின்பு வடக்கு மற்றும் கிழக்கில் வழக்குகளுக்குப் பதிவாக ஆரம்பித்தன. 1994 - 2002ம் ஆண்டிற்கு இடைப்பட்ட காலப்பகுதியில் சுயாதீனமாதன 844 வழக்குத் தீர்ப்புக்களின் கீழ் மேன்முறையீட்டு நீதிமன்றக் கட்டளையாகவும்⁹⁶

கருத்தில் கொண்டமைக்கான காரணம் அந்நீதிமன்றத் தீர்ப்பானது நேரடியாகச் சட்ட விஞ்ஞானத்தினை வெளிப்படுத்துவதோடு மட்டுமல்லாமல் 1994 ஆம் ஆண்டின் பின்பு உரிமைகளைப் பாதுகாப்பது தொடர்பான நீதிமன்றக் கோட்பாடுகளின் தன்மையினையும் வெளிப்படுத்தியது.

மேலும் ஒருபடி மேலே சென்று, 1994 ஆம் ஆண்டிலிருந்து நீதிமன்ற மறுமொழியின் போது அதாவது மனுதாரருக்கு நியாயத்தினை நிலைநாட்டுவதனை உறுதிப்படுத்தும். ஆட்கொணர் மனுவிற்கு தேவையான சட்ட மூலதர்மங்களைப் பெற்றுக் கொடுக்கும் வகையில் சில விசேடமான வழக்குத் தீர்ப்புக்கள் வழங்கப்பட்டன. அவை, *Leeda Violet and Others v. O.I.C. Police Station, Dickwella and others*⁹⁷, followed in *Inter alia*⁹⁸ *L.S.Perera v. I.G.P. and others*⁹⁹, *Vajira Ranjani Maddhukumari v. O.I.C. Peliyagoda*¹⁰⁰, *G.D.Ranjani v. Commanding Officer, Army Camp Pannala and Three Others*¹⁰¹, *Singapulige Nimala v. Colonel Karunathilaka et, el and Two Others*, *Gonsul Wasan Thilakasena v..2nd Lt. Srinath Wickramasinge and Five Others*¹⁰², *Dharmasena v.. S.I. Police Station Hakmana*¹⁰³, *Chandralatha v. Lt. Dissanayake and Three Others*¹⁰⁴, *HCA/42/90*¹⁰⁵ and *HCA/38/90*¹⁰⁶ என்பனவாகும்.

மேலும் *லீலா வயலட்*¹⁰⁷ வழக்கின் நீதிமன்றத் தீர்ப்பின் மூலம், அதாவது கட்டளைச்சட்டம் ஒன்றினைப் பிறப்பிப்பதற்குத் தேவையான தெளிவான கொள்கைகளைப் பின்பற்றாமல், இவ்வழக்கிற்குச் சமமானதாகக் கிடைக்கப் பெற்ற ஏனைய வழக்குத் தீர்ப்புக்களைக் கருத்திற் கொள்ளாமல் இருந்தமை, பிற்காலத்தில் பெற்றுக்கொடுக்கப்பட்டுப் பல்வேறு தீர்ப்புகளில் குறிப்பிடப்பட்ட விசேட பண்புகள் எதனையும் காணமுடியவில்லை. வழக்குகள் தள்ளுபடி செய்த சந்தர்ப்பங்கள் மற்றும் விண்ணப்பங்களை (மனு) விசாரணை செய்வதை நிறுத்திய சந்தர்ப்பங்கள் விசேட வழக்குத் தீர்ப்புக்கள், 844 பொருண்மைத் தீர்ப்புக்களில் (கட்டளைகள்) இவை குறிப்பிடப்பட்டன. இச்சந்தர்ப்பத்தில் பல்வேறு பின்னணிகளை அடிப்படையாகக் கொண்டு விண்ணப்பங்களை நிராகரித்தமை விமர்சன ரீதியாக நோக்க வேண்டிதொன்றாகும்.

அதன் பகுப்பாய்வினை அடிப்படையாகக் கொண்டு இவ்வாய்வின் போது சட்ட ரீதியான நிவாரணங்கள் சிலவற்றை அவை இவ்வாய்வின் போது தீர்மானங்களாகக் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது. இவ்வாறான சீர்திருத்தங்களின் தேவையினை மாகாண மட்டத்தில் ஆட்கொணர் மனுவின் நிவாரணி முறையாகத் தொழிற்படாததன் தன்மை காரணமாகவே அவர்கள் இதனை வேண்டி நிற்கின்றனர். அதாவது 2002 ஆம் ஆண்டு முதல் வட மாகாணத்தில் காணப்படும் மாகாண மட்ட மேல் நீதிமன்றங்களில் 37 ஆரம்ப விசாரணைகளை மேற்கொண்டதன் பயனாகவே இதனை வேண்டி நின்றனர். மீண்டும் ஒரு முறை இவ்நிவாரணியின் பயன்பாட்டில் காணப்படும் கடினத்தன்மை வெளிப்படுவதோடு சில உதாரணங்களின் முறைமையில் காணப்படும் கடினத்தன்மை உட்பட பல காரணங்களை அடிப்படையாகக் கொண்டு எழுத்தாணைகள் பயனற்றுக் காணப்படுவதால் கீழ்நீதிமன்றங்களால் மேற்கொள்ளப்படும் கடினமான கண்காணிப்பும் இதில் உள்ளடங்கும்.

இரண்டாவது குடியரசு அரசியலமைப்பின் காலப்பகுதியில் (தற்போதைய அரசியல் அமைப்பு) மேன்முறையீட்டு நீதிமன்ற நிலையைப்போன்றே மாகாண மட்ட மேல் நீதிமன்றத்தின் செயற்பாடு மற்றும் அதன் பயன்பாடு தொடர்பாக முழுமையானதோர் ஆய்வு மேற்கொள்ளப்படுவது இதுவே முதற்தடவையாகும். இப்பகுப்பாய்வானது வாழ்வினதும், சுயாதீனத் தன்மையினதும் உரிமைகள் தொடர்பான நீதிமன்ற உட்பாங்கினை வெளிப்படுத்துவது மட்டுமன்றி சட்ட ரீதியாக நீதிமன்ற செயற்பாட்டில் காணப்படும் குறை நிறைகளையும் வெளிப்படுத்துகின்றது. சிபாரிசுகள் மற்றும் சீர்திருத்தங்கள் தொடர்பாக உள்ளடக்கத்தில் காணப்படும் குறை நிறைகளை நிவர்த்தி செய்வதே இம்முயற்சியின் பிரதான இலக்காகும். இலங்கையில், ஆட்கொணர் எழுத்தாணை ஒன்றினை மசோதாவாக மாற்றுதல் மூலம் ஏழைகள் மற்றும் வசதி வாய்ப்புகளற்றவர்கள் நீதியினைப் பெறுதல் மற்றும் நிவார்த்தினைப் பெற்றுக் கொடுத்தல் தொடர்பாக விசேடமாக முக்கியத்துவம் பெறும் என்பது உத்தேசிக்கப்பட்டது.

1.2 முறையமைவு

மேலே கூறப்பட்ட வழக்கின் தீர்ப்புக்கள், தகவல் குறிப்புக்கள் (அறிமுகம்) மற்றும் நீதிமன்றத்தின் ஆவணக்குறிப்புக்கள், நீதிபதிகள்,

சட்டத்தரணிகள் மற்றும் நீதிமன்றத்தில் சேவையாற்றும் அலுவலர்களோடு நடத்திய நேர்முகப் பரீட்சைகள் என்பவை சேர்த்துக்கொள்ளப்பட்டன. இலங்கையில் நடைமுறை சூழலைக் கருத்திற் கொண்டு இவ்வாய்விற்கு ஒத்துழைத்துக் கலந்து கொண்டவர்களில் அதிகப் பெரும்பான்மையானோர் தமது பெயர்களைக் குறிப்பிடுவதற்கு மறுத்துவிட்டனர்.

இவ்வாய்வின் போது தகவல்களைத் திரட்டும் போது எமக்கு நேரிட்ட இடர்ப்பாடுகளைக் குறிப்பிடுவதும் அவசியமாகும். அதேவேளை இலங்கையில் தகவல்களைப் பெற்றுக் கொள்வதற்கான உரிமை தொடர்பானதோர் சட்டம் காணப்படாததன் காரணமாக நீதிமன்றப் பதிவாளர் காரியாலயங்களில் அத்துடன் அல்லது சட்டமா அதிபரிடம் காணப்படும் தகவல்களைப்பெற்றுக் கொள்வதற்கு எந்தவித உரிமையும் காணப்படவில்லை. இலங்கையில் சட்ட அறிக்கைகளின் தகவல்களைப் பெறுவது என்பது ஒரு உரிமையல்ல. நீதிமன்றப் பதிவாளரின் காரியாலயங்களில், விசேடமான வழக்குகளில் பங்கேற்கும் சட்டத்தரணி அல்லது இவ்வழக்கு தொடர்பாக விசேடமாக ஆர்வம் காட்டும் ஒருவர் என்று ஒப்புவிக்க முடியும் என்றால் மட்டுமே அங்கு தகவல்களைப் பெற்றுக்கொள்ள முடியும். பொதுமக்களால் இவ்வாறு தகவல்களைப் பெற்றுக் கொள்வதற்காக விண்ணப்பங்களைச் சமர்ப்பித்தால் அது கருத்திற் கொள்ளப்படமாட்டாது. வழக்குத் தீர்ப்புக்கள் அறிக்கையிடுவதானது எழுந்தமான நிலையில் காணப்படுவதோடு¹⁰⁸, நீதி அமைச்சினால் வெளியிடப்படும் சட்ட அறிக்கைகளில் மிக முக்கியமான வழக்குத் தீர்ப்புக்கள் ஒழுங்கின்றிய அடிப்படையில் நிகழ்வதனால், நீதிபதிகள் மற்றும் சட்டத்தரணிகள் சில இடர்ப்பாடுகளுக்கு முகங்கொடுக்க நேரிடுகின்றது. ஏனெனில் இவர்களுக்கு, வழக்கின்போது முன்னுதாரணமாகச் சில வழக்குத் தீர்ப்புக்களைச் சாட்சியாகக் காட்ட முடியாத நிலை தோன்றுகின்றது. அத்துடன் மேலும் ஐக்கிய நாடுகளின் முகவர் காரியாலயங்கள் மற்றும் அவர்களது தூதுவர்களுக்கு இலங்கை அரசாங்கமானது காலத்திற்குக் காலம் பாராதாரமான மனித உரிமைகள் மீறல்கள் தொடர்பான நீதிமன்றத் தீர்ப்புக்களடங்கிய அறிக்கையினைச் சமர்ப்பித்தாலும் அவற்றில் உள்ளடக்கப்பட்டுள்ள சில தகவல்கள் காரண காரியத் தொடர்பற்றவையாகவும் நம்பகத்தன்மை குறைந்தவையாகவும் காணப்படுகின்றன. எனவே இலங்கையில் நீதித்துறை மற்றும் சட்டத்துறை கட்டமைப்பில் மிகவும் நம்பகமாகத்

தகவல்களைப் பயன்தரும் வகையில் பயன்படுத்துதல் என்ற விடயமானது தேசிய ரீதியாகவும், சர்வதேச ரீதியாகவும், பல விமர்சனங்களுக்கு உள்ளாகியது. இதன் பெறுபேறாக இதன் செயற்பாடு மற்றும் முறைமை தொடர்பாக விமர்சனரீதியானதோர் பகுப்பாய்வினை மேற்கொள்வதற்கு அடிப்படையாக அமைந்திருக்கும் தகவல்களைப் பெற்றுக் கொள்ளுதல் எனும் விடயமானது நாளுக்கு நாள் கடினமானதோர் விடயமாக அமைவதை நாம் கண்டிக்க வேண்டும். இவ்வாறு தகவல்களைச் சேர்க்கும் போது அதற்குத் தடைகள் ஏற்படுமாயின் அது, திட்டமிட்டே தடைகளை ஏற்படுத்துகின்றார்கள் என்று நாம் பொருள் கொள்ளவும் கூடாது. 2003 ஆம் ஆண்டில் அரசாங்கப் பிரதிநிதிகளும் ஊடக சமூகத்தினரும் தகவல்களைப் பெற்றுக் கொள்ளும் உரிமைத் தொடர்பான சட்ட ஏற்பாடு ஒன்றினைத் தயாரித்திருந்தாலும், அப்போதைய அரசாங்கத்தின் அமைச்சரவை இச்சட்ட ஏற்பாட்டிற்கு அனுமதி வழங்கியிருந்தாலும் இதுவரை இவ்விடயம் சட்டமாக மாறவில்லை.

2. இலங்கையில் ஆட்கொணர்வு எழுத்தாணை நிவாரணத்தின் வரலாற்றுப் பின்னணியும் ஆரம்பகால வழக்குகளும்

ஒரு பிரஜை ஒருவரின் சுதந்திரத்தை உறுதிப்படுத்துகின்ற ஆட்கொணர்வு எழுத்தாணை இலங்கையில்¹⁰⁹ முதன்முதலில் 1883 ஆம் ஆண்டின் நீதி சாசனத்தின் (*Charter of Justice*) சட்ட வடிவில் அறிமுகப்படுத்தப்பட்டது.¹¹⁰ பின்னர் 1889 ஆம் ஆண்டின் நீதிமன்ற கட்டளைச்சட்டத்தின் (*Courts Ordinance*) ஊடாக¹¹¹ ஆட்கொணர்வு எழுத்தாணை நிவாரணம் வழங்கப்பட்டது. 1798 ஆம் ஆண்டின் பிரித்தானிய பிரகடனத்தின் பின்னர் இலங்கையானது பிரித்தானிய குடியேற்ற நாடொன்றாகக் கருதப்பட்டமையால் 1801 இன் நீதி சாசனத்தின் கீழ் இலங்கையின் உயர் நீதிமன்றம் எழுத்தாணைக்கான கட்டளை பிறப்பிப்பதற்கு உட்கிடையான அதிகாரத்தினைப் பெற்றது. இலங்கையின் மத்திய மாகாணத்திலுள்ள கண்டிப் பிரதேசமானது கண்டிய உடன்படிக்கையின் அடிப்படையிலும் 1815 ஆம் ஆண்டு பிரகடனத்தின் அடிப்படையிலும் பிரித்தானிய ஆட்சியின் கீழ் 1815 ஆம் ஆண்டே கொண்டு வரப்பட்டது.

2.1 W.A. de Silva வழக்கு¹¹²

இவ்வழக்கின் தீர்ப்பில் குறிப்பிடப்பட்ட சட்ட ரீதியான வினாக்களின் சுருக்கம்:-

1. யுத்த காலங்களில் மேற்கொள்ளப்படுகின்ற செயல்கள் (உள்ளூர் குழப்பங்கள் உட்பட) நீதித்துறை மீளாய்விற்கு உட்படுத்தப்படலாமா?
2. இராணுவ அதிகாரிகள் தங்களுடைய இராணுவ சட்டத்தின் அதிகாரத்திற்கு உட்பட்டுக் கைது மற்றும் தடுத்து வைப்பினை மேற் கொள்கின்ற பொழுது அவ்விடயங்களினை ஆட்கொணர்வு எழுத்தாணை மூலம் மீளாய்வு செய்கின்ற சுதந்திரம் நீதிமன்றத்திற்குக் கிடையாது.
3. சாதாரண நீதிமன்றங்கள் செயற்படுவதானது யுத்த நிலை தொடர்பான முடிவான தீர்மானத்திற்கு வழிவகுக்காது.

4. சட்டமா அதிபரானவர் காலணித்துவ நாடொன்றில் இராணுவ சட்டம் தொடர்ந்திருக்க வேண்டுமென அபிப்பிராயப்படுவாராயின் அது தொடர்பில் நீதிமன்றம் மீளாய்வினை மேற்கொள்ளாது.
5. எந்தவொரு சந்தர்ப்பத்திலும், முற்தீர்ப்புக்களைப் பின்பற்றல் கோட்பாட்டின் அடிப்படையில், ஒருப்பாடான தீர்ப்புக்கள்¹³ வெளிப்படுத்தப்பட்டுள்ளதுடன் அதனைப் பிணிக்கும் அதிகாரமாகவும் இருக்கும்.

2.2 Bracegirdle வழக்கு¹⁴

இக்காலப்பகுதியில் வழங்கப்பட்ட மிகவும் திட்டவட்டமான தீர்ப்புக்களில் இதுவும் ஒன்றாகும். நீதிமன்றமானது (அப்போதைய பிரதம நீதியரசர் ஆப்ரகாமின் கருத்துப்படி) ஆளுனருடைய அதிகாரம் மட்டுப்பாடில்லாத ஒன்று அல்ல என்றும் அவருடைய அதிகாரம் அவசரகால நிலைமை இருக்கின்றதா இல்லையா என்ற நிபந்தனைக்குட்பட்டே பிரயோகிக்கப்படலாம் எனவும் குறிப்பிட்டது. ஆளுனருடைய அவ்வதிகாரங்கள் நீதித்துறையால் கண்காணிக்கப்படலாம்¹⁵. பொது மக்களின் அக்கறை என்ற எதிர்வாதம் முன்வைக்கப்படலாமா என்ற வினாவிற்கு விடையாக நீதிமன்றம் பின்வரும் தீர்ப்பினை வழங்கியது.

“நாங்கள், ஆளுனருடைய அதிகாரமானது அவருக்குச் சபையினால் வழங்கப்பட்ட உத்தரவின் நிபந்தனைக்குட்பட்டா பிரயோகிக்கப்பட்டது என்ற வினாவினை ஆராய்வதிலிருந்து தவிர்த்திருக்கின்றோம். முடியானது ஆளுனருக்கு வழங்கப்பட்ட அதிகாரங்கள் கேள்விக்குட்படுத்த முடியாத மட்டற்ற அதிகாரங்கள் என்ற தனது வாதத்தினை இங்கு முன்வைத்திருக்கின்றது. எனினும் அவ்வாறான அதிகாரங்கள் வரையறுக்கப்பட்டவை எனக் கூறுவது எமது கடமையாகும்”.

அதனடிப்படையில் 1916 ஆம் ஆண்டின் கவுன்சிலுடைய கட்டளையின் உறுப்புரை III. 3 அடிப்படையில் ஆளுனரால் இடப்பட்டதாகக் கூறப்பட்ட உத்தரவு அதிகாரம் இல்லாது மேற்கொள்ளப்பட்ட உத்தரவு என்பதால்

கைது மற்றும் தடுத்து வைப்புப் போன்றன சட்டவிரோதமானது என்ற அடிப்படையில் தடுத்து வைக்கப்பட்டவரை விடுதலை செய்ய நீதிமன்றம் உத்தரவிட்டது.

2.3 Thomas Perera alias Banda வழக்கு¹¹⁶

ஒரு நபரினைச் சிறைக்கு உட்படுத்துகின்ற பிடியாணையானது முகத்தோற்றமளவில் குறைபாடுடையதாக இருக்கின்ற பொழுது உயர் நீதிமன்றமானது சிறைக்கையினை விடுதலை செய்ய உத்தரவிடலாம்.

3. 1948 – 1977 காலப்பகுதியில் ஆட்கொணர்வு நிவாரணம் தொடர்பான நீதித்துறையின் அணுகுமுறை

3.1 முதலாவது குடியரசு அரசியலமைப்பிற்கு உட்பட்ட காலப்பகுதி (1948 - 1972)

*Thambo v. Superintendent of Prisons*¹¹⁷

குற்றஞ்சாட்டப்பட்ட ஒரு நபர் தொடர்பாக அல்லது சட்ட முறைமையொன்று ஒருவர் மீது அமல் படுத்தப்படுகின்ற பொழுது அல்லது ஒருவர் மீதான குற்றச்சாட்டு அல்லது குற்றப் பத்திரிகையின் பின்னர் அவர் சட்டரீதியான தண்டனைக்குட்படுத்தப்படுகின்ற பொழுது அவர்கள் தொடர்பில் ஆட்கொணர்வு எழுத்தாணை வழங்கப்பட முடியாது என்பதே ஆங்கிலச் சட்ட விதியாகும்¹¹⁸. இப்பொதுச்சட்ட விதியினைப் பின்பற்றி ஆட்கொணர்வு எழுத்தாணைச் சட்டத்தில் இவ்விதி உள்வாங்கப்பட்டுள்ளது. இந்தியச் சட்டவியலிலும் இந்த நிலையே காணப்படுகின்றது. இதனடிப்படையில் நீதிமன்றம் பின்வருமாறு தெரிவித்தது.

“உயர் நீதிமன்றத் தீர்ப்பொன்றின் அடிப்படையில் அல்லது கீழ்நிலை நீதிமன்றமொன்று தன்னுடைய நியாயாதிக்கத்துக்கு உட்பட்டுக் குற்றத்தீர்ப்பானது வழங்கப்படுகின்ற பொழுது அது தொடர்பில் ஆட்கொணர்வு எழுத்தாணை நிவாரணம் கோரப்பட முடியாது”

3.2 முதலாவது குடியரசு அரசியலமைப்பில் ஆட்கொணர்வு எழுத்தாணை (1972-1977)

முதலாம் குடியரசு அரசியலமைப்பு உருவாக்கப்பட்ட பின்பு நீதிமன்றக் கட்டளைச்சட்டமானது (Courts Ordinance) இல்லாதொழிக்கப்பட்டு 1973 ஆம் ஆண்டின் 44 ஆம் இலக்க நீதி நிர்வாகச் சட்டம் (Administration of Justice Law) மூலம் ஆட்கொணர்வு எழுத்தாணை தொடர்பான விடயங்கள் ஆளப்பட்டது¹¹⁹. இப்புதிய சட்டமும் ஆட்கொணர்வு எழுத்தாணை நிவாரணம் தொடர்பில் ஏற்கனவே காணப்பட்ட ஏற்பாடுகளுக்கு ஒத்ததாகவே இருந்தது. இக்காலப்பகுதியில்

நீதிமன்றமானது ஆட்கொணர்வு எழுத்தாணை தொடர்பில் பழமை வாத அணுகுமுறையையே பின்பற்றியிருந்தது¹²⁰. *Hidramani v. Ratnavale*¹²¹, *Gunsekara v. De Fonseka*¹²² மற்றும் *Gunsekara v. Ratnavale*¹²³ போன்ற வழக்குகளில் நிர்வாகத்துறையின் நடவடிக்கைகளைக் கேள்விக்குட்படுத்த நீதித்துறை காட்டிய தயக்கம் வெளிப்படையாகத் தெரிகின்றது.

4. 1978 அரசியலமைப்பில் ஆட்கொணர்வு எழுத்தாணை தொடர்பாக உயர் நீதிமன்றம் மற்றும் மேன்முறையீட்டு நீதிமன்றம் என்பவற்றின் அணுகுமுறை

4.1 ஆட்கொணர்வு எழுத்தாணை தொடர்பாக உயர் நீதிமன்றத்தின் அணுகுமுறை

இவ்வாய்வானது, ஆட்கொணர்வு எழுத்தாணை சம்பந்தமாகப் பிரஜைகளின் உரிமைகளைத் தீர்மானிப்பதில் உயர் நீதிமன்றம் வெளிப்படுத்திய அபிப்பிராயங்களினை ஆராய்கின்றது.

*Rasammah v. Major General Perera and Others*¹²⁴

இவ்வழக்கில் உயர் நீதிமன்றமானது சட்ட விரோதமாகத் தடுத்து வைக்கப்பட்டுள்ளதாகக் குற்றம் சாட்டப்பட்டுள்ள நபரினை எக்கட்டத்தில் நீதிமன்றத்தின் முன் நிறுத்த அரச அதிகாரிகளைப் பணிக்கவேண்டும் என்ற முக்கியமான விடயத்தினை ஆராய்ந்தது. இது தொடர்பில் நீதிமன்றம் பின்வரும் தீர்ப்பினை வழங்கியது.

- விண்ணப்பதாரியால் முகத்தோற்றமளவிலான வழக்கானது¹²⁵ அரசியலமைப்பின் உறுப்புரை 141 இன் கீழ் நிரூபிக்கப்படுகின்ற பொழுது எல்லா வழக்குகளிலுமே பிழையான முறையில் தடுத்து வைக்கப்பட்டதாகக் குற்றம் சாட்டப்பட்ட நபர் நீதிமன்றத்தின் முன் (மேன்முறையீட்டு நீதிமன்றம் அல்லது மிகவும் வசதியான முதனிலை நீதிமன்றம்) நிறுத்தப்பட வேண்டுமென்ற கட்டாயமில்லை. மேன்முறையீட்டு நீதிமன்றமானது ஒரு நபரானவர் எக்கட்டத்தில் நீதிமன்றத்தின் முன் நிறுத்தப்பட வேண்டும் எனத் தீர்மானிப்பதில் தந்துணிவதிகாரத்தினைக் கொண்டுள்ளது. மேன்முறையீட்டு நீதிமன்றமானது முதனிலை நீதிமன்ற நீதிபதி ஒருவரை அரசியலமைப்பின் உறுப்புரை 141 ன் கீழ் விசாணையினை மேற்கொண்டு அறிக்கை சமர்ப்பிக்குமாறு பணிக்கின்ற பொழுது அவ்வாறு சட்டவிரோதமாக அல்லது முறையற்ற விதத்தில் தடுத்து வைக்கப்பட்டிருக்கும் நபரினை எவ்வளவு விரைவில்

முடியுமோ அவ்வளவு விரைவில் முதனிலை நீதிமன்றத்தின் முன் நிறுத்துமாறு கோருவதற்குச் சட்ட ரீதியான அதிகாரத்தினை கொண்டுள்ளது.

- முகத்தோற்றமளவில் வழக்கு நிரூபிக்கப்படவில்லையென மேன்முறையீட்டு நீதிமன்றம் கருதினாலும் “1978 ஆம் ஆண்டின் உயர் நீதிமன்ற விதிகளின்” விதி 49 இதற்கிணங்க நீதிமன்றமானது எதிராளிகளுக்கு அறிவித்தல் அனுப்ப உரிமையுடையது.

Chelliah v. Inspector of Police and Others ¹²⁶

இவ்வழக்கில் உயர் நீதிமன்றக் குழுவில் இருந்த 3 நீதிபதிகளில் 2 நீதிபதிகளுக்கிடையில் “சட்ட விரோதமான நடவடிக்கை” என்றால் என்ன என்பது தொடர்பாகத் தீர்மானிப்பதில் நீதித்துறை முரண்பாடு காணப்பட்டது.

அ Juwanis v. Lathif ,Police Inspector, Special Task Force and Others ¹²⁷

ஆட்கொணர்வு எழுத்தாணை தொடர்பில் மேன்முறையீட்டு நீதிமன்றத்திற்கு வழங்கப்பட்டுள்ள நியாயாதிக்கம் மற்றும் தற்குணிவதிகாரத்தைத் தீர்மானித்த உயர் நீதிமன்றம் பின்வரும் தீர்ப்பினை வழங்கியது.

1. “அரசியலமைப்பின் உறுப்புரை 141ன் அடிப்படையில் மேன்முறையீட்டு நீதிமன்றமானது முதனிலை நீதிமன்ற நீதிபதியொருவரைத் தடுத்து வைத்ததாகக் குற்றஞ்சாட்டப்படும் குற்றச்சாட்டுப் பற்றி விசாரணை செய்து தனக்கு அறிக்கை சமர்ப்பிக்குமாறு பணிக்கலாம். எனினும் எதிராளிகள் தாங்கள் கைதினை அல்லது தடுத்து வைப்பினை மேற்கொண்டதனை மறுப்பினும் கூட மேன்முறையீட்டு நீதிமன்றத்திற்கு இந் நியாயாதிக்கம் உண்டு.
2. எதிராளிகள் தாங்கள் கைதினை அல்லது தடுத்து வைப்பினை மேற்கொண்டமையை மறுக்கின்ற பொழுது அவ்விடயம் தொடர்பில் விசாரணையினை மேற்கொண்டு அறிக்கை

சமர்ப்பிக்கப் பணிப்பதற்கு முன்பு அவர்கள் எதிராளிகளின் கட்டுப்பாட்டில் அல்லது தடுத்து வைப்பில் தான் இருக்கின்றார்கள் என நீதிமன்றமானது திருப்தியடைய வேண்டிய அவசியமில்லை. விசாரணையின் பின்னர் எதிராளியின் கட்டுப்பாட்டிலுள்ள அல்லது தடுத்துவைக்கப்பட்டுள்ள அல்லது பாதுகாவலிலுள்ள சிறைக்கைதி 141 ஆம் உறுப்புரையின் காப்புவாசகத்தின் நியதிகளின்படி விசாரணைக்கும் அறிக்கைக்கும் நீதிமன்றத்தின் முன் முகத் ‘:..:

3. ஏஏஏஏஏஏஏஏஏஏஏஏ உஓதோற்றமளவில் பார்ப்படுத்தப்பட வேண்டும்”

ஆ Shanthi Chandrasekeram v. D.B. Wijethunga and Others ¹²⁸

இவ்வழக்கில் உயர் நீதிமன்றத்தின் நியாயாதிக்கமானது அடிப்படையிலான மீறல் தொடர்பாக மட்டுமன்றி முழு மனுத் தொடர்பாகவும் காணப்படுகின்றது எனத் தீர்க்கப்பட்டது. கடத்தப்பட்டவர்கள் சார்பில் அவர்களின் மனைவிமாரால் சமர்ப்பிக்கப்பட்ட சத்தியக் கடதாசிகளின் நோக்கிய நீதிமன்றம் அரசியலமைப்பின் உறுப்புரை 11 இன் கீழ் சித்திரவதை மற்றும் மனிதாபிமானமற்ற நடத்தை போன்றவற்றுக்காக இம் மனு மேற்கொள்ளப்பட்டதென்றும், எனினும் சித்திரவதையின் விளைவுகள் மற்றும் அதற்காக எடுக்கப்பட்ட சிகிச்சைகள் தொடர்பில் எதுவுமே குறிப்பிடப்படவில்லை என்றும் தீர்த்தது. விண்ணப்பதாரிகள் உறுப்புரை 11 இன் கீழான நிவாரணத்தினைப் பெறப் பின்வரும் காரணங்களால் தகுதியற்றவர்கள் என நீதிமன்றம் தீர்த்தது.

“உறுப்புரை 126 (3) இன் கீழான பார்ப்படுத்துகைக்கு உறுப்புரை 11 இன் மீறுகை அடிப்படையாக அமையாது. உறுப்புரை 11 இன் மீறுகை தொடர்பாக வெறும் கூற்றுக்கள் தான் காணப்படுகின்றனவே தவிர, முகத் தோற்றமளவிலான ஆதாரங்கள் எதுவுமே முன்வைக்கப்படவில்லை. இரண்டாவதாக ஆட்கொணர்வு எழுத்தாணைக்கான விண்ணப்பத்தின் கட்சிக்காரர்களால்தான் உறுப்புரை 11 மீறப்பட்டது என்பது தொடர்பில் கூற்றுக்களோ அல்லது ஆதாரங்களோ முன்வைக்கப்படவில்லை.”

கைது மற்றும் தடுத்து வைத்த குற்றச் சாட்டுக்களானவை அரசியலமைப்பின் உறுப்புரை 13(1) மற்றும் 13(2) ஆகியவற்றை மீறியமை தொடர்பாக நோக்கும் போது தடுத்து வைக்கப்பட்டவர்கள் 30 நாட்களுக்குள் நீதவான் நீதிமன்றத்தில் நிறுத்தப்பட்டார்கள். அவசரகாலச் சட்டத்தின் கீழ்¹²⁹ அவர்கள் 90 நாட்களுக்குத் தடுத்து வைக்கப்பட்ட அதிகாரம் அளிக்கப்படுகின்றார்கள். அக்காலப்பகுதி முடிவடைந்த பின்பு, 17 பிரிவின் கீழ் தடுத்து வைத்தற் கட்டளையானது செயலாளரால் பிறப்பிக்கப்பட்டது. எனினும் அதன் பின்னரான தடுத்து வைத்தற் கட்டளையானது, ஆட்கொணர்வு எழுத்தாணை தாக்கல் செய்யப்பட்ட பின்னரே பிறப்பிக்கப்பட்டது.

மேலும் இது தொடர்பில் செயலாளரால் எவ்வித சத்தியக்கடதாசியும் சமர்ப்பிக்கப்படவில்லை. எனவே கைது செய்யப்பட்டவரின் கைதும், தடுத்துவைப்பும் அவசியம் என எவ்வாறு பாதுகாப்புச் செயலாளர் ஒரு முடிவுக்கு வந்து தடுத்து வைத்தற் கட்டளையினை உத்தரவிட்டிருப்பார் என்பதனை நியாயப்படுத்தும் எவ்வித ஆதாரங்களும் சமர்ப்பிக்கப்படவில்லை.

நீதிமன்றமானது நன்னோக்கத்துடன்¹³⁰ மேற்கொள்ளப்பட்ட அகவயம் சார்ந்த அபிப்பிராயத்தில் தலையிடாது என்ற போதும், நீதிமன்றமானது பின்வருமாறு தீர்ப்பினை வழங்கியது.

“....சுதந்திரத்தினைக் காலவரையின்றிப் பறித்தலானது தன்னிச்சையானதோ, நியாயமற்றதோ அல்ல என நீதிமன்றத்தினைத் திருப்திப்படுத்தும் வகையிலான போதிய ஆதாரம் முன்வைக்கப்பட வேண்டும். அவ்வாறு முன்வைக்கத் தவறியமையானது ஒரே ஒரு முடிவிற்கு அதாவது தடுத்து வைத்தற் கட்டளையானது நியாயமற்றது என்ற முடிவிற்கே வழிகோலுகின்றது. எதிராளி தனக்கான ஆவணங்களை முன்வைத்து விளங்கப்படுத்தாமை காரணமாக தடுத்துவைத்தல் கட்டளை நியாயமற்றதாக இருந்தது¹³¹”

இ. Kanapathipillai Machchavallavan v. Officer in Charge, Army Camp Plantain Point, Trincomalee and Three Others.¹³²

ஆட்கொணர்வு எழுத்தாணைக்கான விண்ணப்பத்தினை நிராகரித்த மேன்முறையீட்டு நீதிமன்றத்தின் தீர்ப்பினை எதிர்த்து உயர் நீதிமன்றத்தில் மேன்முறையீடு செய்யப்பட்டது. காணாமற்போன நபர்களின் தந்தையான விண்ணப்பதாரி தன்னுடைய மகன்கள் தொடர்பில் இரண்டு ஆட்கொணர்வு மனுக்களைத் தாக்கல் செய்திருந்தார் (HCA 244/94 மற்றும் HCA 245/94). அவரின் மகன்கள் திருகோணமலையில் நடத்தப்பட்ட தேடுதல் நடவடிக்கையின் போது, கைது செய்யப்பட்டனர். கைது செய்யப்பட்ட 1990.07.06 அன்று அவர்கள் இருவரும் முறையே 22 மற்றும் 25 வயதுடையவர்களாக இருந்தனர். மேன்முறையீட்டு நீதிமன்றம் மேற்குறித்த இரு மனுக்களையும் நீதவான் நீதிமன்றத்திற்குப் பாரப்படுத்தியதோடு அது தொடர்பில் விசாரணை நடத்தி அறிக்கை சமர்ப்பிக்குமாறு பணித்தது. நீதவானின் அறிக்கையினைத் தொடர்ந்து மேன்முறையீட்டு நீதிமன்றம் குறித்த நபர்களைத் தன்முன் நிறுத்துமாறு சம்பந்தப்பட்ட இராணுவ உத்தியோகத்தர்களைப் பணித்தது. எனினும், இராணுவ உத்தியோகத்தர் தான் கைது மற்றும் தடுத்து வைப்பினை மேற்கொள்ளவில்லை எனச் சத்தியக் கடதாசியினைச் சமர்ப்பித்ததனைத் தொடர்ந்து மேன்முறையீட்டு நீதிமன்றம் முதலாம் எதிராளி தொடர்பில் இடப்பட்ட உத்தரவினை இல்லாமற் செய்ததுடன், விண்ணப்பதாரி எண்பித்தற் பொறுப்பினை சரியான முறையில் மேற்கொள்ளவில்லை எனக்கூறி விண்ணப்பத்தினைத் தள்ளுபடி செய்தது. எனவே மேன்முறையீட்டு நீதிமன்றத் தீர்ப்புக்கு எதிராக மேன்முறையீடு செய்ய உயர் நீதிமன்றத்திடம் விசேட அனுமதி கோரப்பட்டது.

வழக்கு விசாரணையின் போது, மேன்முறையீட்டு நீதிமன்றத்திற்குச் செய்த விண்ணப்பத்தில் அடிப்படை உரிமை மீறல் தொடர்பிலான குற்றச் சாட்டுதலும் கூறப்படவில்லை எனவும் எனவே உயர் நீதிமன்றம் அது தொடர்பில் கவனத்தில் எடுக்க முடியாது எனவும் எதிராளிகளால் பூர்வாங்க ஆட்சேபனை தெரிவிக்கப்பட்டது¹³³. இவ்வாட்சேபனையினை நிராகரித்த உயர் நீதிமன்றம், மேன்முறையீட்டு நீதிமன்றத்திற்குத் தோன்றுமாக இருந்தால் என்ற அரசியலமைப்பின் உறுப்புரை 126(3) இனைச் சுட்டிக்காட்டி, இவ்வுறுப்புரையானது விண்ணப்பதாரி மீது

எவ்விதச் சுகமையினையும் விதிக்கவில்லை. மாறாக மேன்முறையீட்டு நீதிமன்றம் மீதே சுகை விதிக்கப்படுகின்றது. அதாவது எழுத்தாணைக்கான விண்ணப்பத்தினை விசாரிக்கின்ற மேன்முறையீட்டு நீதிமன்றமே ஏதேனும் அடிப்படை உரிமைகள் மீறப்பட்டிருக்கின்றதா எனப் பார்க்க வேண்டிய கடப்பாடுடையது. கைது மற்றும் காணாமற் போனமை தொடர்பான ஆட்கொணர்வு எழுத்தாணைக்கான விண்ணப்பங்கள் அரசியலமைப்பின் உறுப்புரை 126 (3) இற்கமைய உயர் நீதிமன்றத்திற்குப் பாரப்படுத்தப்பட முடியாதது என்ற இரண்டாவது பூர்வாங்க ஆட்சேபனையும் எதிராளிகளால் எழுப்பப்பட்டது. எனினும் இவ்வாதத்தினை நிராகரித்த நீதிமன்றம் பின்வருமாறு தீர்த்தது.

“ஆட்கொணர்வு எழுத்தாணைக்கான விண்ணப்பங்கள் அனைத்தும் அரசியலமைப்பின் உறுப்புரை 126 (3) இன் அடிப்படையிலேயே உயர் நீதிமன்றத்திற்குப் பாரப்படுத்தப்பட வேண்டும் என்ற அவசியமில்லை. அரசியலமைப்பின் உறுப்புரை 126(3) இன் அடிப்படையில், அத்தியாயம் III அல்லது அத்தியாயம் IV இல் உள்ள ஏதேனும் ஏற்பாடுகள் யாராவது ஒரு தரப்பால் மீறப்பட்டுள்ளது என்பது தொடர்பில் முகத் தோற்றமளவில் சான்று காணப்படுகின்ற போது மட்டுமே மேன்முறையீட்டு நீதிமன்றம் அவ்விடயத்தினை உயர் நீதிமன்றத்திற்குப் பாரப்படுத்த வேண்டும். எனவே மேன்முறையீட்டு நீதிமன்றத்தால் உயர் நீதிமன்றத்திற்குப் பாரப்படுத்தப்படுகின்ற எல்லா ஆட்கொணர்வு எழுத்தாணைக்கான விண்ணப்பங்களும் அரசியலமைப்பின் உறுப்புரை 126(3) இன் அடிப்படையிலேயே மேற்கொள்ளப்படுகின்றது எனக் கூறுதல் சரியல்ல”¹³⁴.

அரசியலமைப்பின் உறுப்புரை 126(2) இன் அடிப்படையில் ஆட்கொணர்வு எழுத்தாணை தொடர்பாக ஒரு மாத கால வரையறையே காணப்படுகின்றது என்ற இன்னுமோர் அட்சேபனையும் நீதிமன்றத்தால் நிராகரிக்கப்பட்டது. இங்கு விண்ணப்பதாரி உறுப்புரை 126(2) இன் அடிப்படையில் நீதிமன்றத்தினை அணுகவில்லை. மாறாக “நீதிமன்றமே அரசியலமைப்பின் உறுப்புரை 13(4) இன் மீறுகை தொடர்பான விடயத்தினை ஆராய மேன்முறையீட்டுக்கான விசேட அனுமதியினை

வழங்கியது” என்ற அடிப்படையிலேயே இவ் ஆட்சேபனையும் நிராகரிக்கப்பட்டது.¹³⁵

நீதிமன்றமானது பின்வருமாறு தீர்ப்பு வழங்கியது:

“ஆதாரங்களிலிருந்து விண்ணப்பதாரியின் இரண்டு மகன்களும் 1990.07.06 அன்றோ அல்லது அதற்குக் கிட்டிய காலப் பகுதியிலோ கைது செய்யப்பட்டமை தெளிவாகத் தெரிகின்றது. மேலும், கைது செய்யப்பட்டவர்கள் இராணுவ முகாமில் இராணுவ அலுவலர்களின் முழுமையான அறிவுடனேயே வைத்திருக்கப்பட்டார்கள் என்ற முடிவுக்கு வருவது நியாயமானதாகும். எனவே இராணுவ அதிகாரிகளே விண்ணப்பதாரியின் மகன்களுடைய இருப்பிடம் பற்றிப் பொறுப்புக் கூறக் கடமைப்பட்டவர்கள்”

அதனடிப்படையில் நீதிமன்றமானது ஆட்கொணர்வு எழுத்தாணையினை வழங்கியது. அடிப்படை உரிமைகள் ஏதாவது மீறப்பட்டுள்ளனவா என்ற வினாத் தொடர்பில் ஆட்கொணர்வு எழுத்தாணைக்கான விண்ணப்பத்தின் அடிப்படையில் (முறைப்பாடானது உறுப்புரை 13(1) மற்றும் 13(2) அடிப்படையில் கைது மற்றும் தடுத்துவைப்புத் தொடர்பாகவும், உறுப்புரை 13(4) இன் அடிப்படையில்¹³⁶ அதன் பின்னரான காணாமற் போனமை தொடர்பானது) உறுப்புரை 13(4) மீறப்பட்டமை மிகவும் தெளிவானது என்று தீர்ப்பு வழங்கப்பட்டது.

இலங்கை அரசியலமைப்பானது காணாமற் போகின்றமையானது அரசியலமைப்பு மீறல் என வரையறை செய்யவில்லை என்பதோடு உயர் வாழும் உரிமை கூட அரசியலமைப்பில் தெளிவாகக் குறிப்பிடப்படவில்லை என்பது குறிப்பிடத்தக்கது.¹³⁷ ஒரு நபர் அரச அதிகாரிகளால் கைது செய்யப்பட்டுத் தடுத்து வைக்கப்பட்டு அதன் பின்னர் காணாமற் போகின்ற போது, அவர்களுடைய சிறைக்காவலில் அல்லது தடுத்து வைப்பில் இருக்கும் போதே சம்பந்தப்பட்ட நபர் காணாமற் போனார் என ஊகிக்கப்படும் என்றும், அது உறுப்புரை 13(4) இன் கீழான அடிப்படை உரிமை மீறல் என்றும் உயர் நீதிமன்றத்தால் உறுப்புரை 13(1), 13(2) மற்றும் 13(4) ஆகியவற்றைப் பொருள்கோடல் செய்து கூறப்பட்டது.

கட்டளையிடும் அதிகாரியே கைது மற்றும் தடுத்து வைப்புப் போன்றவற்றிற்குக் கட்டளையிடும் அதிகாரத்தைக் கொண்டிருந்ததோடு இராணுவத்தின் முழு நடவடிக்கைகளுக்கும் பொறுப்பாக இருந்தமையால் முதலாம் எதிராளியினைப் பொறுப்பாக்கியதோடு¹³⁸ உறுப்புரை 13(4) இன் அடிப்படையிலான அடிப்படை உரிமை மீறப்பட்டமைக்கு அரசே பொறுப்பு என்றும் நீதிமன்றமானது விண்ணப்பதாரியின் இரு மகன்களும் காணாமற் போனமைக்கு நடட ஈடு மற்றும் செலவாக விண்ணப்பதாரிக்கு ஒவ்வொரு மகனுக்கும் தலா 150,000/= வீதம் செலுத்துமாறு அரசினை உத்தரவிட்டது.

4.2 ஆட்கொணர்வு எழுத்தாணை தொடர்பில் மேன்முறையீட்டு நீதிமன்ற அணுகுமுறை

1981 ஆம் ஆண்டிலிருந்து வடக்கு கிழக்கில் அதிகரிக்கத் தொடங்கிய இனப்பிரச்சினைக் காலப்பகுதியிலும், 1987 களின் நடுப்பகுதியில் ம.வி. முன்னணியினரால் மேற்கொள்ளப்பட்ட கிளர்ச்சி நடவடிக்கையின் போதும் ஏராளமான பலவந்த காணாமற்போதல்கள் இடம்பெற்றன. 1971 ஆம் ஆண்டில் ம.வி.மு யினால் மேற்கொள்ளப்பட்ட முதலாவது கிளர்ச்சியின் போதும் காணாமற் போதல்கள் இடம்பெற்ற போதும், 1980 களிலேயே சீரான திட்டமிட்ட முறையில் காணாமற் போதல்கள் இடம்பெறத் தொடங்கியது.¹³⁹

கீழ்க்காணும் ஆய்வுகளிலிருந்து, ஆட்கொணர்வு எழுத்தாணைக்கான விண்ணப்பமானது பயங்கரவாதத் தடைச்சட்டத்தின் கீழ் அல்லது அவசர காலச் சட்டத்தின் கீழ்; தடுத்து வைக்கப்பட்டவர்களால் மேற்கொள்ளப்படுகின்ற போது அது தொடர்பில் நீதிமன்றங்கள் கடுமையான அணுகுமுறையினைப் பின்பற்றியமையைக் காணக்கூடியதாக உள்ளது. *Liversidge v. Anderson*¹⁴⁰ என்ற வழக்கில் அற்கின் பிரபுவால் (*Lord Atkin*) வெளிப்படுத்தப்பட்ட ஒருபடாத் தீர்ப்பானது சுதந்திரம் தொடர்பிலான அடிப்படைக் கொள்கையினை வெளிப்படுத்தி நிற்கின்றது. அற்கின் பிரபுவின் கருத்தானது

“ஒவ்வொரு சிறைப்படுத்தல்களுமே முகத் தோற்றமளவில் சட்டவிரோதமானது அவ்வாறான சிறைப்படுத்தலுக்காக

உத்தரவிட்ட நபரே தன்னுடைய செயலினை நியாயப்படுத்த வேண்டும்.”

இன்னோர் வார்த்தையில் கூறுவதானால் கைதினை மேற்கொண்டவர்களே, கைதினை நியாயப்படுத்தவும் வேண்டும்¹⁴¹. எனினும், துரதிஸ்டவசமாக அற்கின் பிரபுவின் இக் கொள்கையினை ஆட்கொணர்வு எழுத்தாணை தொடர்பான வழக்குகளில் இலங்கை நீதிமன்றங்கள் கவனத்தில் எடுக்கவில்லை. இவ்வாய்வுகளில் ஆராயப்பட்ட பல்வேறு கட்டளைகளில், குறித்த இராணுவமுகாம் அல்லது கடத்தியவரின் பெயரை உகந்த முறையில் குறிப்பிடத்தவறியமை ஆட்கொணர்வு எழுத்தாணைக்கான விண்ணப்பத்தினை நிராகரிக்கப் போதுமானது எனத் தீர்க்கப்பட்டது.

இவற்றைவிட விண்ணப்பதாரியின் குற்றச்சாட்டினைப் பொலிசாரின் தலைமையதிகாரியோ அல்லது இராணுவத்தலைமை அதிகாரியோ வெறுமனே மறுக்கின்றபோது, அதனடிப்படையில் கூட மனுக்கள் நிராகரிக்கப்பட்டிருந்தன. இலங்கையில் இந்த நீதிமுறைச் செயன்முறையானது, சில ஆங்கில நீதிபதிகளின் மரபாகப் பெறப்பட்ட தனிமனித சுதந்திரத்தினைப் பாதுகாப்பதில் பலவீனமாகக் காணப்படுகின்றது. துரதிஸ்டவசமாக *Liversidge*¹⁴² வழக்கில் அட்கின் பிரபுவினால் முன்வைக்கப்பட்ட கோட்பாடுகள் குற்றம்சாட்டப்பட்ட சட்டரீதியற்ற குடியகல்வு தொடர்பான விண்ணப்பத்தில் எண்பித்தற் பொறுப்பினை முறைப்பாட்டாளர் மீது சுமத்தியது.¹⁴³ இலங்கை நீதிமன்றத்தினால் மேற்கொள்ளப்பட்ட இறுக்கமான நடைமுறை பின்வரும் கலந்துரையாடலில் எடுத்துக்காட்டப்படும். இதன் நீதித்துறை ஆளுகையின் கொள்கைகளுக்கு ஏற்புடையதாக பல வழக்குகள் பகுப்பாய்வு செய்யப்படும்.

1994 ஆம் ஆண்டு அரசியல் அதிகாரம் மாறியபோது, ம.வி.மு யினரால் தெற்கில் இடம்பெற்ற இரண்டாவது கிளர்ச்சி நடவடிக்கையின் போது காணாமல் போனவர்கள் தொடர்பில் கொண்டுவரப்பட்ட ஆட்கொணர்வு எழுத்தாணைக்கான மனுக்கள் தொடர்பில் நீதிமன்றமானது இளகிய அணுகுமுறையினையே கடைப்பிடித்தது. எனினும் இந்நீதித்துறையின் அனுதாபம் 1994 - 1995 வரையிலான குறுகிய காலத்திற்கே நீடித்தது. எனினும் குறிப்பாக 1997 ஆம் ஆண்டிலிருந்து வடகிழக்கு இனப்பிரச்சினையின் விளைவாக அவசரகாலச் சட்டத்தின் கீழ்க்

காணாமற்போன தமிழ் மக்களின் சார்பில் கொண்டு வரப்பட்ட ஆட்கொணர்வு எழுத்தாணை தொடர்பில் இவ்விளகிய அணுகுமுறை பின்பற்றப்படவேயில்லை.

1981 - 1993 ஆம் ஆண்டு வரையானதும், 1994 - 2002 ஆம் ஆண்டு வரையானதுமான நீதித்துறையின் அணுகுமுறைகள் வெவ்வேறாக ஆராயப்படுகின்றது. இவ்வாறாக வெவ்வேறு காலப்பகுதியாக ஆராயப்படுவதன் காரணம் நீதித்துறையின் அணுகுமுறையில் எவ்வாறான மாற்றங்கள் ஏற்பட்டுள்ளது என்பதனைக் காட்டுவதற்கேயாகும்.

4.2.1 1981 - 1993 காலப்பகுதியில் மேன்முறையீட்டு நீதிமன்றத்தால் வழங்கப்பட்ட கட்டளைகள்

இக்காலப்பகுதியைச் சேர்ந்த குறிப்பிடத்தக்க சில வழக்குகள் அவற்றின் முக்கியத்துவம் கருதி விரிவாக ஆராயப்படுகின்றது.

4.2.1.1 இனப்பிரச்சினையோடு தொடர்புபட்ட வழக்குகளில் வழங்கப்பட்ட கட்டளைகள்

இனமுரண்பாடு தொடர்பான குற்றங்களின் சந்தேகநபர்கள் தொடர்பான இரண்டு வழக்குகள் முதலில் ஆராயப்படுகின்றது.

*அ.Seththilnayagam v. Seneviratne*¹⁴⁴

பயங்கரவாதத் தடைச் சட்டத்தின் கீழ் நான்கு நபர்கள் பிடியாணை எதுவுமின்றிப் பொலிசாரால் கைதுசெய்யப்பட்டு இராணுவ முகாம்களில் தடுத்து வைத்திருக்கப்பட்டனர்¹⁴⁵. அவர்களை அவ்வாறு தடுத்து வைத்திருந்த காலப்பகுதியில் அவர்கள் மீது தாக்குதல் நடத்தப்பட்டுச் சித்திரவதை மேற்கொள்ளப்பட்டதாகக் குற்றம் சாட்டப்பட்டது. அவர்களை அவ்வாறு தடுத்து வைத்திருந்தமையின் வலிதுடைமையும் முக்கியமான ஒரு விவகாரமாக இருந்தது. மேன்முறையீட்டு நீதிமன்றம் இந்நான்கு விண்ணப்பங்களையும் நிராகரித்தது. தன்னிச்சையான கைது மற்றும் தடுத்து வைத்தல் போன்றவற்றிலிருந்து பிரஜைகளைப் பாதுகாக்கின்ற அரசியலமைப்பு ஏற்பாடுகள் தொடர்பான சட்டக் கொள்கைகளை வலியுறுத்திய போதும், மேற்கூறிய வழக்கின் குற்றச்சாட்டு மற்றும் அதன் மறுப்புப் போன்றவற்றினைச் சத்தியக்கடதாசி.

மற்றும் எதிர்ச்சத்தியக் கடதாசி மூலம் ஆராய்ந்த நீதிமன்றம், அரசியலமைப்பின் பிரிவுகள் முறையாகப் பின்பற்றப்படவில்லை எனத் தெளிவாகத் தீர்மானத்திற்கு வரமுடியாது எனத் தீர்ப்பு வழங்கியது.¹⁴⁶

குறித்த இராணுவ முகாம்களில் இருந்த இராணுவ வீரர்களின் மறுப்பின் அடிப்படையிலும், தடுத்து வைக்கப்பட்டவர்கள் தங்களுக்கு இழைக்கப்பட்ட சித்திரவதையின் சரியான தன்மை பற்றித் தெளிவான முறையில் சட்ட மருத்துவ அதிகாரிக்கு கூறத் தவறியமை காரணமாகவும், சித்திரவதை இழைக்கப்பட்ட இடம் தொடர்பாக மருத்துவ அதிகாரிகளுக்குக் கூறியவற்றிற்கும், அவர்கள் சமர்ப்பித்த சத்தியக்கடதாசியின் கூற்றுகளுக்கும் இடையில் முரண்பாடுகள் காணப்பட்ட காரணத்தாலும் நீதிமன்றமானது சித்திரவதை புரியப்பட்டது என்ற குற்றச்சாட்டை நிராகரித்தது¹⁴⁷.

பின்வரும் வினாக்கள் முக்கியமானவையாகும். என்ன காரணத்தின் அடிப்படையில் மேற்கூறிய நான்கு விண்ணப்பங்களும் நிராகரிக்கப்பட்டது? கைது செய்யப்பட்டு தடுத்து வைக்கப்பட்டமையினை நியாயப்படுத்தும் விதத்தில், அவர்கள் பயங்கரவாதத் தடைச்சட்டத்தின் கீழ் சட்டவிரோத நடவடிக்கையினைப் புரிந்தார்கள் எனத் தீர்ப்பின் எவ்விடத்திலும் குறிப்பிடப்பட்டிருக்கவில்லை. ஒருவர் தமிழ் இனத்தைச் சார்ந்தவர் என்பது மட்டும் அவர் பயங்கரவாதத் தடைச்சட்டத்தின் கீழான சட்டவிரோத நடவடிக்கையினைப் புரிந்திருப்பார் என்ற முடிவுக்கு வரப்போதுமானதா?

தீர்ப்பினை நோக்குகின்றபோது, அவர்களில் மூவர் வாங்கிக் கொள்ளையில் ஈடுபட்டதாகக் குற்றம் சாட்டப்பட்டனர். நான்காமவர் வெடிமருந்துகளைச் சேகரித்து வைத்திருந்தமைக்காகவும், குற்றவியல் குற்றவாளிகளுக்கு உதவியதாகவும் குற்றம் சாட்டப்பட்டார். முதல் மூன்று வழக்குகளும் எக்காரணத்தின் அடிப்படையிலும் பயங்கரவாதத் தடைச்சட்டத்தின் கீழ் வர முடியாத ஒன்றாகும்¹⁴⁸. அவ்வாறாயின், அவர்கள் கைது செய்யப்பட்டுத் தடுத்து வைக்கப்பட்டிருப்பதன் சட்ட அடிப்படை என்ன?

ஆ. Paramasothy v. Delgoda and Another¹⁴⁹ - ஆட்கொணர்வு

எழுத்தாணை தொடர்பில் குற்றவியல் மற்றும் குற்றவியல் நடபடிமுறைச் சட்டத்தின் பிரயோகமும், விளைவும்.

ஆட்கொணர்வு எழுத்தாணைக்கான விண்ணப்பம் தொடர்பான இவ்வழக்கில் நீதிமன்றம் முக்கியமான விடயங்களைத் தீர்மானிக்க வேண்டியிருந்தது. இவ்வழக்கில் தடுத்து வைக்கப்பட்டவர்களை நீதிமன்றின் முன் கொணர்ந்து, குற்றத் தீர்ப்பு மற்றும் தண்டனை என்பன சாட்சிகளை முறையாகப் பதிவு செய்யாமல் மேற்கொள்ளப்பட்ட காரணத்தால் சட்டவிரோதமான கட்டளை என்ற அடிப்படையில் மீளாய்வு (Revision) க்காக விண்ணப்பம் செய்யப்பட்டிருந்தது. எனவே இங்கு எழுந்த முதலாவது வினா மீளாய்வுக்கான விண்ணப்பத்தினை ஆட்கொணர்வு எழுத்தாணைக்கான விண்ணப்பத்துடன் சேர்த்து மேற்கொள்ள முடியுமா? என்பதாகும்¹⁵⁰. மேன்முறையீட்டு நீதிமன்றமானது தனது தீர்ப்பில்:

“மீளாய்வு அதிகாரத்தினை நீதிமன்றம் பிரயோகிப்பதனை நியாயப்படுத்துகின்ற சந்தர்ப்பங்களும், சூழ்நிலைகளும் நீதிமன்றத்தின் கவனத்துக்குக் கொண்டுவரப்படுகின்ற போது, எவ்வித ஆட்சேபனைகள் இருப்பினும் நீதிமன்றம் அவ் அதிகாரத்தினைப் பிரயோகிக்க வேண்டும். அவ்வாட்சேபனையானது பாரதாரமானதாக இருப்பினும் கூடப் பிரயோகிக்க வேண்டும். மீளாய்வுக்கான விண்ணப்பமானது, ஆட்கொணர்வு எழுத்தாணைக்கான விண்ணப்பத்துடன் சேர்த்துச் செய்யப்பட முடியாததாகும்”¹⁵¹.

“தெற்கில் இடம்பெற்ற இரண்டாவது கிளர்ச்சி”யின்போது தாக்கல் செய்யப்பட்ட வழக்குகள் தொடர்பில் வழங்கப்பட்ட கட்டளைகள்

மேற்குறித்த வழக்குகளில் பின்பற்றப்பட்டதான பழமைவாத இறுக்கமான அணுகுமுறைக்கு மாறாகத் தெற்கில் மேற்கொள்ளப்பட்ட இரண்டாவது கிளர்ச்சியின் போது காணாமற்போன சிங்கள மக்கள் தொடர்பிலான ஆட்கொணர்வு எழுத்தாணைத் தீர்ப்புக்கள், இது தொடர்பான சட்டத்தினை மேலும் விரிவாக்கியுள்ளது.

அ Kodippilage Seetha v. Saravanathan ¹⁵² - ஆட்கொணர்வு எழுத்தாணைக்கான மேன்முறையீட்டு நீதிமன்றத்தில் செய்யப்பட்ட விண்ணப்பத்தின் மீதான விசாரணை நீதவான் நீதிமன்றத்திற்குப்

பார்ப்படுத்தப்பட்டமையும், அதன் தொடர்ச்சியான விளைவுகளும், நிரூபிக்கும் பொறுப்புடைமை தொடர்பான அம்சங்களும் ஆராயப்பட்டமை.

விண்ணப்பதாரியின் வழக்கறிஞர் நீதவானால் பின்பற்றப்பட்ட நடைமுறையைக் கடுமையாகத் தாக்கியதுடன் நீதவானிடம் இருந்து உண்மையைக் கண்டறியும் நோக்குடன் விசாரணையொன்று எதிர்பார்க்கப்பட்டதே தவிர, ஆலோசனை நடபடிமுறை வடிவிலான நடபடிமுறையொன்று எதிர்பார்க்கப்படவில்லை என வாதிட்டார். எனினும் இவ்வாதத்தினை நிராகரித்த மேன்முறையீட்டு நீதிமன்றம் ஆலோசனை நடபடிமுறையானது சரியான நடபடிமுறையே எனத் தீர்ப்பு வழங்கியது.

“இந்த ஆலோசனை வழங்கல் நடபடிமுறைமையானது பிரித்தானியாவிலிருந்து பெறப்பட்ட கோட்பாடொன்றாகும். இது எமது சட்டமுறைமைக்குள்ளும் கொண்டுவரப்படுதல் வேண்டும்....”¹⁵³

மேலும், ஆட்கொணர்வு எழுத்தாணைக்கான விண்ணப்பங்களில் குறிப்பிட்ட விடயங்களை நிரூபிக்கும் பொறுப்பு அவ்விண்ணப்பதாரியைச் சார்ந்ததாகும். ஆனால் கைது செய்தமையைக் குறித்த தரப்பு ஏற்குமிடத்துக் கைது செய்தமை சட்ட நீதியானது என்பதை நிரூபிக்கும் பொறுப்பு அக் கைதுசெய்த தரப்பிற்கு உரியதாகும். எண்பிக்கும் பொறுப்புத் தொடர்பாக நிகழ்தகவுச் சமநிலையினை உபயோகித்தமையோடு முரண்பட்ட நீதிமன்றம், ஆட்கொணர்வு எழுத்தாணை தொடர்பான வழக்கு குடியியல் வழக்கு என்றோ, குற்றவியல் வழக்கு என்றோ கூற முடியாவிடினும் கூட, எண்பிக்கும் பொறுப்பானது நியாயமான சந்தேகத்திற்கு அப்பாற்பட்டதாகவே அமைய வேண்டும் என முடிவு செய்திருந்தது.¹⁵⁴

ஆ-Susila de Silva v. Weerasinghe and Others¹⁵⁵

என்ற வழக்கில் பிடியாணை இல்லாமல் கைது மேற்கொள்ளப்பட்டது. எனவே எழுத்தாணை கோர முடியுமா? என ஆராயப்பட்டது.

இவ்வழக்கில், கைதினை மேற்கொண்ட பொலிஸ் உத்தியோகத்தருக்குக் கைது செய்யப்பட்டவர் என்ன காரணத்திற்காகக் கைது செய்யப்பட்டார் என்றோ, அவர் எவ்வாறான நடவடிக்கைகளில் ஈடுபட்டார் என்றோ

எவ்விதமான அறிவும் இருக்கவில்லையென்றும், எனவே இக் கைது நடவடிக்கை சட்டமுரணானது என்றும் தடுத்து வைப்பானது, கைதானது சட்டமுரணானது என்பதனை மூடி மறைத்து நியாயப்படுத்தவே மேற்கொள்ளப்பட்டது எனவும் விண்ணப்பதாரி சார்பில் வாதிடப்பட்டது. எனவே இத்தடுத்துவைத்தற் கட்டளையானது சட்டமுரணானது என வாதிடப்பட்டது. கைது செய்கின்ற அலுவலர் எப்போதுமே தான் ஏன், எக் குற்றத்திற்காகக் கைது செய்கின்றேன் என்பது தொடர்பில் அறிவுடையவராக இருக்க வேண்டும் என்ற வாதத்தினை நிராகரித்த மேன்முறையீட்டு நீதிமன்றம்¹⁵⁶ (இதே நீதிமன்றத்தினால் முன்னர் வழங்கப்பட்ட தீர்ப்பினைத் தொடர்ந்து)¹⁵⁷ பின்வருமாறு தீர்ப்பினை வழங்கியது.

“அவசர காலச் சட்டத்தின் கீழ் கைதினை மேற்கொள்கின்ற பொலிஸ் அலுவலர் குற்றம் தொடர்பாகத் தான் பெற்றுக் கொண்ட சொந்த அறிவின் அடிப்படையில் கைதினை மேற்கொள்ளலாம். அல்லது ஏனையவர்கள் தாங்கள் அவ்வாறு தகவல்களை வழங்குவதை நியாயப்படுத்தி அதன் அடிப்படையில் தகவல்களை வழங்குகின்றபோது, அவ்வாறு ஏனையவர்கள் வழங்கிய தகவல்களின் அடிப்படையில் கூட செயற்பட முடியும்.”¹⁵⁸

எனவே, தடுத்துவைத்தற் கட்டளையானது சட்டவிரோத கைதினை நியாயப்படுத்தும் ஒரு உப நடவடிக்கையாகவே மேற்கொள்ளப்பட்டது என்ற வாதத்தினை நீதிமன்றம் நிராகரித்தது.

மேன்முறையீட்டு நீதிமன்றத்தினால் வழங்கப்பட்ட தீர்ப்பினை நோக்குகின்றபோது, கைதினை மேற்கொண்ட பொலிஸ் அலுவலர் மேலதிகாரியின் உத்தரவுக்கமையவே கைதினை மேற்கொண்டமையும், அம் மேலதிகாரி கைது செய்யப்பட்ட நபர் தொடர்பில் போதிய தகவல்களை வைத்திருந்தமையும் வெளிப்படுத்தப்பட்டது. நீதிமன்றத்தில் அம் மேலதிகாரி உதவி பொலிஸ் அத்தியட்சகர்தான் போதிய தகவல்களையும் ஆதாரங்களையும் கைது செய்யப்பட்ட நபர் தொடர்பில் வைத்திருந்ததாகச் சத்தியக்கடதாசி ஒன்றினைச் சமர்ப்பித்திருந்தார் என்றும், அவ்வாறு அவ் உதவி பொலிஸ் அத்தியட்சகர் போதிய தகவல்களையும், ஆதாரங்களையும் பெற்றுக் கொண்டார் என்பது

தொடர்பில் நீதிமன்றம் ஆராயவில்லை. உதவிப் பொலிஸ் அத்தியட்சகர் அல்லது அவரது தகவலின் அடிப்படையில் இயங்கிய பொலிஸ் அலுவலர்களோ எவ்வாதாரத்தின் அடிப்படையில் செயற்பட்டார்கள் என்பதனைப் பகிரங்கமாக வெளிப்படுத்தக் கோருவது தேசிய பாதுகாப்பிற்கு உகந்ததல்ல என வாதிடப்படலாம்.

எனினும் நீதிமன்றமானது அவ்வாதாரத்தினைத் தனக்காவது வெளிப்படுத்துமாறு கேட்டிருக்கக் கூடாதா? அவ்வாறு நீதிமன்றத்தில் சமர்ப்பிக்கப்பட்டிருப்பின் அதிகாரிகள் தன்னிச்சையாகவன்றி, வெளிப்படையாகவே செயற்பட்டிருந்தனர் என்ற முடிவிற்கு நீதிமன்றம் வர முடியும்.

இ. சான்றுக் கட்டளைச் சட்டத்தின் 124 ஆம் பிரிவின் தாக்கம்

சான்றுக் கட்டளைச் சட்டத்தின் 124 ஆம் பிரிவு¹⁵⁹ பின்வருமாறு கூறுகின்றது.

“ஒரு அரச அலுவலரிடம் அவர் தனது பதவிநிலையூடாகப் பெற்றுக் கொண்ட தகவல்களை, அவர் அத்தகவல் வெளியிடப்பட்டால் பொதுமக்களின் நலன் பாதிக்கப்படும் எனக் கருதின அவரை அத்தகவல்களை வெளிப்படுத்தக் கட்டாயப்படுத்தக் கூடாது”.¹⁶⁰

ஈ. *Dhammika Siriyalatha v. Baskaralingam and Four Others.* ¹⁶¹

கடந்த கால முற்தீர்ப்புக்கள் வரையறுக்கப்பட்ட பகுதியளவு கூட்டமைப்பு.

பாதுகாப்புச் செயலாளரின் தடுத்துவைத்தற் கட்டளையை இடும் அதிகாரமானது புறவயக் காரணிகளின் அடிப்படையிலேயே (Objective Grounds) பிரயோகிக்கப்பட வேண்டும் எனவும் சர்வதேசத் தராதரங்கள் அது தொடர்பில் கருத்திற் கொள்ளப்பட வேண்டும் எனவும் நீதிமன்றம் தீர்ப்பு வழங்கியது. நீதிமன்றத்தின் தீர்ப்பு பின்வருமாறு அமைகின்றது.

“எதிராளிகள் தாங்கள் கைது செய்து தடுத்துவைத்திருப்பதனை நியாயப்படுத்தும் வகையில் ஆதாரங்கள் எதனையும் சமர்ப்பிக்கவில்லை. எதிராளிகள் தங்களுடைய ஆட்சேபணையை

முன்வைக்க ஏறத்தாழ 6 மாதகால அவகாசம் இருந்தது. அவர்களால் இணைக்கப்பட்ட சத்தியக்கடதாசியானது தாங்கள் அவ் ஆதாரங்களினை முன்வைப்பதில் இருந்து தடுக்கப்பட்டிருக்கின்றோம் என்று கூறவில்லை. எனவே, எதிராளிகளை ஆதாரங்களைக் கண்டு பிடிக்குமாறு கோருவது உகந்தது அல்ல எனக் கருதுகின்றேன்”.

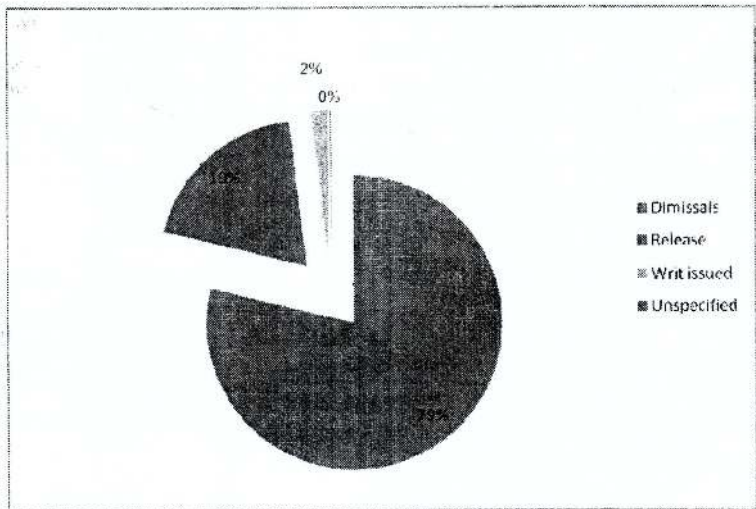
உ. Seetha v. Sharvananda ¹⁶²

இவ்வழக்கில் இலங்கையின் உயர் நீதிமன்றமானது நீதவானின் அவதானிப்புக்களை திருப்தியற்றது என நிராகரித்ததோடு, மேன்முறையீட்டு நீதிமன்றக் கட்டளையையும் தள்ளுபடி செய்தது. 1ம் எதிராளியும், ஏனைய பொலிஸ் உத்தியோகத்தர்களும் கடத்தலை மேற்கொண்டார்களா என்பது தொடர்பில் முழுமையான விசாரணைக்கு உத்தரவிடப்பட்டது.

4.2.2 1994 – 2002 காலப்பகுதியில் ஆட்கொணர்வு எழுத்தாணைக்கான விண்ணப்பம் தொடர்பில் மேன்முறையீட்டு நீதிமன்றத்தால் வழங்கப்பட்ட கட்டளைகள்.¹⁶³

வரைபு - 1 : மேன்முறையீட்டு நீதிமன்றத்தால் 1994 – 2002 காலப்பகுதியில் விண்ணப்பத்தினை ஏற்றுக் கொண்ட, நிராகரித்த, தடுத்து வைத்தவரை விடுவித்த கட்டளைகளின் ஓர் நோக்கு.

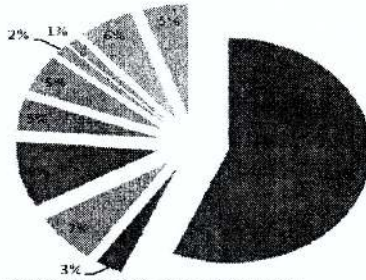
விண்ணப்பங்கள் நிராகரிக்கப்பட்டமை	79%
விடுவிக்கப்பட்டமை	19%
எழுத்தாணை வழங்கப்பட்டமை	2%
குறிப்பிடப்படாத ஏனையவை	0%

வரைபு - 1.2: 1994 – 2002 காலப்பகுதியில் மேன்முறையீட்டு நீதிமன்றத்தால் ஆட்கொணர்வு எழுத்தாணை விண்ணப்பங்கள் எக்காரணத்துக்காக நிராகரிக்கப்பட்டன என்பது பற்றிய பார்வை.¹⁶⁴

தடுத்து வைக்கப்பட்டவர் மீது வழக்குத் தொடரப்பட்டுள்ளது என்பதன் அடிப்படையில் நிராகரிக்கப்பட்டமை	57%
தடுத்து வைக்கப்பட்டவர் நீதவான் முன்னிலையில் கொண்டு வரப்பட்டார் அல்லது சட்ட ரீதியான தடுப்பில் இருக்கின்றார் என்ற அடிப்படையில் விண்ணப்பம் மீளப் பெறப்பட்டமை காரணமாக நிராகரிக்கப்பட்டமை	3%
விண்ணப்பதாரி வருகை தரவில்லை அல்லது பிரதிநிதித்துவப்படுத்தப்படவில்லை என நிராகரிக்கப்பட்டமை	7%

விண்ணப்பதாரி கொழும்புக்கு வர இயலாமை, விண்ணப்பதாரியைத் தொடர்பு கொள்ள இயலாமை அல்லது வெளிப்படுத்தப்படாத ஏதேனும் காரணத்திற்காக விண்ணப்பத்தினை விண்ணப்பதாரி அல்லது சட்டத்தரணி மீள்பெற்றமை காரணமாக நிராகரிக்கப்பட்டமை.	9%
விண்ணப்பம் ஆராயப்பட்ட பின்னர் நிராகரிக்கப்பட்டமை	5%
தடுத்து வைக்கப்பட்டவர் புனர்வாழ்விற்காக அனுப்பப்பட்டு விட்டார் என்ற அடிப்படையில் விண்ணப்பம் நிராகரிக்கப்பட்டமை.	5%
நீதவான் நீதிமன்றத்தின் பிழை காரணமாக விண்ணப்பம் நிராகரிக்கப்பட்டமை	2%
புதிய விண்ணப்பத்தினைப் பதிவு செய்யும் உரிமையுடன் நிராகரிக்கப்பட்டமை	1%
நீதவான் நீதிமன்றத்தால் நடத்தப்பட்ட விசாரணைக்குச் சமூகமளிக்காமை காரணமாக விண்ணப்பம் நிராகரிக்கப்பட்டமை	6%
குறிப்பிடப்படாத ஏனைய காரணங்கள்	5%

- Dismissal upon withdrawal on the basis of corpus being indicted
- Dismissal upon withdrawal on the basis of production before magistrate/arrested/lawful/fiscal custody
- Dismissal on the basis of petitioner absent and unrepresented
- Dismissal upon withdrawal by petitioner/counsel for inter alia inability to come to Colombo, inability to contact petitioner or for undisclosed reasons
- Dismissal after considering the merits
- Dismissal on basis that corpus has been sent for rehabilitation
- Dismissal by Court of Appeal upon finding of misdirection and/or error by Magistrate's Court
- Dismissal with liberty to file fresh applications
- Dismissal on basis that petitioner absent at inquiry at Magistrate's Court
- Unspecified

முதலாம் வரைபு - 1994 ஆம் ஆண்டில் மேன்முறையீட்டு நீதிமன்றால் வழங்கப்பட்ட தீர்ப்புக்கள் ஆட்கொணர்வு எழுத்தாணைக்கான விண்ணப்பத்தினை ஏற்றுக் கொண்டமை, ஆட்கொணர்வு எழுத்தாணைக்கான விண்ணப்பங்கள் நிராகரிக்கப்பட்டமை, தடுத்து வைத்திருப்பவர்களை விடுதலை செய்யுமாறு உத்தரவிடப்பட்டமை என்ற அடிப்படையில் உப பிரிவுகளாகப் பிரிக்கப்படுகின்றது. மேற்காட்டப்பட்ட அட்டவணைகள் பிரதிபலிப்பது போல, ஆய்வுக்கு எடுத்துக் கொள்ளப்பட்ட எட்டு வருட காலத்தில் பெருந்தொகையான விண்ணப்பங்கள் நிராகரிக்கப்பட்டுள்ளமையை அறிய முடிகின்றது. ஏலவே குறிப்பிட்டது போல, 1994 ஆம் ஆண்டானது பிரிநிலை ஆண்டாகக் (*dividing point*) கருதப்பட வேண்டும். ஏனெனில் இவ்வாண்டிலேயே ஆட்கொணர்வு எழுத்தாணை தொடர்பான சட்டத்தினை மேலும் விரிவுபடுத்திய *Leeda Violet*⁶⁵ என்ற பிரபலமான வழக்கினுடைய தீர்ப்பு வழங்கப்பட்டது. அவ்வாறான ஒரு மிகச் சிறந்த ஆரம்பம் இருந்தபோதும், இவ்வாட்கொணர்வு எழுத்தாணை தொடர்பாகத் தொடர்ந்து வந்த காலத்தில் நீதித்துறையின் அணுகுமுறை ஏமாற்றம் தருவதாகவே அமைகின்றது. 2002 ஆம் ஆண்டிலிருந்து மேன்முறையீட்டு

நீதிமன்றத்திற்குப் பதிலாக மாகாண மேல் நீதிமன்றத்திற்கு அதிகளவிலான ஆட்கொணர்வு எழுத்தாணைக்கான மனுக்கள் தாக்கல் செய்யப்படத் தொடங்கியமையால் ஆட்கொணர்வு எழுத்தாணைக்கும் மேன்முறையீட்டு நீதிமன்றத்திற்கும் இடையிலான தொடர்பு 2002 ஆம் ஆண்டிலிருந்து முடிவுக்கு வந்ததாகக் கருதப்பட வேண்டும்.

ஆட்கொணர்வு எழுத்தாணைக்கான விண்ணப்பத்தினை ஏற்றுக் கொண்ட வழக்குகள்.

அ. Leeda Violet and Others v. O.I.C. Police Station, Dickwella and Others.¹⁶⁶ - தொடர்புடைய அதிகாரிகளுக்கெதிராகக் காணாமற் போனமை சுதந்திரம் பற்றிய ஊகத்தினை ஏற்றுக்கொண்டு எச்சரிக்கை வழக்குச் செலவினை விதித்தல்.

அதிகாரிகள் கைது மற்றும் தடுத்துவைப்பு போன்றவற்றினை மறுத்தபோதும், நீதவான் கைது மற்றும் தடுத்து வைப்பு போன்றவை நிகழ்ந்தமைக்குப் போதிய ஆதாரங்கள் உண்டு என்ற முடிவுக்கு வந்தார்.¹⁶⁷ அவ்வாறு கைது செய்யப்பட்ட நபர் பின்னர் காணாமற் போயிருந்தார். அவ் நபர் எங்கேயிருக்கிறார் என்பது தொடர்பில் தங்களுக்குத் தெரியாது எனப் பொலிஸ் அதிகாரிகள் நீதிமன்றத்தில் தெரிவித்தனர். நீதிமன்றத்தில் மேற்கொள்ளப்பட்ட மூன்று விண்ணப்பங்கள் தொடர்பிலும், விண்ணப்பதாரிகளினால் வழங்கப்பட்ட சான்றுகள்¹⁶⁸ அவர்கள் பொலிஸ் கொண்டு செல்லப்பட்டமையையும், அங்கு அவர்கள் நான்கு நாட்கள் வைத்திருக்கப்பட்டமையையும் அதன் பின்னரே அவர்கள் காணாமற்போனமையையும் நிரூபிப்பதாக நீதவான் நம்பினார், காணாமற்போனமை தொடர்பாக இலங்கையின் குற்றவியற் சட்டத்தின் கீழ்¹⁶⁹ குற்றம் சாட்டப்பட முடியாது என்ற நிலமையின் கீழ், பொலிஸ் அதிகாரிகளால் இராணுவ வீரர்களே காணாமற் போனமைக்குக் காரணமாக இருக்கக் கூடும் என வழங்கிய விளக்கம் தொடர்பில் மேன்முறையீட்டு நீதிமன்றம் என்ன வகையான கட்டளையினை ஆக்க வேண்டும் எனத் தீர்மானிக்க வேண்டியிருந்தது.

பொறுப்புடைமையைப் பொலிசாரிடமிருந்து இராணுவ வீரர்களுக்கு அல்லது இராணுவ வீரர்களிடமிருந்து பொலிசாருக்கு மாற்றுவது விண்ணப்பதாரிகளுக்கு எவ்வித பலனையும் அளிக்காது¹⁷⁰ என்னும், *Sebastian M., Hongray v. Union of India*¹⁷¹ என்ற இந்திய வழக்கின்

தீர்ப்பின் அடிப்படையிலும் ஏனைய சில சர்வதேச ஆவணங்களின் அடிப்படையிலும்¹⁷² “நியாயாதிக்கம் வழங்கப்பட்ட நீதிமன்றம் ஆட்கொணர்வு எழுத்தாணையினை வழங்குவது தொடர்பில் சில நடவடிக்கைகளை எடுக்க வேண்டியது அவசியம்”¹⁷³ எனத் தீர்த்தது. காணாமற் போன நபர்கள் கைது செய்யப்பட்டுத் தடுத்து வைக்கப்பட்டுப் பின்னர் 1988 இல் காணாமற்போயிருந்தனர். இவ்விண்ணப்பமானது 1989 ஆம் ஆண்டில் தாக்கல் செய்யப்பட்டது. இங்கு குறிப்பிடப்பட்ட விடயங்களினைக் கருத்தில் எடுத்த நீதிபதி, பொலிஸ் நிலையப் பொறுப்பதிகாரியினை எச்சரிக்கை வழக்குச் செலவிற்குப் பொறுப்பாக்கினார். ஏற்கனவே குறிப்பிட்டது போல, எவ்வித காரணங்களையும் குறிப்பிடாது ஆரம்பக்கட்டக் கைது மற்றும் தடுத்து வைப்பினை மேற்கொண்ட பொலிஸ் அதிகாரிகள், அதன் பின்னரான காணாமற்போனமைக்கு இராணுவ வீரர்களைப் பொறுப்பாக்க முயன்றனர். பொலிசாரின் அவ்வாதத்தினை ஏற்க மறுத்த நீதிமன்றம், கடைசியாக யார் பாதுகாவலில் வைத்திருந்தார்களோ அவர்களே பொறுப்பாக்கப்பட வேண்டும் எனக் கூறி எச்சரிக்கை வழக்குச் செலவிற்கும் அவர்களைப் பொறுப்பாக்கியது.

*Leeda Violet's case*¹⁷⁴ இலிருந்து பல்வேறு வழக்குகளில் கைதினை மேற்கொண்டு தடுத்து வைத்திருக்கும் போது குறிப்பிட்ட நபர்கள் காணாமற் போயிருப்பின் அவர்கள் எச்சரிக்கை வழக்குச் செலவிற்கும் நீதிமன்றங்களால் பொறுப்பாக்கப்பட்டனர். *L.S. Perera v. I.G.P and Others*¹⁷⁵, *Vajira Ranjani Maddhukumari v. O.I.C. Peliyagoda*¹⁷⁶, *G.D.Ranjani v. Commanding Officer, Army Camp Pannala and Three Others*¹⁷⁷, *Singapulige Nimalasena v. Colonel Karunathileke et el and Two Others*, *Gonsul Wasan Tilakasena v. 2nd Lt. Srinath Wickramasinghe and Five Others*¹⁷⁸, *Dharmasena v. S.I. Police Station Hakmana*¹⁷⁹, *Chandralatha v. Lt. Dissanayake and Three Others*¹⁸⁰, *HCA /42/90*¹⁸¹ மற்றும் *HCA/38/90*¹⁸² ஆகிய வழக்குகளை இதற்கு உதாரணமாகக் கூறமுடியும்.

Machchavallavan v. Officer in Charge et el and Three Others என்ற வழக்கில் உயர் நீதிமன்றம் *Sebastian Hongry v. Union of India* என்ற இந்திய வழக்கின் அடிப்படைக் கொள்கைகளால் உந்தப்பட்டே தனது

தீர்ப்பினை வழங்கியிருந்தது என்பது குறிப்பிடத்தக்கது. இவ் இந்திய வழக்கில் *Leeda Violet's Case* வழங்கப்பட்ட தீர்ப்பு பாராட்டப்பட்டிருந்தமை குறிப்பிடத்தக்கது.

ஆ *Vajira Ranjani Maddhumakumari v. OIC Peliyagoda*¹⁸³-
இவ்வழக்கானது முதற்தகவலறிக்கையைத் தாக்கல் செய்வதில் ஏற்பட்ட தாமதம் விண்ணப்பதாரிக்குச் சாதகமின்றித் தீர்ப்பு வழங்கக் காரணமாக அமையுமா? என்பது தொடர்பில் ஆராய்ந்தது.

இது தொடர்பான வினா என்னவெனில், முதற் தகவலறிக்கையைத் தாக்கல் செய்வதில் ஏற்பட்ட தாமதம் விண்ணப்பதாரிக்குச் சாதகமின்றித் தீர்ப்பு வழங்கக் காரணமாக அமையுமா? *Vajira Ranjani Maddhumakumari v. O.I.C. Peliyagoda*¹⁸⁴ வழக்கில் ஆட்கொணர்வு எழுத்தாணையை வழங்குவதற்கு எதிராக முன்வைக்கப்பட்ட வாதங்களில் ஒன்றாக அமைவது, கைது செய்து தடுத்துவைத்த பொலிஸ் அதிகரிக்கு எதிராக மூன்று வருடங்களின் பின்னரேயே குற்றஞ் சாட்டப்பட்டது. மர்மமான முறையில் கண்டெடுக்கப்பட்ட தனது கணவனின் சகோதரரின் மரண விசாரணையில் கூட விண்ணப்பதாரியான மனைவி முதலாம் எதிராளி குறித்து எதுவும் கூறவில்லை.

விண்ணப்பதாரியின் கணவரும், கணவரின் சகோதரரும் ஒரே நாளன்று ஒரே இரவிலேயே கைது செய்யப்பட்டனர். நீதவான் விசாரணையின் போது குறுக்கு விசாரணை செய்யப்பட்ட விண்ணப்பதாரி தன்னுடைய கணவனோடு கைது செய்யப்பட்ட தனது கணவரின் சகோதரரின் இறந்த உடல் கண்டுபிடிக்கப்பட்ட போதும் தான் முதலாம் எதிராளி பற்றி எதுவுமே குறிப்பிடாமைக்குக் காரணம் தான் தனது கணவரைப் பத்திரமாக மீட்டெடுக்க வேண்டும் எனக் கருதியதாலேயே ஆகும் என்றார். சகோதரரின் மரண விசாரணையானது முதலாவது எதிராளி பொறுப்பாக இருந்த பொலிஸ் நிலையத்திலேயே இடம் பெற்றது. முதலாம் எதிராளியின் எதிர் வாதங்களினை நிராகரித்த மேன்முறையீட்டு நீதிமன்றம் அவரது அத் தவறுக்காக அவரைத் தண்டித்தல் நியாமற்றது எனத் தீர்ப்பு வழங்கியது.¹⁸⁵

***L.S. Perera v. I.G.P and Three Others*¹⁸⁶** வழக்கிலும் இதே வகையான வாதமே இரண்டாவது எதிராளி சார்பில் முன்வைக்கப்பட்டது.

(இரண்டாவது எதிராளி கைது மற்றும் தடுத்து வைத்தலினை மேற்கொண்ட பொலிஸ் நிலையப் பொறுப்பதிகாரியாவார் இவ்வழக்கில், விண்ணப்பதாரியான காணாமற் போனவரின் தந்தை கைதிற்கு ஒன்றரை வருடத்தின் பின்னரே இரண்டாவது எதிராளியைக் குற்றம் சாட்டியிருந்தார். இரண்டாவது எதிராளியின் வாதங்களை நிராகரித்த மேன்முறையீட்டு நீதிமன்றம் “அக்காலத்தில் நிலவிய சூழ்நிலைகளைக் கருத்திற்கொண்டு நோக்கும் போது தாமதத்திற்கான காரணம் தெளிவாகப் புரிந்து கொள்ளக் கூடியது எனத் தீர்ப்பு வழங்கியது.¹⁸⁷ குறித்த குற்றச்சாட்டானது பொலிசாருக்கு எதிரானதாக இருக்கின்றபோது, பொலிசாரே அக்குற்றச்சாட்டுத் தொடர்பான விசாரணையினையும் மேற்கொள்ள வேண்டியவர்களாகவும் இருக்கின்ற போது, பொலிசாருக்கு எதிராக முறைப்பாடு செய்யப்படாமையைப் பிழை எனக் கூற முடியாது.¹⁸⁸

மேன்முறையீட்டாளர் ஒருவரின் மேன்முறையீட்டுக்கான உரிமையானது சட்டத்தினால் வழங்கப்படுகின்றபோது, அவ் மேன்முறையீட்டு நியாயாதிக்கத்தினை உறுதிப்படுத்தும் தர்ப்பு காலவரையறையினைக் கருத்தில் கொள்ள வேண்டியது கட்டாயமானதாகும்.¹⁸⁹ அடிப்படை உரிமை மீறல் மனுத்தாக்கல் தொடர்பிலும் காலவரையறையினைக் கருத்திற் கொள்ள வேண்டியது கட்டாயமானதாகும்¹⁹⁰. இவற்றிற்கு மாறாக, மீளாய்வுக்கான மனுக்கள்¹⁹¹, மேன்முறையீட்டு நீதிமன்றத்தின் எழுத்தாணை தொடர்பிலான நியாயாதிக்கம்¹⁹², மேன்முறையீட்டு நீதிமன்றத்தின் ஆட்கொணர்வு நியாயாதிக்கம்¹⁹³ போன்றவற்றை நோக்கும் போது அவை நீதிமன்றத்தின் தந்துணிவுக்குட்பட்டவை என்றே சட்ட வாசகங்களை நோக்கின் பொருள் கொள்ள முடியும். எனவே, இந்நிவாரணங்கள் தந்துணிவானவை என வாதிடப்படலாம் என்பதால் விண்ணப்பங்களினைக் காலம் தாழ்த்தித் தாக்கல் செய்வதானது கேட்கப்பட்ட நிவாரணத்தினை மறுப்பதற்கு ஒரு காரணி எனத் தீர்ப்பு வழங்கப்படலாம்.

எவ்வாறாயினும், இச்சந்தர்ப்பத்தில் *Juwanis v .Lathif, Police Inspector, Special Task Force and Others*¹⁹⁴ என்ற வழக்கின் தீர்ப்பினை மீள்நோக்குதல் பொருத்தமானதாக அமையும். இவ்வழக்கில் விண்ணப்பதாரியானவர் தன்னுடைய தடுத்து வைப்பானது சட்ட விரோதமானது என நீதிமன்றத்தினைத் திருப்திப்படுத்துமிடத்து, அவ்

எழுத்தாணையைப் பெறுவது விண்ணப்பதாரியின் உரிமை எனவும்¹⁹⁵, நீதிமன்றத்தின் தந்துணிவு அதிகாரம் பிரயோகிக்கப்பட முடியாது எனவும் நீதிமன்றம் தீர்த்தது.¹⁹⁶ எது எப்படியாயிருப்பினும், ஆட்கொணர்வு எழுத்தாணைச் சட்டமொன்றின் வடிவத்திலோ அல்லது உயர் நீதிமன்ற விதியூடாகவோ ஆட்கொணர்வு எழுத்தாணை தொடர்பில் சட்ட ஏற்பாடானது ஆக்கப்பட வேண்டியது அவசியம். அச்சட்ட ஏற்பாட்டில் ஆட்கொணர்வு எழுத்தாணையினை இயலுமான அளவு விரைவில் (*as soon as may be possible*) தாக்கல் செய்ய வேண்டும் என்பதனைக் கூறுகின்ற ஏற்பாடுகள் உள்ளடக்கப்படின், அது நீதிமன்றம் தனது தந்துணிவு அதிகாரத்தினைப் பிரயோகிப்பதனை இயலச் செய்யும்.¹⁹⁷

அ) நீதவான் நீதிமன்ற விசாரணையினை எவ்வளவு தூரத்திற்கு மேன்முறையீட்டு நீதிமன்றம் மீளாய்வு செய்கின்றது?

Vajira Rajani (supra) and L.S. Perera என்ற வழக்கில் நீதிமன்றம் மேற்குறித்த வினாவினை ஆராய்ந்தது. எதிராளிகள் சார்பில் ஆஜரான வழக்கறிஞர் நீதவானின் அவதானிப்புக்கள் தொடர்பில் கடுமையான குற்றச்சாட்டுக்களை முன்வைத்ததோடு, அதிலும் குறிப்பாகக் குற்றவாளிகளை அடையாளம் காண்பது தொடர்பில் விண்ணப்பதாரிகளால் அழைக்கப்பட்ட சாட்சியங்கள் தொடர்பிலும் குற்றச் சாட்டுக்களை முன்வைத்தார். *Wajira Ranjani* வழக்கில் மேன்முறையீட்டு நீதிமன்றம் பின்வருமாறு தெரிவித்தது:

“சாட்சியங்களினைக் கேட்கவோ, பார்க்கவோ சாத்தியம் இல்லாத இந்நீதிமன்றம் முதனிலை நீதிமன்றம் நிகழ்வுகள் தொடர்பான வினாக்கள் தொடர்பில் மேற்கொண்ட அவதானிப்புக்களைச் சாதாரணமாகக் கேள்விக்குட்படுத்துவதில்லை. விவாதிக்கப்படும் விடயம் தொடர்பில் சிறந்த தீர்மானத்தினை மேற்கொள்வதற்குரிய ஆற்றலினையும், தகுதியினையும் கற்றறிந்த நீதவான் கொண்டிருந்தார். மிகவும் பாரதாரமான காரணங்கள் இருந்தால் மட்டுமே, நீதவானின் கண்டறிவுகளை இந்நீதிமன்றம் புறத்தொதுக்கும்.”¹⁹⁸

L.S.Perera வழக்கிலும் இந்நீதித்துறை அணுகுமுறை வலியுறுத்தப்பட்டது.¹⁹⁹

ஆ) ஆட்கொணர்வு எழுத்தாணைக்கான விண்ணப்பங்களில் நிறுவனப் பொறுப்புடைமை என்ற கொள்கை ஏற்கப்படக்கூடாதா?

அடிப்படை உரிமை வழக்குகளில் அதிகாரப் பொறுப்புடைமை என்ற கொள்கை நீதிமுறையாக ஏற்கப்பட்டுள்ளது.²⁰⁰ இது அண்மைக் காலங்களில் நிறுவனப் பொறுப்புடைமை என்று கூறக் கூடிய அளவில் விரிவடைந்துள்ளமை ஏற்கப்பட்டுள்ளது.²⁰¹

Vajira Ranjani (Supra) மற்றும் *L.S. Perera (Supra)* ஆகிய மேலே ஆராயப்பட்ட வழக்குகளில், குறித்த பொலிஸ் நிலையத்தினைச் சார்ந்தவர்களே ஆரம்பக் கைதினை மேற்கொண்டமையும், பின்னர் அவர்கள் காணாமற் போனமையும் ஆதாரங்கள் மூலம் நிரூபிக்கப்பட்டது. இங்கு கைதினை மேற்கொண்ட பொலிஸ் அதிகாரியினைத் தெளிவாக அடையாளங்காட்டத் தவறியமை எதிராளிகளின் வழக்கறிஞர்களால் சுட்டிக் காட்டப்பட்டது. கைதினை மேற்கொண்ட பொலிஸ் நிலையம் தொடர்பான அடையாளம் சாட்சியங்கள் மூலம் நிரூபிக்கப்பட்டு, பொலிஸ் நிலையப் பொறுப்பதிகாரி தொடர்பில் தெளிவாக நிரூபிக்கப்பட முடியாதவிடத்து நிலமை என்ன? அடிப்படை உரிமை வழக்குகளில் பின்பற்றப்படுகின்ற அதிகாரப் பொறுப்புடைமை மற்றும் நிறுவனப் பொறுப்புடைமை போன்ற கருத்தேற்புக்கள், ஆட்கொணர்வு எழுத்தாணை தொடர்பிலும் பின்பற்றப்படக் கூடாது எனக் கூறக் காரணங்கள் எதுவும் இல்லை என்பது இங்கு சுட்டிக் காட்டப்படுகின்றது.

இது தொடர்பில் நீதித்துறை தெளிவான தீர்மானமொன்றினை எதிர்காலத்தில் மேற்கொள்ள வேண்டும்.

ஈ. 1994 ஆம் ஆண்டு காலப்பகுதிக்குப் பின்னரான வளர்ச்சி

அ) *Murin Fernando v. Sergeant Sugathadasa*²⁰² மற்றும் *Ranmenike v. Senaratne*.²⁰³

1997 ஆம் ஆண்டு காலப்பகுதிக்குப் பின்னர் *Leeda Violet's case*²⁰⁴ இல் கூறப்பட்ட கொள்கையினை உபயோகப்படுத்துவது பெருமளவில்

குறையத் தொடங்கியது *Leeda Violet's case* இனுவைய அடிப்படைக் கொள்கையினைக் கணக்கிலெடுக்காப் போக்கானது, மேற்குறித்த இவ்விரு வழக்குகளிலும் பின்பற்றப்படவில்லை. மேற்கூறிய இரு வழக்குகளிலும் மேன்முறையீட்டு நீதிமன்றம் இவ்வடிப்படைக் கொள்கையினை மீள வலியுறுத்தியிருந்தது. அதன்படி

“ஒரு நபர் அதிகாரிகளினால் கைது செய்யப்பட்டுத், தடுத்து வைக்கப்பட்டுப் பின்னர் அவர் காணாமற் போகின்றபோது, எச்சரிக்கை வழக்குச் செலவானது கட்டாயமாக வழங்கப்பட வேண்டும்.”²⁰⁵

மேற்கூறிய இக்கொள்கையே *Leeda Violet's case*²⁰⁶ இன் அடிப்படையாக அமைவதோடு அதன்பின் வந்த பல வழக்குகளிலும் பின்பற்றப்பட்டு வந்தது. எனினும் மேற்குறித்த இரண்டு வழக்கினுவைய தீர்ப்புக்களிலும் பின்பற்றப்பட்ட *cursus curae*²⁰⁷ தொடர்பில் தாபிக்கப்பட்ட²⁰⁸ சட்டவியலின் வளர்ச்சிக்குப் புதிய பங்களிப்பு எதனையும் வழங்கவில்லை. எனினும் இவ்வழக்கின் புதிய அம்சமாக அமைவது நீதவான் நீதிமன்றத்தில் பதிவு செய்யப்பட்ட வழக்கினுவைய பிரதியொன்றினை பொலிஸ்மா அதிபருக்கு அவ்வழக்கினுவைய சாட்சிகளினை ஆராய்ந்து மேலதிக விசாரணையொன்று தேவையா என்பது தொடர்பில் தீர்மானிக்க அனுப்புமாறு, பதிவாளரைக் கோரியமையாகும். அவ்வழக்கின் பிரதியொன்றினை சட்டமா அதிபருக்கும் உரிய நடவடிக்கைகளை எடுக்க வேண்டி அனுப்புமாறு நீதிமன்றம் பதிவாளரினைப் பணித்தது.²⁰⁹

ஆ) HCA 157/94 - காணாமற் போனவர் மீது வழக்குத் தொடரப்பட்டுள்ளது என்ற வகையில் விண்ணப்பத்தினை ஏற்றுக்கொள்வதற்கு நீதிமன்றம் மறுத்தல்.

மேற்குறிப்பிட்ட போக்குக்கு மாறாக அமைவதே *HCA/157/94* என்ற வழக்காகும்.²¹⁰ இவ்வழக்கானது அரசு அதிகாரிகளால் செய்யப்பட்ட கைது மற்றும் தடுப்புக்காவல் தொடர்பானதாகும்²¹¹. ஏலவே அட்டவணையில் வெளிப்படுத்தப்பட்டதைப் போலப் பெரும்பாலான ஆட்கொணர்வு எழுத்தாணைக்கான மனுக்கள் விண்ணப்பதாரி மீது வழக்குத் தொடரப்பட்டுள்ளது என்ற அடிப்படையிலேயே

நிராகரிக்கப்பட்டது. வழக்குத் தொடரப்பட்டுள்ளது என்ற விண்ணப்பதாரி அல்லது எதிராளியினுடைய வழக்கறிஞரின் வாய்மொழி மூல வார்த்தையினை ஏற்றுக்கொள்வது நீதிமன்றத்தின் வழமையான நடைமுறையாக இருந்தது. தடுத்து வைக்கப்பட்டுள்ளவரின் பாதகமான மருத்துவநிலை பற்றிய ஆதாரம் நீதிமன்றத்திற்கு முன்வைக்கப்பட்டது. அரசானது எதிராளிகள் சார்பில் ஆட்சேபணையை முன்வைக்க ஐந்துக்கு மேற்பட்ட தவணையினைக் கோரியிருந்தது. அதன்பின்னர், அரசு சட்டத்தரணி விண்ணப்பதாரி மீது வழக்குத் தொடரப்பட்டுள்ளது எனக் குறிப்பிட்டார். அவ்வாறு கூறுவதன் மூலம் வழமைபோல வழக்கு நிராகரிக்கப்படும் என அரசு தரப்பு நம்பியது. எனினும் எதிராளிகளின் இவ்வாதத்தினை நீதிமன்றம் கடுமையாகக் கேள்விக்குட்படுத்தியது.

“கற்றறிந்த அரசு சட்டத்தரணி தடுத்து வைக்கப்பட்ட நபருக்கு எதிராக வழக்குத்தாக்கல் செய்யப்பட்டுள்ளது எனக் கூறுகின்றார். அவரது கூற்றுக்கு ஆதாரமாக எவ்வித ஆவணங்களும் சமர்ப்பிக்கப்படவில்லை. எதிராளிகள் தொடர்ந்து தடுத்து வைத்திருப்பதனை நியாயப்படுத்தும் வகையில் எதனையுமே சமர்ப்பிக்கவில்லை.”²¹²

அவ்வாறு தீர்மானித்த மேன்முறையீட்டு நீதிமன்றம், “மேலும் இவ்வாறான குழ்நிலைகளில் தடுத்துவைப்பானது சட்டத்தினால் அதிகாரமளிக்கப்பட்டதல்ல எனவும் எனவே சட்ட விரோதமானது” எனவும் தீர்ப்பு வழங்கி ஆட்கொணர்வு எழுத்தாணைக்கான கட்டளையினை வழங்கியது.²¹³

எனினும் கீழுள்ள ஆய்வுகள் வெளிப்படுத்துவது போல, மேற்குறித்த இவ்வழக்கிற்குப் பின்பும் மேன்முறையீட்டு நீதிமன்றம் இவ்வணுகுமுறையினைப் பின்பற்றவில்லை என்பது கவலைக்குரிய விடயம் என்பதோடு இது தொடர்பில் சாதகமான முயற்சிகள் எடுக்கப்பட வேண்டியது அவசியமாகும். மேற்கூறிய வழக்கின் கட்டளையினை அடிப்படையாகக் கொண்டு சட்ட ஏற்பாடுகள் உருவாக்கப்பட வேண்டியது அவசியம். இன்னோர் வார்த்தைகளில் கூறுவதானால், ஒருவர் மீது வழக்குத் தொடரப்பட்டுள்ளது எனக் கூறுகின்ற போது, அதனை நீதிமன்றத்திற்குத் திருப்திக்குட்படுத்தும் வகையில் உரிய ஆவணங்களினையும் சமர்ப்பிக்க வேண்டும். அவ்வாறு இல்லாவிட்டால்,

பிரஜைகளின் பாதுகாப்பு, மற்றும் அவர்களின் சுதந்திரம் போன்றவற்றைப் பாதுகாக்க முடியாது. இந்நிலைமை, ஆட்கொணர்வு மனுக்களை நிராகரித்தமை பற்றிய கீழ்வரும் ஆய்வுகளில் மீள உறுதிப்படுத்தப்படுகின்றது.

மேன்முறையீட்டு நீதிமன்றத் தலைவர் இவ்வாட்கொணர்வு எழுத்தாணையினை அனுமதிக்கப் பல்வேறு வலுவான காரணங்கள் இருந்தன. முதலாவதாகச் சிறையில் தடுத்து வைக்கப்பட்டவரின் உடல்நிலை தொடர்ந்து மோசமாகியமையால் மருத்துவ சிகிச்சை பெற்றுக் கொண்டிருந்தமை, அரசு சட்டத்தரணி தனது ஆட்சேபணையைப் பதிவு செய்வதற்காக ஐந்துக்கு மேற்பட்ட தவணைகளைப் பெற்றமை, அரசு அதிகாரிகள் அவரின் தொடர்ச்சியான தடுத்துவைப்பினை நியாயப்படுத்தத் தவறியமை போன்றன காரணங்களாக அமைந்தன.

இத்தகைய காரணிகளின் ஓட்டு மொத்த அடிப்படையிலேயே அரசு சட்டத்தரணியின் வாதத்தினை நிராகரித்த நீதிமன்றம் ஆட்கொணர்வு எழுத்தாணைக்கான கட்டளையினை உத்தரவிட்டிருந்தது. இதே நீதிமன்றத்தினால் இன்னுமொரு வழக்கில் உத்தரவிடப்பட்டமை அடிப்படையிலும் நோக்குகையில், அரசு சட்டத்தரணி கைது செய்யப்பட்டவர் மீது வழக்குத் தொடரப்பட்டுள்ளது என நீதிமன்றத்திற்கு அறிவிக்கின்ற போது ஆட்கொணர்வு எழுத்தாணைக்கான விண்ணப்பங்கள் நிராகரிக்கப்படுகின்றமையைக் காண முடிகின்றது.²¹⁴ வேறுபல வழக்குகளில் தடுத்து வைக்கப்பட்டுள்ளவர் விடுதலை செய்யப்பட்டுள்ளார் என நீதிமன்றத்திற்கு அறிவிக்கப்படுகின்ற போதும், விண்ணப்பம் நிராகரிக்கப்படுகின்றமையைக் காண முடிகின்றது.²¹⁵ இவ்வழக்குகள் பின்னர் ஆராயப்படுகின்றது.

ஒரு நபர் மீது வழக்குத் தொடரப்பட்டுள்ளது அல்லது அவர் விடுவிக்கப்பட்டுள்ளார் என்பது தொடர்பில் அதனை உறுதிப்படுத்தும் வகையில் முறையான ஆவணங்களினைச் சமர்ப்பிக்க வேண்டியதன் தேவையினை இங்கு வலியுறுத்துவது அவசியமாகின்றது. நீதித்துறைத் தீர்ப்புக்களில் முரண்பாடு காணப்படுவதன் காரணமாக இது அவசியமாகின்றது. எவ்வித சட்ட அடிப்படையுமின்றித் தடுத்து வைக்கப்பட்டுப் பின்னர் விடுவிக்கப்படுகின்ற நபர்களுக்கு நடட ஈடு வழங்கப்பட வேண்டியதன் அவசியம் குறித்தும் வலியுறுத்தப்பட

வேண்டியுள்ளது. ஒருவர் கைது செய்யப்பட்டுத் தடுத்து வைக்கப்பட்டுப் பின்னர் காணாமற்போகின்றபோது எச்சரிக்கை வழக்குச் செலவினை வழங்குவது தொடர்பான கொள்கைகள் *Leeda Violet's case*²¹⁶ இன் ஊடாகவும், ஏனைய வழக்குகள் ஊடாகவும் ஏலவே விளக்கப்பட்டுள்ளதால், மீள்குறிப்பிடுதல் இங்கு தேவையற்றது.

இ) நீதிமன்றப் பணிப்புரைகளைக் கண்காணிப்பதற்கான தேவை

ஏலவே குறிப்பிடப்படாத சில விடயங்களினைத் தற்போது ஆராய்வது அவசியமாகின்றது. சில ஆராயப்பட்ட வழக்குகளில் மேன்முறையீட்டு நீதிமன்றம் பின்வருமாறு தீர்த்துள்ளது.

அ) ஒருவரின் பொறுப்பு நிரூபிக்கப்படுகின்றபோது, எச்சரிக்கை வழக்குச் செலவினை வழங்க உத்தரவிடப்பட்டிருந்தது.

ஆ) சான்றுகளைப் பார்த்து மேலதிகமான விசாரணை அவசியமா? என்பது தொடர்பிலும் பிடியாணையின்றிக் கைதுசெய்த தவறு (*Cognizable Offence*) புரியப்பட்டுள்ளமை தொடர்பாக ஆதாரம் ஏதாவது உண்டா என்பது தொடர்பிலும் ஆராயுமாறு அரசாங்க அதிகாரிகளைப், பொதுவாகப் பொலிஸ்மா அதிபரைத் தீர்மானிக்குமாறு பணித்தது இ) மேலே (ஆ) இச்சொல்லப்பட்ட விடயங்கள் தொடர்பில் சட்டமா அதிபரை உரிய நடவடிக்கை எடுக்கப் பணித்தல்.

மேற்கூறப்பட்ட நீதிமன்றத்தினால் வழங்கப்பட்ட பணிப்புரைகள் கவனத்திற்கொள்ளப்பட்ட வழக்குகளில் செயற்படுத்தப்படும் சந்தர்ப்பத்தில், எவ்வித கேள்வியுமின்றி, அத்தகைய பணிப்புரைகள் புறக்கணிக்கப்பட்ட அல்லது முடிவுறுத்தல் ஆவணம் வழங்கப்பட்ட வழக்குகள், உயர் நீதிமன்றத்தினால் வழங்கப்பட்ட கட்டளையினைப் போன்ற விண்ணப்பங்களைப் புறக்கணித்த வகையில் ஒரேமாதிரியாக இருப்பினும் சிறிது செல்லுபடியற்றதாகும்.²¹⁷

நீதிமன்றத்தின் மேற்கூறிய பணிப்புரைகள் கருத்திலெடுக்கப்பட்ட வழக்குகளில் பின்பற்றப்பட்டனவா? அப்படியாயின் எவ்வாறு மேற்குறித்த பிரச்சினையைத் தீர்ப்பது? உறுப்புரை 136 இன் அடிப்படையில் பிரதம நீதியரசர் தன்னால் பெயர் குறித்து நியமிக்கப்படும் ஏனைய மூன்று நீதிபதிகளுடன் இணைந்து காலத்துக்குக் காலம் உயர்நீதிமன்ற

விதிகளினை உருவாக்க முடியும் என்பதனை உபயோகப்படுத்துவதாகும். எனவே அவ்வாறான தெரிவினை உபயோகப்படுத்தி ஆட்கொணர்வு எழுத்தாணை தொடர்பில், அரச அதிகாரிகள் குறித்த காலவரையறைக்குள் நீதிமன்றக் கட்டளையைப் பின்பற்றும் வகையில் விதிகளை ஆக்குவது அவசியமாகும். அவ்வாறான காலவரை தொடர்பான விதிகள் அரசியலமைப்பின் உறுப்புரை 126 இன் கீழான அடிப்படை உரிமைகள் தொடர்பான மனுக்கள் தொடர்பிலும் ஆக்கப்படலாம்.

எவரேனும் நீதிமன்றத் தீர்ப்பு, கட்டளை மற்றும் உத்தரவுகளுக்குக் கீழ்ப்படிய மறுக்கின்ற போது அவ்விடமானது நீதிமன்ற அவமதிப்பாக்கக் கருதப்பட வேண்டும். இவ்விடயம் ஏன் நீதிமன்ற அவமதிப்புத் தொடர்பில் சட்டமொன்றினை ஆக்க வேண்டுமென்பது தொடர்பில் வித்தியாசமான பார்வையினை வழங்குகின்றது. எனவே உயர் நீதிமன்றம் மற்றும் மேன்முறையீட்டு நீதிமன்றம் போன்றவை தமது கட்டளைகள் மற்றும் தீர்ப்புக்கள் போன்றவை உரிய முறையில் பின்பற்றப்படுகின்றவா என்பது தொடர்பில் ஆராய அவசியமான சட்ட ஏற்பாடுகள் ஆக்கப்பட வேண்டியது அவசியமாகும்.²¹⁸ அவ்வாறு உகந்த முறையில் பின்பற்றப்படாவிட்டால், அவர்களினை நீதிமன்ற அவமதிப்புக் குற்றத்திற்காகப் பொறுப்பாக்க வேண்டும்.

அண்மையில் தீர்க்கப்பட்ட வழக்குகளின்படி மனுதாரர் தனது விண்ணப்பத்தினைச் சமர்ப்பிக்கின்ற போது உயர் நீதிமன்றத்தில் தனது சத்தத்தை உயர்த்திப் பேசியதற்காக அவர் நீதிமன்றத்தினை அவமதித்த குற்றத்திற்குக் குற்றவாளியாகக் காணப்பட்டதுடன் ஒருவருட்கடுமிய சிறைத்தண்டனையையும் விதித்தது.²¹⁹ இது நீதிமன்றத்தினால் எடுக்கப்பட்ட கடுமையான நிலைப்பாடாக இருக்குமாயின், நீதிமன்றங்களின் கட்டளைகளை உதாசீனம் செய்யும் அரசாங்க தொழிற்பாடுகளின் நீதி முறைத்தன்மைதான் என்ன?

இக்காலப்பகுதியினைச் சேர்ந்த மூன்று வழக்குகளில், நீதிமன்றமானது எதிராளியினை எச்சரிக்கை வழக்குச் செலவினைச் செலுத்துமாறு உத்தரவிட்டது.²²⁰ எதிராளியின் வழக்கறிஞரால் எதிராளி “தற்போது இறந்துவிட்டார்” என நீதிமன்றத்திற்கு அறிவிக்கப்பட்ட போது, நீதிமன்றம் “மேலதிக நடவடிக்கை எதுவும் தேவையில்லை” எனத்

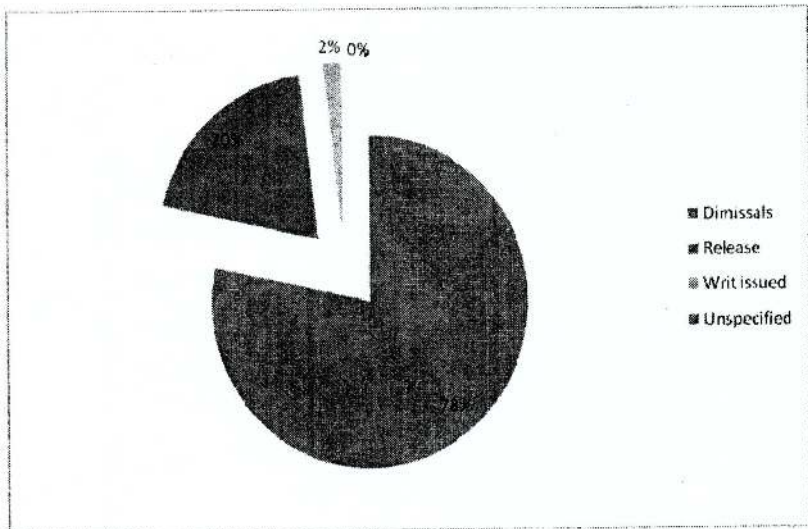
தீர்ப்பு வழங்கியது.²²¹ சில வழக்குகளில் கைது மற்றும் தடுத்து வைப்புப் போன்றன சட்ட முரணானது என நிரூபிக்கப்பட்ட போது, அது குறித்த அப்பொறுப்பான அதிகாரி எச்சரிக்கை வழக்குச் செலவினை²²² வழங்குவதற்குரிய அடிப்படை எனத் தீர்ப்பு வழங்கப்பட்டது.²²³ இவ்வாறு இருக்கின்ற நிலையில், எதிராளி இறந்தமை நீதிமன்றம் மேலதிக நடவடிக்கையினை எடுக்காமல் விடக் காரணமாக அமைய முடியுமா?

நீதிமன்றத்தினால் தீர்க்கப்பட்ட வழக்குச் செலவினை அறவிடுவதற்கு விண்ணப்பதாரருக்கு இயலுமான வகையில், அரசாங்க அதிகாரிகள் அதற்குப் பொறுப்பாக்கப்படுவார்கள். இன்றைய நிலையில், இந்த நிலையினை உள்வாங்கக்கூடிய ஏற்பாடுகள் எதுவும் அரசியலமைப்பில் காணப்படவில்லை. அரசியலமைப்பின் 141 உறுப்புரைக்கு அமைவாக ஆட்கொணர்வு எழுத்தாணையும் சட்டமாக்கப்படுதல் வேண்டும். இந்த ஆய்வில் அதன் வரையறை 141 உறுப்புரையின் காப்பு வாசகத்திற்கேற்ப முன்வைக்கப்பட்டுள்ளது.²²⁴ இது எமது கொள்கை வகுப்பாளர்களினால் முன்னுரிமை கொடுத்து நோக்கப்படவேண்டியதாகும்.

ஈ) மேன்முறையீட்டு நீதிமன்றத்தினால் நிராகரிக்கப்பட்டவை

வரைபு 2 : மேன்முறையீட்டு நீதிமன்றத்தால் 1994 – 1996 காலப்பகுதியில் விண்ணப்பத்தினை ஏற்றுக் கொண்ட, நிராகரித்த, தடுத்து வைத்தவரை விடுவித்த உத்தரவுகளின் ஓர் நோக்கு.²²⁵

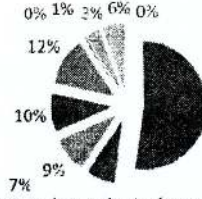
விண்ணப்பங்கள் நிராகரிக்கப்பட்டமை	78%
விடுவிக்கப்பட்டமை	20%
எழுத்தாணை வழங்கப்பட்டமை	2%
குறிப்பிடப்படாத ஏனையவை	0%

வரைபு 3: 1997 - 2002 காலப்பகுதியில் மேன்முறையீட்டு நீதிமன்றத்தால் ஆட்கொணர்வு எழுத்தாணைக்கான விண்ணப்பங்கள் எக்காரணங்களுக்காக நிராகரிக்கப்பட்டன என்பது தொடர்பான பார்வை.²²⁶

தடுத்து வைக்கப்பட்டவர் தொடரப்பட்டுள்ளது நிராகரிக்கப்பட்டமை	மீது என்பதன் அடிப்படையில்	வழக்குத் தொகுப்பில்	52%
தடுத்து வைக்கப்பட்டவர் கொண்டு வரப்பட்டார் தடுப்பில் விண்ணப்பம்	நீதவான் அல்லது என்ற மீள்பெறப்பட்டமை	முன்னிலையில் சட்ட ரீதியான அடிப்படையில் காரணமாக	7%

நிராகரிக்கப்பட்டமை	
விண்ணப்பதாரி வருகை தரவில்லை அல்லது பிரதிநிதித்துவப்படுத்தப்படவில்லை என நிராகரிக்கப்பட்டமை	9%
விண்ணப்பதாரி கொழும்புக்கு வர இயலாமை, விண்ணப்பதாரியைத் தொடர்பு கொள்ள இயலாமை அல்லது வெளிப்படுத்தப்படாத ஏதேனும் காரணத்திற்காக விண்ணப்பத்தினை விண்ணப்பதாரி அல்லது சட்டத்தரணி மீள்பெற்றமை காரணமாக நிராகரிக்கப்பட்டமை.	10%
விண்ணப்பம் ஆராயப்பட்ட பின்னர் நிராகரிக்கப்பட்டமை	12%
தடுத்து வைக்கப்பட்டவர் புனர்வாழ்விற்காக அனுப்பப்பட்டு விட்டார் என்ற அடிப்படையில் விண்ணப்பம் நிராகரிக்கப்பட்டமை.	1%
நீதவான் நீதிமன்றத்தின் பிழை காரணமாக விண்ணப்பம் நிராகரிக்கப்பட்டமை	0%
புதிய விண்ணப்பத்தினைப் பதிவு செய்யும் உரிமையுடன் நிராகரிக்கப்பட்டமை	3%
நீதவான் நீதிமன்றத்தால் நடத்தப்பட்ட விசாரணைக்குச் சமூகமளிக்காமை காரணமாக விண்ணப்பம் நிராகரிக்கப்பட்டமை	6%
குறிப்பிடப்படாத ஏனைய காரணங்கள்	0%

- Dismissal upon withdrawal on the basis of corpus being indicted
- Dismissal upon withdrawal on the basis of production before magistrate/arrested/lawful/fiscal custody
- Dismissal on the basis of petitioner absent and unrepresented
- Dismissal upon withdrawal by petitioner/counsel for inter alia inability to come to Colombo, inability to contact petitioner or for undisclosed reasons
- Dismissal after considering the merits
- Dismissal on basis that corpus has been sent for rehabilitation
- Dismissal by Court of Appeal upon finding of misdirection and/or error by Magistrate's Court

மேலே வரைபில் தெளிவாகக் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது போல, ஆட்கொணர்வு எழுத்தாணைக்கான விண்ணப்பமானது நிராகரிக்கப்பட்டமையானது தடுத்து வைக்கப்பட்டவர் விடுதலை செய்யப்பட்டு விட்டார் என்ற அடிப்படையிலும், தடுத்து வைக்கப்பட்டவர் மீது வழக்குத் தொடரப்பட்டுள்ளது என்ற அடிப்படையிலும், நீதவான் நீதிமன்றத்திற்கு அவர் அழைத்து வரப்பட்டார் என்ற அடிப்படையிலும், அல்லது அவர் முறையான பாதுகாவலில் (*lawful or fiscal custody*)²²⁷ உள்ளார் எனக் காட்டப்படுவதன் அடிப்படையிலும், தடுத்து வைக்கப்பட்டவர் சார்பாகச் செய்யப்பட்ட விண்ணப்பம் சட்ட ரீதியான வரம்பிற்கு உட்பட்டு மேற்கொள்ளப்படவில்லை என்ற அடிப்படையிலும், தடுத்து வைக்கப்பட்டவர் சார்பில் விண்ணப்பத்தினைத் தாக்கல் செய்தவர் தன்நம்பிக்கையுடன் செயற்படவில்லை என்ற அடிப்படையிலும், வழக்கினை முறையாக விசாரணை செய்து நிராகரிக்கப்பட வேண்டும் என மேற்கொண்ட முடிவின் அடிப்படையிலும் விண்ணப்பதாரியால் தன்னால் கொழும்பிற்கு வரமுடியாது என்பதனாலும் அல்லது வேறு ஏதேனும் வெளிப்படுத்தப்படாத காரணத்திற்காக விண்ணப்பத்தினை மீளப் பெற்றுக்கொண்டமையாலும், இறுதியாக விண்ணப்பமானது தாமதமாக மேற்கொள்ளப்பட்டது என்ற அடிப்படையிலும் பிரித்து நோக்கப்படுகிறது.

மேலும், பல நிறைவுபெறா வழக்குகள் (*Pending cases*) காணப்பட்ட போதும், அவை இவ் அட்டவணையில் ஒரு பிரிவாக அதனுடைய முறையற்ற தன்மை காரணமாகக் காட்டப்படவில்லை. நீதிமன்றப் பதிவுகள் தொடர்பாகக் காணப்பட்ட பிரச்சினைகள் காரணமாக அவற்றினுடைய சரியான எண்ணிக்கையினை உறுதிப்படுத்த முடியவில்லை.

ஆட்கொணர்வு எழுத்தாணைக்கான விண்ணப்பங்கள் நிராகரிக்கப்பட்டமை தொடர்பாகச் சில அவதானங்களினை மேற்கொள்ள வேண்டியது அவசியமானது. இக்காலப்பகுதியில், வடகிழக்கில் இனப்பிரச்சினை உக்கிரமடைந்திருந்த போது அதனோடு தொடர்புடையதான பலவந்தமான காணாமற்போதல்கள் தொடர்பாகத் தமிழர்களாலேயே அதிகளவிலான விண்ணப்பங்கள் தாக்கல் செய்யப்பட்டிருந்தது. முஸ்லிம்கள் சார்பில் தாக்கல் செய்யப்பட்ட சில விண்ணப்பங்கள் தொடர்பிலும், சில கட்டளைகள் காணப்படுகின்றன. சிங்களவர்கள் தொடர்பாகவும் சில உத்தரவுகள் காணப்படுகின்றன. அவற்றில் ஒன்று எல்.ரி.ரி.ஈ அமைப்போடு தொடர்புடையதாகச் சந்தேகிக்கப்பட்ட நபரொருவர் தொடர்பில் தாக்கல் செய்யப்பட்டதாகும்.²²⁸ பின்னர் அவர் நீதிமன்றத்தினால் விடுதலை செய்யப்பட்டமை குறிப்பிடத்தக்கதாகும்.

ஆட்கொணர்வு எழுத்தாணை தொடர்பிலான நீதித்துறையின் அணுகுமுறை இரக்கமற்ற ஒன்றாக அமைந்திருந்தது. ஏனெனில் ஏராளமான விண்ணப்பங்கள் நிராகரிக்கப்பட்டிருந்ததோடு, விண்ணப்பதாரிகள் தமிழர்களாகக் காணப்பட்டபோது நீதித்துறை அலட்சியம் காட்டியமையும் நோக்கத்தக்கதாக உள்ளது. இவ் வழக்குகளில் பொது விதியானது (*Leeda Violet's case*²²⁹ இல் கூறப்பட்டவாறான ஒரு நபர் பொலிஸ் அல்லது இராணுவத்திடம் இருந்தார் எனக் காட்டப்படின், அவர்களே அதன் பின்னராக அவர்களின் இருப்பிடம் பற்றிப் பொறுப்புக் கூற வேண்டியவர்கள்) எல்லா வழக்குகளிலும் பொதுவாக நிராகரிக்கப்பட்டுள்ளமையைக் காணக் கூடியதாக உள்ளது.

பல்வேறு சந்தர்ப்பங்களில், இராணுவம் அல்லது பொலிசாரிடம் ஒரு நபர் தன்னிச்சையாக ஒப்படைக்கப்பட்ட பின்னர், அவர்கள் விசாரணையின் பின்னர் காணாமற்போனமையினை அவதானிக்கக் கூடியதாக உள்ளது.

அவர்கள் அவ்வாறு இராணுவம் அல்லது பொலிசாரிடம் விசாரணைக்கு ஒப்படைக்கப்பட்ட போது குடும்ப உறுப்பினர்களும் சமுதாய உறுப்பினர்கள் சிலரும் பிரசன்னமாயிருந்தமையும் எவ்வித வித்தியாசத்தினையும் ஏற்படுத்தவில்லை. உதாரணமாக, H.C.A.No 20/99 என்ற வழக்கில், உதயகுமார் என்பவர் ஏறாவூர் இராணுவ முகாமில் பாடசாலை அதிபர் ஒருவர், கிராம அலுவலர், குடும்பத்தினர் மற்றும் உறவினர்கள் முன்னிலையில் அம்முகாமுக்குப் பொறுப்பான பொறுப்பதிகாரியிடம் ஒப்படைக்கப்பட்டார். 1997.06.17 இல் அவர் அப்பொறுப்பதிகாரியால் விசாரணை செய்யப்பட்ட பின்னர் காணாமற் போயிருந்தார். அவ்வழக்குத் தொடர்பான விசாரணை இன்னமும் நிலுவையில் உள்ளது.

தமிழினத்தைச் சேர்ந்தவர்கள் சார்பில் தாக்கல் செய்யப்பட்ட பெரும்பான்மையான விண்ணப்பங்கள் தொடர்பில் அவர்கள் மீது வழக்குத் தாக்கல் செய்யப்பட்டுள்ளது என்ற அடிப்படையில் விண்ணப்பங்கள் நிராகரிக்கப்பட்டிருந்தது. வேறு சில சந்தர்ப்பங்களில், அவை சிறிய சதவீதத்தினைப் பிரதிநிதித்துவப்படுத்தினாலும், தடுத்து வைக்கப்பட்டவர் சார்பிலான விண்ணப்பம் சரியாகப் பிரதிநிதித்துவப் படுத்தப்படவில்லை என்ற அடிப்படையில் விண்ணப்பம் நிராகரிக்கப்பட்டிருந்தது.²³⁰

கொழும்புக்குப் பிரயாணம் செய்வதில் விண்ணப்பதாரிகளுக்குக் காணப்பட்ட சிரமங்கள் காரணமாக நிராகரிக்கப்பட்ட வழக்குகள் தொடர்பில் வழக்கினை விசாரணைக்கு எடுப்பதற்கே, இரண்டு வருடங்களுக்கு மேல் தாமதமாகியமையினை அவதானிக்க முடிந்தது. சட்டத்திலுள்ள இவ்வாறான குறைபாடுகள் இந்நிவாரணத்தினை வினைத்திறனற்ற ஒன்றாக மாற்றிவிட்டது.

விண்ணப்பங்கள் நிராகரிக்கப்பட்டமை தொடர்பான ஒவ்வொரு காரணங்களும் தற்போது விரிவாக ஆராயப்படுகின்றது.

அ. தடுத்துவைக்கப்பட்டவர் மீது வழக்குத் தாக்கல் செய்யப்பட்டுள்ளது என்ற அடிப்படையிலோ அல்லது தடுத்து வைக்கப்பட்டவர் நீதவான் நீதிமன்றில் ஆஜர் செய்யப்பட்டமை காரணமாகவோ அல்லது சட்டரீதியாகத் தடுத்து வைக்கப்பட்டமை காரணமாகவோ நிராகரிக்கப்பட்டமை.

ஏலவே குறிப்பிட்டது போல, பெருமளவிலான வழக்குகள் இப் பிரிவிலேயே அடங்குகின்றது. எனினும் இவ்வாறாக வழக்குத் தொடரப்பட்ட பின்னரும் கூட (வழக்குத்தாக்கல் செய்யப்படவே பொதுவாக ஒன்று அல்லது இரண்டு வருடங்கள் செல்கின்றது. சில சந்தர்ப்பங்களில் அவற்றினை விடக் கூடுதலான நேரம் எடுக்கின்றது) அவை கால வரையின்றி இழுத்தடிக்கப்படுகின்றது.

அ) சில வழக்குகள் தொடர்பிலான கலந்துரையாடல் - வழக்குத்தாக்கல் செய்யப்பட்டுள்ளது என்பது தொடர்பாக நீதிமன்றத்திற்கு அறிவிப்பது யார்?

நீதிமன்றம் இவ்விடயம் தொடர்பாக விண்ணப்பதாரியின் வழக்கறிஞரால் அறிவிக்கப்படுகின்றார். அல்லது அவரின் முன்னிலையிலோ அல்லது அவர் பிரசன்னமாகாத நிலையிலோ எதிராளி சார்பான வழக்கறிஞரால் அறிவிக்கப்படுகின்றார். ஏலவே கூறப்பட்டது போல விதிவிலக்கான வழக்கொன்றில் (HCA/157/94²³¹) கைது செய்யப்பட்டவர் மீது வழக்குத் தாக்கல் செய்யப்பட்டுள்ளது என்ற கூற்றினை நீதிமன்றம் மறுத்தது. இவ்வாறான அணுகுமுறை பெரும்பாலான வழக்குகளில் பின்பற்றப்படாமல் விண்ணப்பங்கள் நிராகரிக்கப்பட்டிருந்தது.

எது எப்படியிருப்பினும், ஒருவர் தடுத்துவைத்தற் கட்டளையின் (detention order) அடிப்படையிலா பொலிஸ் அல்லது இராணுவக் கட்டுப்பாட்டில் உள்ளார் என்பது தொடர்பிலாவது விசாரிக்க வேண்டிய குறைந்தபட்சக் கட்டப்பாட்டினை நீதிமன்றம் கொண்டிருக்கவில்லையா என்ற வினா இங்கு எழுகின்றது.²³² மேலும், ஒருவர் கைது செய்யப்பட்டு நீதவான் நீதிமன்றத்திற்குக் கொண்டுவரப்பட்டு முறையாகத் தடுத்து வைக்கப்படும் வரையான இடைப்பட்ட காலப்பகுதியில் என்ன நடந்தது என்பது தொடர்பாக விசாரிக்க வேண்டிய கட்டப்பாடு நீதிமன்றத்திற்கு இல்லையா?²³³ இவ் வினாக்களானது மிகவும் முக்கியத்துவம் வாய்ந்தவையாகக் கருதப்பட வேண்டியிருக்கின்றது. ஏனெனில் ஆரம்ப கட்டத்திலான கைதிற்கும், வழக்குத்தாக்கல் செய்யப்பட்ட அல்லது தடுத்து வைப்பதற்காக நீதவானின் உத்தரவினைப் பெற இரண்டு தொடக்கம் ஐந்து வருடங்களாவது இழுத்தடிக்கப்படுகின்றது. ஒரு வழக்கொன்றில், வழக்குத்தாக்கல் செய்யப்படுவதற்கான ஆயத்தங்கள் மேற்கொள்ளப்படுகின்றன என்ற கூற்றின் அடிப்படையிலேயே விண்ணப்பம்

நிராகரிக்கப்பட்டது. விண்ணப்பதாரி வருகை தராமையால் அல்லது பிரதிநிதித்துப்படுத்தப்படாமையால் போன்றவை காணப்பட்டன, அரசாங்கமானது முறையாக வழக்குத் தாக்கல் செய்துவிட்டோம் என அறிவிக்கும் வரை, வழக்கினைத் தள்ளுபடி செய்யாது வைத்திருக்க வேண்டிய கடப்பாட்டினை நீதிமன்றம் கொண்டிருந்திருக்கவில்லையா? வழக்குத் தாக்கல் செய்யப்பட்ட அல்லது தடுத்து வைப்பதற்காக நீதவானின் கட்டளை பெறப்பட்ட வழக்குகளில் கூட, இவ்வாறு வழக்குத்தாக்கல் செய்ய அல்லது நீதவானின் கட்டளையைத் தடுத்து வைப்பது தொடர்பில் பெற்றுக் கொள்வதற்காக ஏற்பட்ட அசாதாரண தாமதம் பற்றி விசாரிக்க வேண்டிய கடப்பாட்டினை நீதிமன்றம் கொண்டிருக்கவில்லையா?

ஆ) HCA/31/95²³⁴ - ஆட்கொணர்வு எழுத்தாணை விண்ணப்பம் தொடர்பில் அரசியலமைப்புப் பணியினை நிறைவேற்றுதல்.

இவ்வழக்கில், விண்ணப்பதாரியின் வழக்கறிஞர் தடுத்து வைக்கப்பட்டவர் மீது வழக்குத் தாக்கல் செய்யப்பட்டுள்ளது என்ற அடிப்படையில் விண்ணப்பத்தினை மீளப் பெறுவதற்கான கோரிக்கையினைக் கொழும்பு மேல் நீதிமன்றத்தில் முன்வைத்தார். எதிராளிகள் சார்பில் சட்டமா அதிபரைப் பிரதிநிதித்துவப்படுத்தி ஆஜரான வழக்கறிஞர் இது தொடர்பில் தனக்கு எதுவும் தெரியாது எனக் குறிப்பிட்டார். எனினும் நீதிமன்றம் விண்ணப்பதாரியின் வழக்கறிஞரின் கோரிக்கையினை ஏற்று, ஆட்கொணர்வு எழுத்தாணைக்கான விண்ணப்பத்தினை நிராகரித்தது.

முறையாக வழக்குத்தாக்கல் செய்யப்பட்டுள்ளது என்ற கூற்றினை விண்ணப்பதாரியினுடைய வழக்கறிஞர் கூறுகின்றபோது, அதனை நீதிமன்றம் ஏற்றுக் கொள்ள வேண்டுமா? என்ற வினா இங்கு எழுகின்றது. தடுத்து வைக்கப்பட்டவர் தொடர்பில் வழக்குத் தாக்கல் செய்யப்பட்டுள்ளதா? இல்லையா? என்பது தொடர்பில் சட்டமா அதிபரினைப் பிரதிநிதித்துவப்படுத்தும் அரசு சட்டத்தரணிக்குக் கட்டாயம் தெரிந்திருக்க வேண்டிய நிலையில், அவர் வழக்குத் தாக்கல் செய்யப்பட்ட விடயம் தொடர்பில் தனக்குத் தெரியாது என நீதிமன்றத்திற்குத் தெரிவித்திருந்தார். அவ்வாறான சூழ்நிலையில், எந்த அடிப்படையில் நீதிமன்றம் விண்ணப்பதாரியினுடைய வழக்கறிஞர் கூறிய கூற்றுக்களினை ஏற்றுக் கொண்டது? ஒரு பிரஜையினுடைய

சுதந்திரத்திற்கான உரிமை கருப்பொருளாக இருந்திருக்கின்றபோது நீதிமன்றத்தின் அணுகுமுறை எப்படியானதாக இருந்திருக்க வேண்டும்?

விண்ணப்பதாரியின் வழக்கறிஞரின் கூற்றினை ஆதாரப்படுத்தும் வகையிலான ஆவணம் எதனையும் நீதிமன்றம் கோரியிருக்கக் கூடாதா? இல்லாவிடின் அதற்கு மாற்றாக, அரசு சட்டத்தரணியினை அழைத்துத் தனக்கு அறிக்கை சமர்ப்பிக்க உத்தரவிட்டிருக்கக் கூடாதா?

இவ் விடயத்தின் மேன்முறையீட்டு நீதிமன்றத்தின் அணுகுமுறையானது, அரசியலமைப்பின் உறுப்புரை 3 இல் குறிப்பிடப்பட்டுள்ள மக்களின் இறைமை தொடர்பாகச் சர்ச்சையினை ஏற்படுத்துகின்றது. அவ் விண்ணப்பத்தினை நிராகரித்தமையினைத் தொடர்ந்து, அவ் விண்ணப்பம் தொடர்பான வழக்கு விசாரணைகள் முடிவுக்கு வந்தது. இன்றுவரை, அவ் காணாமற்போன நபருக்கு என்ன நடந்தது என்பது தொடர்பில் பதிவுகள் எதுவுமில்லை.

இ) மேன்முறையீட்டு நீதிமன்றத்தால் நிராகரிக்கப்படுகின்ற விண்ணப்பங்கள் தொடர்பில் மேன்முறையீடு செய்யப்படலாமா?

அரசியலமைப்பின் உறுப்புரை 128 இன் அடிப்படையில் மேன்முறையீட்டு நீதிமன்றத் தீர்ப்பானது அதில் குறிப்பிடப்பட்ட நிபந்தனைகளுக்கும், காரணங்களுக்கும் உட்பட்டு மேன்முறையீடு செய்யப்படலாம் எனினும், குற்றவியல் தன்மையுடைய குற்றச்சாட்டொன்று தொடர்பாகச் சிறைத்தண்டனை வழங்கப்படுகின்றபோது, அது தொடர்பிலான எழுத்தாணைக்கான விண்ணப்பம் நிராகரிக்கப்படும் போது அதற்கெதிராக மேன்முறையீடு செய்வதற்கான உரிமை இருந்ததில்லை. எனினும் இக்குறைபாடானது 1960 களிலேயே பிரித்தானியாவில் நிவர்த்தி செய்யப்பட்டது.²³⁵ ஏனைய சில பொதுநலவாய நாடுகளில் இடம்பெற்றது போல, இலங்கையிலும் மேன்முறையீடு செய்வது தொடர்பில் பிரச்சினைகள் எழக்கூடும்²³⁶. fortiorari²³⁷ விண்ணப்பத்தினை மீள்பெறுதல் மீதான நிராகரிப்பு மேன்முறையீட்டுக்குட்படமாட்டாது. எனவே மேற்குறித்த விடயங்கள் தொடர்பில் சட்டச் சீர்திருத்தங்கள் உருவாக்கப்பட வேண்டியது அவசியமானதாகும்.

மேற்குறித்த நீதித்துறை முரண்பாடுகள் தொடர்பாகத் தீர்வு காணும் முகமாக ஆட்கொணர்வு எழுத்தாணைச் சட்டமொன்று இலங்கையில் ஆக்கப்படல் வேண்டியது அவசியமாகும்.

ஆ. தடுத்துவைக்கப்பட்டவர் விடுவிக்கப்பட்டு விட்டார் என்ற அடிப்படையில் விண்ணப்பம் மீளப்பெறப்படும் வகையில் நிராகரிக்கப்பட்டமை.

விடுவிக்கப்படுதல் தொடர்பில் ஆங்கிலத்தில் “Release” (விடுதலை) மற்றும் “Discharge” (விடுவிப்பு) ஆகிய இரண்டு பதங்கள் உபயோகிக்கப்படுகின்றது. இரண்டு பதங்களுமே இறுதியில் ஒரு நபர் விடுவிக்கப்பட்டு, அவரின் தனிநபர் சுதந்திரம் உறுதிப்படுத்தப்படுவதனையே குறிக்கின்றது. விடுதலை என்பது ஒருவர் மீது எவ்விதமான வழக்கு நடவடிக்கைகளும் மேற்கொள்ளப்படாமல் அவரைப் பொலிஸ் அல்லது இராணுவக் காவலில் இருந்து விடுவிப்பதனைக் குறிக்கும். விடுவிப்பு எனப்படுவது முறையாக ஒருவர் மீது வழக்குத் தாக்கல் செய்யப்பட்டு நீதிமன்றத்தால் அவர் விடுவிக்கப்படுவதனைக் குறிக்கும்.

விடுவிப்பு செய்யப்பட்ட ஒருவர் தொடர்பிலான தடுத்து வைத்தலானது அவர் மீது வழக்குத் தாக்கல் செய்யப்பட்ட வழக்கானது தொடர்ந்து நடைபெற்றது என்ற அடிப்படையில் ஓரளவாவது நியாயப்படுத்தப்பட முடிந்தாலும், விடுதலை செய்யப்படுகின்ற ஒரு நபர் தொடர்பில் அவர் எவ்வித காரணமும் இன்றித் தடுத்து வைக்கப்பட்டமையால் அவரின் தனிநபர் சுதந்திரம் மீறப்பட்டமையினை எவ்வடிப்படையில் நியாயப்படுத்துவது? எமது ஆய்வின் அடிப்படையில் பல்வேறு நபர்கள் எவ்விதமான வழக்குகளும் தாக்கல் செய்யப்படாமல் ஒரு வருடத்திற்கு மேலாகவும் தடுத்து வைக்கப்பட்டிருந்தமை தெரிய வந்தது.²³⁸ ஒரு நபர் இவ்வளவு நீண்ட காலம் தடுத்து வைக்கப்பட வேண்டியமைக்கான காரணம் தொடர்பில் நீதிமன்றம் விசாரணை செய்யக் கூடாதா? ஒருவரின் தனிப்பட்ட சுதந்திரத்தினைப் பாதிக்கின்ற வகையில் தடுத்து வைக்கப்படுவதானது நியாயமற்றது என மன்று கருதுமெனின் நீதிமன்றம் தனது உத்தரவில் அது தொடர்பில் ஆராயக் கூடாதா?

அ) அவ்வாறான காரணங்களைச் சுட்டிக்காட்டுவதற்கு நீதிமன்றம் ஏன் தேவைப் படுத்தப்படுதல் வேண்டும்.

மேலே குறிப்பிட்டது போல, இங்கு ஆய்வுக்கு எடுக்கப்பட்ட வழக்குகளில் (தடுத்து வைக்கப்பட்டவர் தடுப்பில் இருந்த காலத்தின் அடிப்படையில்) தடுத்து வைக்கப்பட்டவர் விடுவிக்கப்படுகின்ற போது, உறுப்புரை 126 இன் கீழ் அடிப்படை உரிமை மீறல் மனுவினைத் தாக்கல் செய்வதற்கான கால எல்லையானது²³⁹ மிகவும் தாண்டியிருக்கும்.²⁴⁰ மேன்முறையீட்டு நீதிமன்றமானது ஆட்கொணர்வு எழுத்தாணைக்கான நிவாரணத்தினையும் மறுக்கின்றபோது, பாதிக்கப்பட்டவர் தனக்குரிய நிவாரணத்தினைத் தேடிச்செல்ல வேறு எந்த நீதிமன்றமுமே இருக்காது.

ஆ) சட்டவிரோதச் சிறைவைப்பு அல்லது தீய நோக்கிலான வழக்குத்தாக்கல் தொடர்பில் நடட ஈடு கோரும் சிவில் வழக்குகள்.

ஆட்சியரிமைக் கட்டளைச் சட்டமானது²⁴¹ சட்டவிரோதச் சிறைவைப்பு அல்லது தீயநோக்கிலான வழக்குத்தாக்கல் தொடர்பில் இரண்டு வருடங்களுக்குள் நடவடிக்கை எடுக்கப்பட வேண்டுமெனக் காலவரையறையினை விதந்துரைத்தது. இரண்டு வருடம் என்ற காலவரையறை காரணமாகக் குறிப்பிடத்தக்க அளவிலான பாதிக்கப்பட்ட நபர்கள் இச்சட்ட நிவாரணத்தினைப் பெற இயலாது போகும்.

இ) நிவாரண நடவடிக்கைகளை மேற்கொள்வதற்கான தேவை

ஆட்கொணர்வு எழுத்தாணை மனு தொடர்பாக இரண்டு அடிப்படை விடயங்களினை ஆராய வேண்டியுள்ளது. அரசியலமைப்பின் உறுப்புரை 126 (1) இலும்,²⁴² மற்றும் ஆட்சியரிமைக் கட்டளைச் சட்டத்தின் பிரிவு 9 இலும் காணப்படும் காலவரையறை,²⁴³ ஒருவரை விடுவிக்க அல்லது நீதவான் ஒருவரிடம் ஒப்படைக்க முன்னதாகத் தடுத்து வைத்திருந்த காலப்பகுதியினை உள்ளடக்கக்கூடாது. ஒரு நபரினைக் கைது செய்து அவரின் தனிப்பட்ட சுதந்திரத்தினை மீறிய ரகசிய பொலிஸ் அல்லது இராணுவ அதிகாரிகளைப் பொறுப்பாக்கும் வகையில் சட்ட ஏற்பாடுகள் கொண்டு வரப்பட வேண்டும். அதாவது அவர்கள் தங்களின் கைது தொடர்பில் குறைந்த பட்சம் நிகழ்தகவுச் சமனிலை அடிப்படையிலாவது கைது செய்யப்பட்டவர் ஏதேனும் குற்றத்தினைச் செய்திருந்தார் அல்லது ஏதேனும் குற்றத்தினைச் செய்வதற்கான முயற்சியில் ஈடுபட்டிருந்தார் என்ற அடிப்படையில் தங்களின் கைதினை நியாயப்படுத்தக் கோரப்பட வேண்டும். விண்ணப்பதாரி மீது நிரூபிக்கும் பொறுப்பு தீய நோக்கம்,

மோசடி, இயற்கைச் சட்ட மீறுகை அல்லது வேறு ஏதேனும் தேவைப்படுத்தும் காரணிகள் போன்ற காரணிகளுக்காகவே சுமத்தப்பட வேண்டும்.

ஈ) ஆட்கொணர்வு எழுத்தாணைச் சட்டமொன்றின் உருவாக்கம்

இவ்வாறான நடவடிக்கைகள் சட்டரீதியான முறையில் அறிமுகப்படுத்தப்பட வேண்டியது அவசியமாகும். குறிப்பாக ஆட்கொணர்வு எழுத்தாணை தொடர்பாகச் சட்டமொன்றினை²⁴⁴ உருவாக்கி இதனை அறிமுகப்படுத்த முடியும். தடுத்து வைக்கப்பட்டவர் விடுதலை செய்யப்பட்டு விட்டார் என நீதிமன்றத்திற்கு அறிவிக்கப்பட்டதும் நீதிமன்றமானது விண்ணப்பத்தினை நிராகரிக்கும். இதுவே நீதிமன்றத்தின் வழமையான நடைமுறை. இவ்வாறான சூழ்நிலைகளில், வழக்கறிஞரின் அக்கூற்றினை ஆதாரப்படுத்தும் ஆவணங்கள் எவற்றினையாவது நீதிமன்றம் கோர வேண்டும். இல்லாவிட்டால், விடுவிக்கப்பட்டதாகக் கூறப்பட்ட நபரினை நீதிமன்றில் ஆஜராக்குமாறு கோர வேண்டும். மேலும் ஆரம்ப தடுத்து வைப்புக்கான காரணங்கள் யாவை? ஆரம்பத்தில் அவரைக் கைது செய்ய நியாயமான சந்தேகம் ஏதாவது இருந்ததா? ஒரு தனிநபர் ஒருவரின் சுதந்திரம் மிகவும் கடுமையாகப் பாதிப்புக்குட்படுத்தப்பட்ட இப் பின்னணியில், நீதிமன்றமானது இவ் விடயங்களினை விசாரிக்கக் கூடாதா?²⁴⁵

இவ்வாறான விடயங்கள் அரசியலமைப்பில் காணப்படுகின்ற குறைபாடுகளினை வெளிச்சத்திற்குக் கொண்டு வருகின்றது. வழக்கறிஞரின் தவறு, மற்றும் தடுத்து வைக்கப்பட்ட நபர் தொடர்பிலான நீதித்துறையின் இரக்கமற்ற தன்மை போன்றன பின்வரும் பந்திகளில் ஆராயப்படுகின்றது.

வழக்கறிஞர் (அவர் விண்ணப்பதாரியின் வழக்கறிஞரோ அல்லது அரச சட்டத்தரணியோ) ஒருவர் நீதிமன்றத்திற்குக் கைது செய்யப்பட்டவர் விடுவிக்கப்பட்டு விட்டார் எனக் கூறுவது மாத்திரம் அவ்விடயத்தினை நிறைவுக்குக் கொண்டு வந்துவிட மாட்டாது. பின்வருவன தொடர்பாக மேன்முறையீட்டு நீதிமன்றத்திற்கு அரசியலமைப்பு ரீதியான அதிகாரம் உண்டு. கைது மற்றும் கடத்தல்கள் தொடர்பான விசாரணைகளினை மேற்கொள்ளல், கைது மற்றும் கடத்தல்கள் நியாயப்படுத்த முடியாததெனின், இலங்கை அரசியலமைப்பின் கீழ்

இறையாண்மையினைக் கொண்டிருக்கின்ற பிரஜை ஒருவரின் அடிப்படை உரிமையானது மீறப்பட்டுள்ளது என்ற அடிப்படையில் அவ்விடயத்தினை இலங்கையின் உயர் நீதிமன்றத்திற்குப் பார்ப்படுத்துதல்.

கட்டளைப் பொறுப்புடைமை தொடர்பான வினாக்களும் இங்கு எழுவது தவிர்க்கப்பட முடியாதது.²⁴⁶ அடிப்படை உரிமை மீறல் வழக்குகளில் இவ்வதிகாரப் பொறுப்புடைமை என்னும் கோட்பாடானது ஏற்றுக் கொள்ளப்பட்ட ஒன்றாகும். *Machchavallavan* வழக்கில் இராணுவ அலுவலர் ஒருவர் காணாமற் போயிருந்த நபரொருவரைக் கைது செய்ததாகக் குற்றம் சாட்டப்பட்டிருந்தார்.²⁴⁷ கைது செய்யப்பட்டவர் காணாமற் போனமைக்கு இராணுவ அதிகாரிகளே காரணம் என நீதிமன்றம் தீர்மானித்த போதும், கைதினை மேற்கொண்ட இராணுவ வீரர் தனிப்பட்ட முறையில் பொறுப்பாக மாட்டார் எனத் தீர்ப்பினை வழங்கியது.

எனினும் 1996 ஆம் ஆண்டில் தீர்க்கப்பட்ட வழக்காக இவ்வழக்கு அமைவதால், மேலே குறிப்பிடப்பட்ட அதிகாரப் பொறுப்புடைமைக் கொள்கையினை மேன்முறையீட்டு நீதிமன்றம் உபயோகப்படுத்த இயலவில்லை.

உ) ஆட்கொணர்வு எழுத்தாணைக்கான விண்ணப்பம் தொடர்பிலான செலவினை மீளப் பெறும் வகையிலான சட்ட ஏற்பாடுகளை உருவாக்குவதன் தேவை - ஒரு மாற்று நிவாரணம்

அரசு அலுவலர் ஒருவருக்குச் செலவினைச் செலுத்துமாறு உத்தரவிடப்படுகின்ற போது, அச்செலவினைச் செலுத்துவதற்குப் பொறுப்பான அதிகாரி இறப்பின் அவருக்குப் பதிலாக அரசிடம் இருந்து கட்டளைப் பொறுப்புடைமை அல்லது நிறுவன ரீதியான பொறுப்புடைமை போன்ற கோட்பாடுகளின் கீழ்ச் செலவினை விண்ணப்பதாரி பெறுவதை இயலச் செய்யும் வகையில் சட்ட ஏற்பாடுகள் உருவாக்கப்பட வேண்டும்.

இ. காரணம் எதுவும் கூறப்படாது ஆட்கொணர்வு எழுத்தாணைக்கான விண்ணப்பம் மீளப் பெறப்படும் போதான நிராகரிப்பு

இவ்வாய்வில் ஆராயப்பட்ட வழக்குகள் சிலவற்றில் எவ்வித காரணமும் கூறப்படாது ஆட்கொணர்வு எழுத்தாணைக்கான விண்ணப்பமானது மீளப்

பெறப்பட்டமையால் விண்ணப்பமானது நீதிமன்றத்தினால்
 நிராகரிக்கப்பட்டமையை அவதானிக்க முடியும்.²⁴⁸

சதி முயற்சி, பயமுறுத்தல் போன்ற பல்வேறு காரணங்கள்
 காணப்படக்கூடிய நிலையில், விண்ணப்பத்தினை எவ்வித காரணமும்
 கூறப்படாமல் மீளப் பெறுதலினை நீதிமன்றம் அனுமதிக்கக் கூடாது
 என்பதனைக் கொள்கையாகக் கொண்டிருக்க வேண்டும். அடிப்படை
 உரிமை மீறல் வழக்குகளில், இலங்கை உயர் நீதிமன்றம் பின்வருமாறு
 தீர்ப்பு வழங்கியது.

“குறிப்பிட்ட வழக்கின் சூழ்நிலையின் அடிப்படையில் அடிப்படை
 உரிமை மீறலுக்கான விண்ணப்பத்தினை மீளப்பெறுதலை
 அனுமதிக்கின்ற சில சந்தர்ப்பங்கள் காணப்படுகின்றன.
 ஒவ்வொரு வழக்குமே வெவ்வேறு சூழ்நிலைகளின்
 அடிப்படையிலானது. மீளப்பெறுதலை அனுமதித்தலானது
 முழுமையாகவே நீதிமன்றத்தின் தந்துணிவுக்கு உட்பட்டது.”²⁴⁹

ஈ. விண்ணப்பதாரி கொழும்புக்குப் பிரயாணம் செய்வதில் உள்ள
 இடர்ப்பாடுகள் காரணமாக மனுவினை மீளப்பெற்றதன்
 அடிப்படையில் மனுக்களை நிராகரித்தமை.

பல்வேறு சந்தர்ப்பங்களில், விண்ணப்பமானது இக்காரணத்தின்
 அடிப்படையில் நிராகரிக்கப்பட்டமையினை அவதானிக்க முடிகின்றது.
 வழக்கின் கட்டளைகளை நோக்குகின்ற போது, சில விதிவிலக்கான
 சந்தர்ப்பங்களைத் தவிர ஏனைய சந்தர்ப்பங்களில் மேல்நீதிமன்றத்தின்
 நியாயாதிக்கத்தினை மீளவும் நாடக்கூடிய உரிமை
 வழங்கப்படவில்லை.²⁵⁰ அவ்வாறான உரிமை கோரப்பட்டதோ
 இல்லையோ இங்கு அக்கறைக்குரிய விடயமாக அமைவது தனிநபர்
 ஒருவரின் சுதந்திரம் என்பதாலும் பிரஜையின் இறையாண்மை²⁵¹
 என்பதாலும் அவ்வாறாக மீளவும் வழக்காடும் உரிமையினை வழங்க
 வேண்டியது நீதிமன்றத்தின் கடப்பாடல்லவா என்ற வினா இங்கு
 எழுகின்றது.²⁵²

ஏற்கனவே கூறியது போல, விண்ணப்பங்களில் பெரும்பாலானவை
 யுத்தத்தால் அகோரமாகப் பாதிக்கப்பட்ட வடக்குக் கிழக்கு
 மாகாணங்களினைச் சார்ந்த மக்கள் தொடர்பானது.²⁵³ எனினும்

மேன்முறையீட்டு நீதிமன்றமானது மேற்குறித்த விண்ணப்பதாரிகளுக்கு நிலவிய புவியியல் ரீதியான தடைகளினைக் கருத்தில் எடுக்கவில்லை என்பது கவலைக்குரிய விடயமாகும். எனவே இத்தகைய சூழ்நிலைகளில் மேன்முறையீட்டு நீதிமன்றமானது *ex mere motu* அவ்வழக்குகளைப் பொருத்தமான மேல் நீதிமன்றங்களுக்கு மாற்றல் செய்திருக்க வேண்டும். மேன் முறையீட்டு நீதிமன்றின் இப்பாராமுகப்படுத்தலானது சட்டவாக்கங்களின் ஊடாகச் சீர் செய்யப்பட்ட வேண்டும். அவ்வாறு செய்கின்ற பொழுதுதான் இலங்கையானது மனித உரிமைகள், மக்கள் இறைமை மற்றும் வினைத்திறனான நீதி நிர்வாகம் போன்றவற்றைக் காக்கின்றதான அரசியலமைப்பினைக் கொண்டிருக்கின்றது எனப் பெருமைப்பட்டுக் கொள்ள முடியும்.

உ. விண்ணப்பதாரி வருகை தராமை அல்லது பிரதிநிதித்துவப்படுத்தப்படாமை போன்ற காரணங்களுக்காக மனுக்கள் நிராகரிக்கப்பட்டமை

அரசியலமைப்பின் உறுப்புரை 141 இன் அடிப்படையில் கடத்தப்பட்டுக் காணாமற்போன நபர்கள் தொடர்பில் மேன்முறையீட்டு நீதிமன்றில் வழக்குத் தாக்கல் செய்யப்படுகின்ற போது, அம் மனுவினை நிராகரிப்பதானது எழுத்தாணைகளினை வழங்குவது தொடர்பிலான அரசியலமைப்பின் ஏற்பாடுகளுடன் இயைந்ததா? இவ்வாறு நிராகரிக்கப்பட்ட விண்ணப்பங்களினை நோக்குகின்ற போது, அவை பெரும்பாலும், வடகிழக்கு மாகாணங்களினைச் சார்ந்த தமிழ் மக்களினுடையதாகவே இருந்துள்ளது. மேலும் அவ்வாறாக விண்ணப்பங்களினைத் தாக்கல் செய்தவர்களின் சுதந்திரமான நடமாட்டத்திற்குப் பல்வேறு தடைகள் காணப்பட்டமையும் கண்கூடு. உதாரணமாக இராணுவ சோதனை முகாம்களினை அவர்கள் தாண்டிச் செல்ல வேண்டிய சூழ்நிலை காணப்பட்டமையினைக் குறிப்பிடலாம். எனவே இவ்வாறான சூழ்நிலை காணப்பட்டமையினைக் கருத்திலெடுக்காது, ஏனைய சாதாரண தனிப்பட்ட விவகாரம் போலவே இதனையும் கருதி²⁵⁴ விண்ணப்பதாரி வருகை தரவில்லை அல்லது பிரதிநிதித்துவப்படுத்தப்படவில்லை போன்ற காரணங்களுக்காக மனுவினை நிராகரிப்பது நியாயமானதா?

இது தொடர்பில் இலங்கை உயர் நீதிமன்றம் அடிப்படை உரிமைகள் மனுத் தொடர்பில் பின்பற்றிய அணுகுமுறையினை நோக்குவது சிறந்தது. குறிப்பிட்ட ஒரு சந்தர்ப்பத்தில் எதிராளி வருகை தரவோ பிரதிநிதித்துவப்படுத்தப்படவோ இல்லை. எனினும் நீதிமன்றமானது வழக்கினை இன்னொரு தவணைக்கு ஒத்திவைத்ததோடு விண்ணப்பதாரியின் விண்ணப்பமானது ஏற்றுக் கொள்ளப்பட வேண்டுமா என்பது தொடர்பில் சட்டமா அதிபரினை ஆலோசனை வழங்குமாறும் கேட்டுக்கொண்டது.²⁵⁵ ஏன் ஆட்கொணர்வு எழுத்தாணை தொடர்பிலும் விண்ணப்பதாரிக்கு இதே வாய்ப்பு வழங்கப்படக்கூடாது? அவரின் மனுவிலுள்ள உள்ளடக்கம் மற்றும் நியாயத்தன்மை ஆகியவற்றினை நோக்காது நிராகரிக்கப்பட்டது ஏன்?

சில வேளைகளில் புவியியல் ரீதியில் காணப்பட்ட தடைகள் காரணமாக விண்ணப்பதாரிக்குக் கொழும்புக்குப் பிரயாணம் செய்ய இயலாமல் இருந்திருக்கக் கூடும். சிலவேளைகளில் அவர்கள் எதிராளிகள் சார்பான நபர்களினால் பயமுறுத்தலுக்குள்ளாக்கப்பட்டிருக்கக் கூடும். சில வேளைகளில் விண்ணப்பதாரியின் வழக்கறிஞர் முறையாக அமர்த்தப்படாமல் கூட இருந்திருக்கக் கூடும். ஏலவே அவதானிக்கப்பட்டது போல, ஆட்கொணர்வு எழுத்தாணைக்கான மனு தொடர்பில் தொடர்ச்சியான கால தாமதம் காணப்பட்டமையால், விண்ணப்பதாரிகள் கொழும்புக்கு வந்து செல்வதில் பல சிரமங்களினை எதிர்நோக்கினர். மேலும் விண்ணப்பதாரிகள் மற்றும் அவர்களது சட்டத்தரணிகள் அரசு சார்பானவர்களால் அச்சுறுத்தப்படுவதும் வழமையாக இருந்தது. சாட்சிகள் மற்றும் பாதிக்கப்பட்டவர்களைப் பாதுகாப்பதற்காகச் சட்டம் எதுவும் இல்லாமையும் இங்கு குறிப்பிடத்தக்கது. எனவே இத்தகைய யதார்த்த நிலைமையினை நீதிமன்றமானது கவனத்தில் எடுத்துச் செயற்பட்டிருக்க வேண்டும். பொருத்தமான அரசியலமைப்பு நீதியான மாற்றங்கள் கொண்டு வரப்பட்டாலன்றி, நீதிமன்றமானது இவ் யதார்த்த நிலைகளையும் கருத்தில் எடுத்து விண்ணப்பங்களானது உரிய முறையில் விசாரிக்கப்படும் என எதிர்பார்ப்பது வெறும் நம்பிக்கையளவில் மட்டுமே இருக்கும்.²⁵⁶

எனவே மேற்கூறப்பட்ட காரணங்களுக்காக, விண்ணப்பதாரி வருகை தராமல் இருக்கின்றபோது அல்லது அவர் சட்டத்தரணி ஒருவர் மூலம்

பிரதிநிதித்துவப்படுத்தப்படாமல் இருக்கின்ற போது நீதிமன்றத்திற்கு உதவுவதற்காக ஒருவரினை நியமிப்பது சிறந்ததோர் நீதித்துறை அணுகுமுறையாக அமையும். எனினும் துரதிஸ்டவசமாக மேன்முறையீட்டு நீதிமன்றமானது இவ்விடயத்தினைச் சிந்தையில் எடுக்கவில்லை. எனவே மேற்கூறிய யதார்த்த நிலைமைகள் காரணமாக, நீதிமன்றமானது விண்ணப்பதாரி வருகை தராமல் இருக்கின்ற போது அல்லது சட்டத்தரணி மூலம் பிரதிநிதித்துவப்படுத்தப்படாத போது, நீதிமன்றத்திற்கு உதவுநர் ஒருவரினை நியமிக்க வேண்டும் என சட்டரீதியான ஏற்பாடு ஒன்று உருவாக்கப்படுவது அவசியத் தேவையாகும். இது தொடர்பில் மேலதிக நிச்சயத்தன்மையினை ஏற்படுத்த, அரசியலமைப்பின் தற்போதைய உறுப்புரை 141 பின்வருமாறு மாற்றம் செய்யப்படலாம்:

பின்வருவன தொடர்பில் ஆட்கொணர்வு எழுத்தாணைக்கான உத்தரவினையும் கட்டளையையும், வழங்குமாறு கோரி பொருத்தமான நபர் எவரும்²⁵⁷ மேன்முறையீட்டு நீதிமன்றத்திற்கு விண்ணப்பம் செய்யலாம்.

அ) நபரொருவரை நீதிமன்றின் முன் நிறுத்தி சட்டத்திற்கிணங்க நடத்துமாறு கோரலாம்; அல்லது

ஆ) சட்டவிரோதமாக அல்லது முறையற்ற விதத்தில் தடுத்து வைக்கப்பட்டிருக்கும் ஒருவரை நீதிமன்றின் முன் நிறுத்துமாறு கோரலாம்.

இவ்வாறான மாற்றங்கள் சட்டத்திற்குக் கொண்டு வரப்படுகின்ற போது, நீதிமன்றமானது விண்ணப்பதாரி வருகை தரவில்லை, அல்லது சட்டத்தரணி ஒருவர் மூலம் பிரதிநிதித்துவப்படுத்தப்படவில்லை என்ற காரணத்திற்காக விண்ணப்பத்தினை நிராகரிக்க முடியாத நிலை தோன்றும். மேலும் விண்ணப்பத்தினை அவற்றின் உள்ளார்ந்த அம்சங்களின் அடிப்படையில் தீர்மானிக்கக் கடமைப்பட்டதாகவும் இருக்கும்.

ஊ. ஆட்கொணர்வு எழுத்தாணை அவசியமில்லை என்ற அடிப்படையில் விண்ணப்பம் நிராகரிக்கப்பட்டமை.

இத்தகைய நிராகரிப்புக்களும் அவற்றினுடைய முக்கியத்துவம் கருதி ஆராயப்படுகின்றது.

அ) *Nadarajah Sasikanth (corpus) Maheswari Nadarajah v. The Officer in Charge and two others.*- விண்ணப்பதாரியின் சாட்சிகளில் காணப்பட்ட முரண்பாடு காரணமாக மனு நிராகரிக்கப்பட்டமை.²⁵⁸

தனியார் வகுப்பிலிருந்து வீட்டுக்குத் திரும்பிக் கொண்டிருந்த 19 வயதான க.பொ.த உயர்தர மாணவன் ஒருவன் 96.08.28 அன்று அவரின் மேலும் இரண்டு நண்பர்களுடன் யாழ்ப்பாண இராணுவ முகாமினைச் சேர்ந்த நபர்களால் கைது செய்யப்பட்டார். விண்ணப்பதாரி அம்மாணவனின் தாய், அவர் யாழ்ப்பாணத்தில் நீர்வேலி என்ற இடத்தினைச் சேர்ந்தவர். அவர் தன்னுடைய மகனும், அவரின் மேலும் இரண்டு நண்பர்களும் எவ்வித காரணமும் கூறப்படாது குறிப்பிட்ட இராணுவ முகாமில் தடுத்து வைக்கப்பட்டு 36 மாதகாலங்கள் கடந்த பின்பும் எவ்வித நீதிமன்றின் முன்பும் ஆஜராக்கப்படவில்லை என்றும் குற்றம் சாட்டியிருந்தார். இக் குறிப்பிட்ட இராணுவ முகாமினைச் சேர்ந்தவர்கள் குறிப்பிட்ட நபரின் இருப்பிடம் தொடர்பில் எவ்வித தகவல்களினையும் வழங்கவில்லை. இவ் விண்ணப்பமானது 2002.06.10 அன்று மேன்முறையீட்டு நீதிமன்றத்தில் விசாரணைக்கு எடுக்கப்பட்ட போது, நீதவான் முன்னிலையில் சமர்ப்பிக்கப்பட்ட சாட்சியங்களின் அடிப்படையில் உகந்த கட்டளை பிறப்பிக்கப்படும் என விண்ணப்பதாரிக்குக் கூறப்பட்டது. 2002.09.17 அன்று இவ்விடயமானது மீண்டும் விசாரணைக்கு எடுக்கப்பட்ட போது, விண்ணப்பதாரி வருகை தரவோ அல்லது சட்டத்தரணி ஒருவர் ஊடாகப் பிரதிநிதித்துவப் படுத்தப்படவோ இல்லை. எனினும் நீதிமன்றம் பின்வரும் உத்தரவினை வழங்கியது.

நீதவானின் அறிக்கையின் பிரகாரம்:

“விண்ணப்பதாரியின் சாட்சியில் முரண்பாடு காணப்படுவதாகத் தெரிகின்றது. எனவே அவரின் சாட்சியமானது ஏற்றுக் கொள்ளப்பட முடியாதது.”²⁵⁹

இதனடிப்படையில் நீதிமன்றமானது விண்ணப்பத்தினை நிராகரித்தது. தெளிவாக நோக்குகின்றபோது, மேன்முறையீட்டு நீதிமன்றம் சமர்ப்பணங்கள் மற்றும் சம்பந்தப்பட்ட தரப்பினரின் வாக்குமூலங்கள் போன்றவற்றினை ஆராயவில்லை என்பது தெளிவாகின்றது. ஏனெனில் “நீதவானின் அறிக்கையின் பிரகாரம்” என்ற வார்த்தையே உபயோகிக்கப்பட்டிருக்கின்றது. எனவே ஆட்கொணர்வு எழுத்தாணைக்கான விண்ணப்பமானது நிராகரிக்கப்பட்டிருப்பினும் கூட, வேறு நீதிபதிகள் குழாம் முன்னிலையில் புதிய ஆட்கொணர்வு எழுத்தாணைக்கான விண்ணப்பத்தினை மேற்கொள்வதனை இயலச் செய்யும் வகையிலான சட்ட ஏற்பாடுகள் அவசியம் என்பதனை இவ்வழக்கு உணர்த்துகின்றது. ஆட்கொணர்வு எழுத்தாணைக்காகத் தாக்கல் செய்யப்பட்ட இலங்கை வழக்கொன்றில் இது தொடர்பில் பயனுள்ள முன்னுதாரணம் காணப்படுகின்றது. அவ்வழக்கில் பின்வருமாறு தீர்ப்பு வழங்கப்பட்டது.

“ஆட்கொணர்வு எழுத்தாணைக்கான விண்ணப்பமானது இன்னொரு நீதிபதியால் நிராகரிக்கப்பட்டிருப்பினும் கூட, உயர் நீதிமன்றத்தின் ஒவ்வொரு நீதிபதியும்²⁶⁰ நீதிபதியொருவர் ஆட்கொணர்வு எழுத்தாணைக்கான விண்ணப்பத்தினை அவற்றின் உள்ளார்ந்த தன்மை அடிப்படையில் தீர்மானிக்கக் கடமைப்பட்டவராவார்”²⁶¹

ஆ) *Nadarajah Puthiyarajah (corpus) Nadarajah Lethcumi v. Officer in charge Kopay, Army Compound and Others* - எதிராளிகளின் அடையாளம் உறுதிப்படுத்தப்படாமை காரணமாக விண்ணப்பம் நிராகரிக்கப்பட்டமை.²⁶²

28 வயது நிரம்பிய வாகனத்திருத்துநராக வேலை செய்த நபரொபர் 1996.09.26 அன்று கோப்பாய் இராணுவ முகாமினைச் சேர்ந்த இராணுவ வீரர்களால் கைது செய்யப்பட்டார். அதன்பின்பு அந்நபரினைக்

காணவில்லை. விண்ணப்பதாரிகளின் இக்குற்றச்சாட்டு இராணுவக் கட்டளையதிகாரியால் அவரின் சத்தியக்கடதாசியில் மறுக்கப்பட்டது. சத்தியக்கடதாசியில் கைது மற்றும் தடுத்து வைப்பு ஆகியன மறுக்கப்பட்டிருந்தது.

கொழும்பு நீதவான் நீதிமன்றத்தில் முன்வைக்கப்பட்ட சாட்சியங்களினை ஆராய்ந்த மேன்முறையீட்டு நீதிமன்றம் எதிராளிகளின் அடையாளம் முறையாக உறுதிப்படுத்தப்படாமையினைக் கண்டு கொண்டது. மேலும் விண்ணப்பதாரியான காணாமற்போன நபரின் தாய், குறித்த இராணுவ முகாமினைச் சேர்ந்தவர்களே கைதினை மேற்கொண்டார்கள் என்பது தொடர்பில் நிரூபிக்க முடியவில்லை. எதிராளிகளைப் பொறுப்பாக்க விண்ணப்பதாரிகளால் முன்வைக்கப்பட்ட ஆதாரங்கள் போதாது என்ற அடிப்படையில், விண்ணப்பமானது நீதிமன்றால் நிராகரிக்கப்பட்டது. இவ் வழக்குத் தொடர்பில் பின்வரும் வினாக்கள் எழுகின்றது.

(i) விண்ணப்பதாரியின் குற்றச்சாட்டானது தீய நோக்கம் கொண்டதா?

இது தொடர்பில் எவ்விதமான ஆதாரமும் இல்லை. மேலும் அன்னியச்சக்திகள் ஏதேனும் இலங்கை இராணுவத்திற்கு அபகீர்த்தியினை ஏற்படுத்தும் வகையில் இது தொடர்பில் செயற்பட்டிருந்தது என்பது தொடர்பிலும் ஆதாரங்கள் இல்லை.

(ii) கட்டளைப் பொறுப்புடைமை என்ற கருத்தேற்பின் பிரயோகம்.

இத்தகைய சூழ்நிலையில், கைதினை மேற்கொண்ட குறித்த இராணுவ வீரர்கள் தொடர்பிலும் அவர்கள் சார்ந்த பிரிவு தொடர்பிலும் நிரூபிப்பது என்பது இயலாத விடயம். யாழ்ப்பாணத்தில் ஏராளமான இராணுவ முகாம்கள் காணப்படும் நிலையில், விண்ணப்பதாரி தனக்கு அருகிலுள்ள இராணுவ முகாமினைக் கைதிற்கு பொறுப்பான முகாம் எனக் குறிப்பிட்டிருக்கக் கூடும். எனவே இது தொடர்பில் கட்டளைப் பொறுப்புடைமை

என்ற கோட்பாட்டின் அடிப்படையில் இராணுவக் கட்டளையதிசாரி பொறுப்பாக்கப்பட முடியாதா? குறைந்த பட்சம், யாழ் மாவட்டத்தில் காணப்படுகின்ற இராணுவ முகாம்கள் மற்றும் அங்கு தடுத்து வைக்கப்பட்டிருக்கும் நபர்கள் தொடர்பிலான விவரங்களினையாவது சமர்ப்பிக்குமாறு கோரப்பட்டிருக்கக் கூடாதா?

இ) ஆட்கொணர்வு எழுத்தாணைக்கான விண்ணப்பங்களில் நிரூபிக்கும் பொறுப்புத் தொடர்பான வினாக்கள்

சிங்கள இனத்தவர்கள் பலவந்த காணாமற் போதலுக்கு உட்படும் போது அது தொடர்பில் எண்பிப்பதுகளில் மேன்முறையீட்டு நீதிமன்றமானது இரக்கமான அணுகுமுறையொன்றினையே ஆட்கொணர்வு எழுத்தாணைக்கான விண்ணப்பத்தின் நிரூபிக்கும் பொறுப்புத் தொடர்பில் கையாண்டது. அது போலவே, ஆட்கொணர்வு எழுத்தாணைக்கான விண்ணப்பத்தின் நிரூபிக்கும் பொறுப்பு மற்றும் அளவு தொடர்பில் விண்ணப்பதாரி சார்பான அணுகுமுறையினையே நீதிமன்றம் கையாள வேண்டும். அதை விடுத்துக் கடத்தியவர்கள் தொடர்பான குறிப்பான அடையாளம் மற்றும் அவர்களின் சேவை நிலையம் (இராணுவ முகாமாக அல்லது பொலிஸ் நிலையமாக இருக்கலாம்) தொடர்பில் கடுமையான அணுகுமுறையினைப் பின்பற்றக் கூடாது.²⁶³

ஈ) மிகவும் “வசதியான நீதிமன்றம்” தொடர்பான எண்ணக்கரு

Nadarajah Puthiyarajah வழக்கினுடைய இன்னொரு அம்சமாக அமைவது, விண்ணப்பதாரியின் வழக்கறிஞர் இவ்விண்ணப்பம் தொடர்பான விசாரணை யாழ் மாவட்ட நீதவான் நீதிமன்றில் விசாரிக்கப்பட வேண்டும் எனக் கோரியமை கொழும்பு மாவட்ட நீதவான் நீதிமன்றால் நிராகரிக்கப்பட்டது. எனினும் அந்நிராகரிப்புத் தொடர்பில் நீதவான் நீதிமன்றப் பதிவேடுகளில் எவ்வித குறிப்பும் காணப்படவில்லை. எனவே இது தொடர்பிலாக சட்டத்தரணி மேன்முறையீட்டு நீதிமன்றில் முன்வைத்த வாதம் நிராகரிக்கப்பட்டது.

நடைபடிமுறையில் காணப்படும் குறைபாடுகள் விண்ணப்பதாரியின் வழக்கினை நாசம் செய்ய அனுமதிக்கலாமா? என்ற விமர்சனம் இச்

சந்தர்ப்பத்தில் முன்வைக்கப்பட முடியும். விண்ணப்பதாரிக்குச் சார்பாக மாற்றல் தொடர்பில் தீர்மானம் எடுக்கப்பட்டிருப்பின் விண்ணப்பதாரி கைதினை மேற்கொண்ட நபர்கள் தொடர்பிலும் கைதிற்குப் பொறுப்பான இராணுவமுகாம் தொடர்பிலும் இலகுவாக அடையாளங்காட்ட இயலுமானதாக இருந்திருக்கும் என்பதுடன் அது பாராட்டத்தக்க ஒரு முடிவாகவும் இருந்திருக்கும். மேன்முறையீட்டு நீதிமன்றம் பின்வருமாறு குறிப்பிட்டிருந்தமையும் இவ்விடத்தில் நோக்கத்தக்கது.

“தூரதிஸ்டவசமாக, விண்ணப்பதாரி நீதவான் முன்னிலையில் வேறு எந்த சாட்சிகளையும் அழைக்க முடியவில்லை”²⁶⁴

ஏலவே குறிப்பிட்டது போல கொழும்புக்குப் பிரயாணம் செய்வதில் காணப்பட்ட புவியியல் ரீதியான தடைகள் மற்றும் பணத்தடைகள் காரணமாகவும், சாட்சியங்களினைக் கொழும்புக்கு அழைத்து வருவதில் காணப்பட்ட பிரச்சினைகள் காரணமாகவும் இவ்விசாரணையானது யாழ் மாவட்ட நீதவான் நீதிமன்றில் விசாரிக்கப்பட்டிருப்பின் அது மிகுந்த வினைத்திறன் உடையதாக இருந்திருக்கும். முதலில் இவ்விடயமானது ஏன் கொழும்பு மாவட்ட நீதவான் நீதிமன்றில் பார்ப்படுத்தப்பட்டது என்பது தொடர்பில் ஆராயப்பட வேண்டும். அரசியலமைப்பின் உறுப்புரை 141 இனுடைய காப்புவாசகம் பின்வருமாறு கூறுகின்றது.

“மிகவும் வசதியான முதனிலை நீதிமன்றமொன்றில் ஒரு நபரினைக் கொண்டு வருமாறு பணிந்து அவர் தொடர்பில் விசாரணை மேற்கொண்டு அறிக்கை சமர்ப்பிக்குமாறு மேன்முறையீட்டு நீதிமன்றம் கோருவது சட்டரீதியானது”.

குற்றம் சாட்டப்பட்ட விடயமானது யாழ்ப்பாணத்தில் நடைபெற்றிருக்கும் போது, கொழும்பு மாவட்ட நீதவான் நீதிமன்றமானது மிகவும் வசதியான நீதிமன்றமொன்றாகக் கருதப்படலாமா? மாறாகக் கொழும்பு நீதவான் நீதிமன்றமே மிகவும் வசதி குறைந்த நீதிமன்றமாகக் கருதப்பட வேண்டும். எனவே மேன்முறையீட்டு நீதிமன்றின் இவ்வணுகுமுறை அரசியலமைப்பின் உறுப்புரை 141 இற்கு எதிரானதாகத் தோன்றுகின்றது. எனினும் மேன்முறையீட்டு நீதிமன்றமானது அரசியலமைப்பு ஏற்பாடுகளுக்கு முரணாக இவ்வணுகுமுறையினையே பின்பற்றி வந்துள்ளது. இது தொடர்பில் *Nagaratnam Sivaruban (Corpus), and*

*between Kandiah Nagaratnam v. The officer in charge, Army Camp 512 Division Clock Tower Road, Jaffna and Two Others*²⁶⁵ என்ற வழக்கின் ஆரம்பக் கட்ட உத்தரவானது ஆராயப்படலாம். சம்பந்தப்பட்ட தரப்பினரின் சமர்ப்பணங்களினை ஆராய்ந்த பின்னர், நீதிமன்றமானது பின்வருமாறு உத்தரவிட்டது.

“யாழ்ப்பாணத்திலுள்ள இராணுவ முகாமினைச் சேர்ந்த இராணுவத்தினராலேயே கைது மேற்கொள்ளப்பட்டதாக விண்ணப்பதாரியால் குறித்த குற்றச் சாட்டு முன்வைக்கப்பட்டுள்ளது. இவ்விடயமானது நீதவான் ஒருவரால் விசாரணைக்குட்படுத்தப்பட வேண்டிய விடயமாகும். எனவே நாங்கள் அதற்கிணங்க அரசியலமைப்பின் 141 ஆம் உறுப்புரையின் கீழ் விசாரணையினை மேற்கொண்டு அறிக்கை சமர்ப்பிக்க கொழும்பு மாவட்ட பிரதான நீதவானுக்கு உத்தரவிடுகின்றோம்.”²⁶⁶

யாழ்ப்பாண நீதவான் உத்தரவிடப்படாது, கொழும்பு பிரதான நீதவான் இது தொடர்பில் உத்தரவிடப்பட்டமைக்கான தர்க்க நியாயம் என்ன? இங்கு ஆராயப்பட்ட சில வழக்குகளில் நடைபெற்றதைப் போல²⁶⁷, விண்ணப்பதாரி கொழும்புக்குப் பிரயாணம் செய்ய முடியாத காரணத்தினால் மனுவானது பின்வாங்கப்பட்டது. எனவே இச் சூழ்நிலையில், மேன்முறையீட்டு நீதிமன்றம், கொழும்பு நீதவான் நீதிமன்றிற்கு விசாரணையினை மேற்கொண்டு அறிக்கை சமர்ப்பிக்குமாறு உத்தரவிடப்பட்டமையானது²⁶⁸ அரசியலமைப்பு ஏற்பாடுகளுக்கு முரணானதாகவே அமைகின்றது. மேன்முறையீட்டு நீதிமன்றத்தின் இவ்வணுகுமுறையே ஆட்கொணர்வு எழுத்தாணைக்கான விண்ணப்பம் தொடர்பில் தீர்மானம் எடுப்பதில் காலதாமதத்திற்கான காரணங்களில் ஒன்றாக, அல்லது இன்னோர் விதத்தில் கூறுவதானால் பிரதான காரணமாக அமைகின்றது.

*Murin Fernando v. Sergeant Sugathadasa and Others*²⁶⁹ என்ற வழக்கின் நீதித்துறை அணுகுமுறையானது *Nadarajah Puthiyarajah* என்ற வழக்கோடு ஒப்பிடப்படலாம். இம்முதல் வழக்கில் கடத்தியவர்களின் அடையாளம் தொடர்பில் நிலவிய சந்தேகம் நீதவானினால் பதிவு செய்யப்பட்டது. எனினும் இவ்விடயம்

மேன்முறையீட்டு நீதிமன்றம் எதிராளிகளினைப் பொறுப்பாக்குவதனைத் தடுக்கவில்லை. இங்கு ஒட்டு மொத்த சாட்சியங்களின் அடிப்படையில் காணாமற்போன நபர் குறித்த பொலிஸ் நிலையத்திலேயே குறித்த காலம் இருந்தமை நிரூபிக்கப்பட்டது.²⁷⁰ *Nadarajah Puthiyarajah* வழக்கிலும் யாழ் நீதவான் நீதிமன்றிற்கு மாற்றப்பட்டிருப்பின் ஒட்டு மொத்த சாட்சியங்களின் அடிப்படையில் விண்ணப்பதாரி நிரூபிக்க முடிந்திருக்கும்.

ஆட்கொணர்வு எழுத்தாணை தொடர்பில் நிரூபிக்கும் பொறுப்பு மற்றும் அளவு, மற்றும் மாற்றலுக்கான விண்ணப்பங்கள் தொடர்பில் பின்பற்றப்பட வேண்டிய அணுகுமுறை போன்றன தொடர்பில் உடனடியாகச் சட்டவாக்கற் தலையீடு அவசியமாகும்.

உ. எதிராளிகளினை உரிய முறையில் பெயர் குறிப்பிடத் தவறியமைக்காக மனு நிராகரிக்கப்பட்டமை.

(i) *HCA 11/95* - “புதிய விண்ணப்பத்தினைத் தாக்கல் செய்யும் உரிமை” யுடன் மனு நிராகரிக்கப்பட்டமை.

HCA 11/95 வழக்கில்²⁷¹, முதலில் மேன்முறையீட்டு நீதிமன்றம் அரசியலமைப்பின் உறுப்புரை 141 இன் பிரகாரம் இவ்விடயம் தொடர்பில் விசாரித்து அறிக்கை சமர்ப்பிப்பதற்காக நீதவான் நீதிமன்றிடம் இவ் விடயத்தினைப் பார்ப்படுத்தியிருந்தது. எனினும் நீதவான் நீதிமன்றம் சட்டத்தரணி சில நடவடிக்கைகளை எடுப்பதற்காக மீளவும் மேன்முறையீட்டு நீதிமன்றத்திற்கு அனுப்பியது. நீதவானின் உத்தரவினை வாசிக்கின்ற போது, எதிராளிகளின் பெயரானது உரிய முறையில் இடப்படவில்லை என்ற காரணத்திற்காகவே இவ்விடயம் மீளவும் மேன்முறையீட்டு நீதிமன்றத்திற்கு அனுப்பப்பட்டிருந்தது. விண்ணப்பத்தில் மாற்றங்கள் செய்யப்பட வேண்டியது அவசியம் எனச் சட்டத்தரணி ஆரம்பத்திலேயே மன்றுக்குத் தெரிவித்திருந்தார். சாதாரணமாக அம் மாற்றங்களானது நீதிமன்றின் அனுமதியுடனேயே மேற்கொள்ளப்பட வேண்டும். எனினும் அவ்விண்ணப்பமானது புதிய விண்ணப்பமொன்றினை மேற்கொள்ளக் கூடிய உரிமையுடன் நிராகரிக்கப்பட்டிருந்தது.

இது தொடர்பில் பின்வரும் அவதானங்களினை மேற்கொள்வது பொருத்தமானதாக அமையும்.

ஒரு விடயமானது ஏற்கனவே தீர்மானிக்கப்பட்டவிடத்துப் புதியதோர் விண்ணப்பத்தினை அதே அடிப்படையில் அதே விடயம் தொடர்பில் மேற்கொள்வதனைத் தடைசெய்கின்ற என்ற எண்ணக்கரு (*Res judicata*)²⁷² ஆட்கொணர்வு எழுத்தாணைக்கான விண்ணப்பங்கள் தொடர்பில் பிரயோகம் அற்றதா? இது தொடர்பில் அரசியலமைப்பின் 136 ஆவது உறுப்புரை²⁷³ மூலம் வழங்கப்பட்டுள்ள தத்துவங்களின் பிரகாரம்²⁷⁴ உயர் நீதிமன்றத்தால் உருவாக்கப்பட்ட 1990 இன் மேன்முறையீட்டு நீதிமன்ற (மேன்முறையீட்டுச் செயன்முறை) ஒழுங்குவிதிகள், ஆட்கொணர்வு எழுத்தாணைக்கான விண்ணப்பம் தொடர்பில் *Res Judicata* கொள்கை பிரயோகமற்றது எனத் தெளிவாகக் குறிப்பிடுகின்றது. எனவே புதிய விண்ணப்பம் ஒன்றினை மேற்கொள்வது இயலுமான போது, இவ்வாறு ஆட்கொணர்வு எழுத்தாணைக்கான விண்ணப்பத்தினை நிராகரித்தமையானது மேலதிக கால தாமத்திற்கும், தொடர்ச்சியான தடுத்து வைப்பிற்குமே வழிவகுக்கும்.

(ii) *HCA/411/93*²⁷⁵ - கிறிஸ்தவப் பெயரினைக் குறிப்பிடத் தவறியமை காரணமாக ஏற்பட்ட குறைபாடு

ஏலவே குறிப்பிட்ட வழக்கில் எதிராளியினைப் பெயர் குறிப்பதில் என்ன தவறு காணப்பட்டது என்பது தெளிவாகக் குறிப்பிடப்படவில்லை. எனினும் இவ்வழக்கின் குறைபாடு வழக்குப் பதிவுகளில் இருந்து தெளிவாகத் தெரிகின்றது. நீதவான் நீதிமன்றில் எதிராளியே பொறுப்பானவர் எனத் தீர்க்கப்பட்ட போதும், அவருடைய பெயர் விண்ணப்பத்தின் முன்னுரையில் பிரிகேடியர் செய்சா, இராணுவ முகாம், கொம்மன்துறை எனக் குறிப்பிடப்பட்டிருந்தது. எனினும் மேன்முறையீட்டு நீதிமன்றம் அத்தீர்ப்பினை மாற்றியமைத்து ஆட்கொணர்வு எழுத்தாணைக்கான விண்ணப்பத்தினை நிராகரித்தது. அதன்படி,

“பிரிகேடியர் செய்சா எனப்படுகின்றவர் எவரும் இலங்கை இராணுவத்தில் இல்லை. செய்சா எனப் பல நபர்கள் இலங்கை இராணுவத்தில் இருக்கக் கூடும்”²⁷⁶

“கிறிஸ்தவப் பெயரினைக் குறிப்பிடத் தவறியமை”²⁷⁷ யானது மிகப் பெரிய தவறாக நீதிமன்றம் கருதியது. எதிராளியினைச் சரியாகப் பெயர் குறிக்காமை காரணமாகச் சிவில் பிடியாணை ஒன்றினைப் பிறப்பிக்க வேண்டிய கட்டாயமும் ஏற்படும் என நீதிமன்றம் மேலும் தெரிவித்தது.

பெயர் குறிக்கப்பட்ட *செய்சா* என்பவர் ஒரு கப்ரனாகவோ அல்லது கோப்பிரலாகவோ இருந்திருக்கக்கூடும். நீதிமன்றம் விண்ணப்பத்தின் கூற்றுக்களையோ அல்லது செய்சா என்பவரால் சமர்ப்பிக்கப்பட்ட சத்தியக்கடதாசியினையோ பார்க்கவில்லை என்பது தெளிவாகத் தெரிகின்றது. செய்சா என்ற பெயரில் ஒருவர் சத்தியக்கடதாசியினைச் சமர்ப்பித்திருக்க வேண்டும். அவ்வாறு சமர்ப்பித்திராவிடின் எவ்வாறு “நீதவான் நீதிமன்றம் *செய்சா*வினைக் கடத்தலுக்குப் பொறுப்பாக்கியிருக்கும்? நீதவான் நீதிமன்றின் தீர்ப்பினைத் தவறாக்கும் விதத்தில் நீதிமன்றம் எவ்வித அவதானத்தினையும் மேற்கொள்ளவுமில்லை நீதவான் நீதிமன்றம் செய்சா என்ற பெயருடையவரைக் கடத்தலுக்குப் பொறுப்பாக்கியதில் தவறு காணவும் இல்லை.

மீளவும் வழக்கினைத் தாக்கல் செய்யும் உரிமை வழங்கப்பட்ட போதும் நீதிமன்றம் இது தொடர்பில் இரக்கமான அணுகுமுறையினைக் கையாண்டிருக்க வேண்டும். ஏனெனில் குறிப்பிட்ட நபர் ஐந்து வருடங்களுக்கு மேலாகத் தடுத்து வைக்கப்பட்டிருக்கிறார். இத்தீர்ப்பானது முறையான தீர்ப்பு வழங்கப்படுவதற்கான கால தாமதத்தினை இன்னமும் அதிகரிக்கவே செய்யும்.

(iii) *HCA/48/97*²⁷⁸ - பதவிப் பெயரால் எதிராளிகள் பெயர் குறிக்கப்பட்டமை

*Ladamuttypillai v. Lands Commissioner*²⁷⁹ என்ற வழக்கினுடைய உயர் நீதிமன்றத் தீர்ப்பின் பின்னரான காலப்பகுதியிலிருந்து, விண்ணப்பமானது எழுத்தாணையைக் கோருவதாக அமையின²⁸⁰, குறித்த சட்டத்தின் கீழ் அனுமதிக்கப்பட்டாலன்றி, விண்ணப்பமானது நிராகரிக்கப்பட வேண்டும் என்பதே சட்ட நிலையாகும். எனினும் உயர் நீதிமன்றம் 1990 ஆம் ஆண்டு அரசியலமைப்பின் உறுப்புரை 136²⁸¹ இன் கீழ் பின்வரும் விதியினை உருவாக்கியது.

விதி 5(1) - “இவ் விதியானது அரசியலமைப்பின் உறுப்புரை 140 மற்றும் 141 இன்கீழான விண்ணப்பங்கள் தொடர்பில் பிரயோகிக்கப்படும். அவ்விண்ணப்பத்தில் பொது உத்தியோகத்தார் அவரது பதவி நிலை காரணமாக எதிராளியாகக் குறிப்பிட்டிருக்க வேண்டும். (பதவிநிலை காரணமாகச் செய்யப்பட்ட செயல் அல்லது செய்யாமை அல்லது அவரது பதவிநிலை காரணமாக அவருக்கெதிராக நிவாரணம் கோருதல் அல்லது வேறு ஏதேனும்)”.

விதி 5(2) - “அவ்வாறான விண்ணப்பங்கள் தொடர்பாக எதிராளியானவர் விண்ணப்பத்தின் உள்ளடக்கத்தில் அவரது பதவிநிலையினைக் குறிப்பிட்டே எதிராளியாக்கப்பட வேண்டும் (பெயரால் அல்ல). எனவே அவ்வாறு பொது அலுவலர் தொடர்பில் பதவி நிலையினை மாத்திரம் குறிப்பிடுவது போதுமானது. எதிராளியின் பதவி நிலை முறையாக அடையாளங்காணப்பட முடியாதவிடத்து அவரது பெயர் விண்ணப்பத்தின் கூற்றுக்களில் வெளிப்படுத்தப்பட்டிருந்தால் போதுமானது”.

விதி 5 (3) - “நீதிமன்றமானது எதிராளியானவர் போதிய முறையில் அடையாளங்காணப்பட முடியும் எனத் திருப்தியடையின், எந்த ஒரு ஆட்கொணர்வு எழுத்தாணைக்கான விண்ணப்பமும் எதிராளியின் பெயர், முகவரி, பதவிநிலை போன்றவற்றைக் குறிப்பிடத்தவறியமை அல்லது பிழையாகக் குறிப்பிட்டமை அல்லது ஒழுங்கீனம் போன்ற காரணங்களுக்காக (அவ் குறிப்பிடாமை தவறு அல்லது ஒழுங்கீனம் பிழையாக வழிநடத்தாதவிடத்து) விண்ணப்பம் நிராகரிக்கப்படக்கூடாது. அவ் குறிப்பிடாமை தவறு அல்லது ஒழுங்கீனம் தொடர்பாக நீதியின் தேவை கருதி சமர்ப்பணங்களில் மாற்றங்களை மேற்கொள்ளவோ, புதிய அறிவித்தலினைக் கொடுக்கவோ, செலவிற்கோ அல்லது வேறு ஏதேனும் உத்தரவை நீதிமன்றம் பிறப்பிக்கலாம்.”

இவ்வழக்கில் தடுத்து வைப்பிற்குப் பொறுப்பாகக் குற்றம் சாட்டப்பட்டவர் “பணிப்பாளர், குற்றப் புலனாய்வுத் திணைக்களம்” எனக்

குறிப்பிடப்பட்டிருந்தது. விண்ணப்பத்தின் நிராகரிப்பினை நியாயப்படுத்தக்கூடிய வேறு காரணங்கள் வெளிப்படுத்தப்பட்ட போதும் நீதிமன்றமானது “பணிப்பாளர், குற்றப் புலனாய்வுத் திணைக்களம்” என்பவர் சட்டரீதியான நபர் அல்ல என்ற காரணத்தின் அடிப்படையில் விண்ணப்பத்தினை நிராகரித்திருந்தது. தடுத்து வைக்கப்பட்டிருக்கும் நபர்களின் துன்பம் தொடர்பில் நீதிமன்றம் கரிசனை கொள்ளவில்லை என்பதனை இவ்விடயம் வெளிப்படுத்துவதுடன் மேன்முறையீட்டு நீதிமன்றம் மேலே கூறப்பட்ட உயர் நீதிமன்ற விதிகளினையும் கருத்தில் எடுக்காமை புலப்படுகின்றது.

(iv) HCA 273/93²⁸² - கடத்தியதாகக் குற்றம் சாட்டப்பட்டவரைப் பெயர் குறிக்கத் தவறியமை

உயர் நீதிமன்ற விதி 5(2) இன் அடிப்படையில் மேன்முறையீட்டு நீதிமன்றம் கடத்தியதாகக் குற்றம் சாட்டப்பட்டவரின் பெயர் விண்ணப்பத்திலுள்ள கூற்றுக்களில் குறிப்பிடப்பட்டிருக்கின்றதா என உறுதிப்படுத்தக் கடமைப்பட்ட போதும், அவ்விதியினைக் கருத்திலெடுக்காமல் கடத்தியதாகக் குற்றம் சாட்டப்பட்டவரின் பெயர் விண்ணப்பத்தின் உள்ளடக்கத்தில் குறிப்பிடப்படாமல்கூட விண்ணப்பத்தினை நிராகரித்தமைக்கு இவ்வழக்கு இன்னுமோர் உதாரணமாகும்.

உ. குற்றச் சாட்டானது முறையாக நிரூபிக்கப்படவில்லை என்ற அடிப்படையில் வழக்கானது நிராகரிக்கப்பட்டமை

இவ்விடயம் தொடர்பில் நீதிமன்றத்தின் அணுகுமுறை ஏற்கக்கூடியதான ஒன்றல்ல. இரண்டு வழக்குகளில் எதிராளிகள் குற்றச் சாட்டினை மறுத்தமையை மட்டும் காரணமாக வைத்து வழக்கானது தள்ளுபடி செய்யப்பட்டது.²⁸³ இவ்வழக்குகளில் எதிராளிகள் தங்களுடைய சத்தியக் கடதாசியில் கைதினை மறுத்ததோடு, நீதவானும் கைதானது முறையாக நிரூபிக்கப்படவில்லை என்ற முடிவுக்கு வந்தமையை அடுத்து ஆட்கொணர்வு எழுத்தாணைக்கான விண்ணப்பம் நிராகரிக்கப்பட்டது. இன்னொரு வழக்கில் நீதிமன்றம் பின்வரும் தீர்ப்பு வழங்கியிருந்தது.

“பிரதான நீதவான் முதலாவது எதிராளியே கைதிற்சூப் பொறுப்பு என விண்ணப்பதாரி நிரூபிக்கத் தவறிவிட்டார் என்ற

முடிவுக்கு வந்திருந்தார். எனவே என்னுடைய கருத்துப்படி எதிராளியைக் கைதிற்குப் பொறுப்பாக்க முடியாது”.²⁸⁴

இரண்டு வழக்குகள் விரிவாக ஆராயப்பட வேண்டியுள்ளது. HCA/40/90²⁸⁵ என்ற வழக்கில் நீதவான் நீதிமன்றமானது “விண்ணப்பதாரி வழக்கினை நிரூபிக்கத் தவறிவிட்டார்” எனக் கூறியது. விண்ணப்பதாரியின் வழக்கறிஞர் மேன்முறையீட்டு நீதிமன்றத்தில் இதனைக் கேள்விக்குட்படுத்தினார். அதற்கு நீதிமன்றத்தின் பதில் பின்வருமாறு இருந்தது.

“கற்றறிந்த பிரதான நீதவானுடைய முடிவினையும், விண்ணப்பதாரியினை ஆதரித்த சாட்சிகளின் முரண்பட்ட தன்மைகளையும் நோக்கும் போது, கற்றறிந்த கொழும்புப் பிரதான நீதவானின் முடிவோடு முரண்பட எவ்விதக் காரணமும் இல்லை என்ற முடிவுக்கு நான் வருகின்றேன். இதற்கமைவாக, விண்ணப்பம் நிராகரிக்கப்படுகின்றது.”.

நீதிமன்றத்தினுடைய தீர்ப்பினை நோக்கும் போது, விண்ணப்பதாரியின் வழக்கறிஞரால் நீதவானின் முடிவினைக் கேள்விக்குட்படுத்தும் வகையில் முன்வைக்கப்பட்ட வாதங்கள் தொடர்பில் எவ்விதக் குறிப்பும் இல்லை. விண்ணப்பதாரியால் முன்வைக்கப்பட்ட சாட்சிகள் தொடர்பில் நீதிமன்றம் தெளிவாக ஆராயவும் இல்லை. எவ்வாறு நீதிமன்றம் விண்ணப்பதாரிகளின் சாட்சியங்கள் முரண்பாடானது என்ற முடிவுக்கு வந்தது என்பதும் தெளிவில்லை. எனவே மேன்முறையீட்டு நீதிமன்றத் தீர்ப்பானது வெறுமனே நீதவானின் தீர்ப்பினை ஏற்கின்ற ஒன்றாகவே அமைகின்றது.²⁸⁶

HCA/36/91²⁸⁷ என்ற வழக்கில் கடத்தல் மற்றும் காணாமற்போதல் போன்ற குற்றச்சாட்டுக்கள் பொலிசாருக்கு எதிராக இருந்தது. காணாமற்போன நபரினைக் கைது செய்ததாகத் தெரிவித்த இரண்டு சாட்சிகள் அதனைப் பொலிசாரிடம் கூறத்தவறியமை காரணமாக அவர்களின் சாட்சியங்கள் நம்பத்தகுந்தவை அல்ல எனப் பிரதான நீதவான் முடிவுக்கு வந்திருந்தார். இந்தவகையில் “அத்தகைய சான்றின் மீதான பாதுகாப்புற்ற செயன்முறை” என நீதவான் தீர்ப்பளித்தார்.

பொலிசார் தங்களிடம் கூறப்படும் எல்லாக் கூற்றுக்களையும் அதிலும் குறிப்பாகக் குற்றச்சாட்டானது பொலிசாருக்கு எதிரானதாக இருக்கும் போது பதிவதில்லை என்ற நடைமுறை உண்மையினை நீதவான் கவனிக்கத் தவறியிருப்பதாகத் தோன்றுகிறது. எது எப்படியிருப்பினும் இவ்விடயம் தொடர்பில் சாட்சியானவர் விசாரணை மற்றும் குறுக்கு விசாரணைக்கு உட்படுத்தப்பட்டாரா என்பது நீதிமன்றத்தீர்ப்பில் வெளிப்படுத்தப்படவில்லை.²⁸⁸ எனவே இதனடிப்படையில் நீதவான் நீதிமன்ற விசாரணையில் முன்வைக்கப்பட்ட சாட்சியங்களினை ஆராய்ந்து மதிப்பீடு செய்ய நீதவான் நீதிமன்றமும் மேன்முறையீட்டு நீதிமன்றமும் தவறிவிட்டதாகவே தோன்றுகின்றது. இறுதியாக, ஆட்கொணர்வு எழுத்தாணை தொடர்பான மனுக்களில் சான்றுக் கட்டளைச் சட்டத்தின் பிரயோகமற்ற தன்மையினையும் ஆராய்வது இங்கு பொருத்தமானதாக அமையும்.

சான்றுக் கட்டளைச் சட்டத்தின் 101 ஆம் பிரிவு²⁸⁹ பின்வருமாறு கூறுகின்றது.

“குறிப்பிட்ட நிகழ்வுகளின் அடிப்படையில் ஏதாவது உரிமை அல்லது பொறுப்பு உண்டென நீதிமன்றம் தீர்ப்பு வழங்க யாராவது விரும்பின், அவ்வாறு கோருபவரே அந்நிகழ்வுகள் இருப்பதனை நிரூபிக்க வேண்டும். அவ்வாறு ஏதாவது நிகழ்வுகள் உள்ளமையினை நிரூபிக்க யாராவது நபர் கட்டுப்பட்டிருப்பாராயின், நிரூபிக்கும் பொறுப்புடைமை அந்நபரினைச் சார்ந்ததாகும் எனக் கூறப்படலாம்”.

எனவே எமது நாட்டுச் சட்டவியலில் நன்கு வேருன்றிய அடிப்படைக் கொள்கையாக அமைவது,

அ. ஒரு விடயத்தைக் கோருபவரிடமே எண்பிக்கும் பொறுப்பு உண்டு.²⁹⁰

ஆ. எண்பிக்கும் பொறுப்பின் அளவானது குற்றவியல் வழக்குகளில் நியாயமான சந்தேகத்திற்கு அப்பாற்பட்டது. சிவில் வழக்குகளில் நிகழ்தகவுச் சமனிலையின் அடிப்படையிலானது.

இக்கொள்கைகள் ஆட்கொணர்வு எழுத்தாணைக்கான விண்ணப்பங்களில் பின்பற்றப்படுகின்றனவா?

*Liversidge v. Anderson*²⁹¹ என்ற வழக்கில் அற்கின் பிரபுவால் வெளிப்படுத்தப்பட்ட ஒருபடாத் தீர்ப்பில் பின்வருமாறு கூறினார்.

“ஆங்கிலச் சட்டத்தில் ஒருவரினைச் சிறைப்படுத்தலானது முகத் தோற்றமளவில் சட்டவிரோதமானது. எனவே சிறைப்படுத்துபவரே தன்னுடைய செயலினை நியாயப்படுத்த வேண்டும்”.²⁹²

(v) அற்கின் பிரபுவால் முன்வைக்கப்பட்ட கொள்கை மேலும் விரிவாக்கப்படுவதன் தேவை

சட்டவிரோதக் கைது மற்றும் தடுத்து வைப்பு என்பவற்றின் பின்னணியிலேயே ஆட்கொணர்வு நிவாரணத்தின் வரலாறு ஆரம்பித்தது. இலங்கை போன்ற போரினால் பாதிக்கப்பட்ட சில நாடுகளில் பலவந்தமான ஆட்கடத்தல்கள் மற்றும் காணாமற்போதல்கள் போன்றன அண்மைக் காலத்தில் தோற்றம் பெற்ற அம்சங்களாக விளங்குகின்றன. இவ்வாறான பெரும்பாலான வழக்குகளில், காணாமற் போனமையானது அரசு சார்புடனேயே நடைபெற்றது எனக் குற்றம் சாட்டப்பட்டது. எனவே விண்ணப்பதாரியானவர் கடத்தியவர்களினை பெயர் குறித்துக் கூறும் போது, நீதிமன்றமானது எதிராளிகளால் வழங்கப்பட்ட சத்தியக் கடதாசியின் உண்மைத்தன்மையினைப் பரிசீலிக்க அதிகாரமளிக்கப்பட வேண்டும். மாறாக, எதிராளிகள் விண்ணப்பதாரிகளின் குற்றச்சாட்டினை பெறுமனே மறுக்கிறமையை வைத்துக் கொண்டோ அல்லது விண்ணப்பதாரிகளின் சாட்சியம் முரணானது²⁹³ அல்லது திருப்தியற்றது²⁹⁴ என்ற காரணத்தை முன்வைத்தோ மனுவினை நிராகரிக்கக் கூடாது.

பலவந்தமான கடத்தல்கள் மற்றும் காணாமற் போதல்கள் என்பன தொடர்பில் காணப்படவேண்டிய எண்பித்தற் பொறுப்பு மற்றும் எண்பித்தற் பொறுப்பின் அளவு போன்ற வினாக்கள் தொடர்பிலும் நீதிமன்றம் கவனம் செலுத்தத் தவறியுள்ளது. விண்ணப்பதாரி குற்றவாளி என ஒரு நபரினைப் பெயர் குறித்து அது தொடர்பில் கண்ணால் கண்ட சாட்சியூடாக ஆதாரங்களினையும் முன்வைக்கின்ற போது, வேறு எவற்றினை முன்வைக்க வேண்டும்? மேலே கூறப்பட்ட ஆய்வுகளின்

அடிப்படையில் நோக்கும் போது, இலங்கை நீதிமன்றங்களின் அணுகுமுறை குற்றச்சாட்டு மற்றும் சான்று²⁹⁵ ஆகிய இரு எண்ணக்கருக்களுக்கிடையில் குழப்பத்தினை ஏற்படுத்துகின்ற ஒன்றாகவே அமைகின்றது. அவ்வாறான அணுகுமுறையானது காணாமற்போன நபர் தொடர்ச்சியாக அதே பரிதாப நிலையில் இருக்க வழிவகுப்பதோடு, விண்ணப்பதாரி மேலதிகமாக வேறு எதனையும் நிரூபிக்க இயலாத நிலையையும் உருவாக்கும். குற்றம் சாட்டப்படுபவர் பெயர் குறிக்கப்பட்டு, கடத்தல் நடைபெற்றதாகக் கூறப்படும் நேரம் மற்றும் இடம் போன்றவற்றினைக் கூறுகின்ற போது, வேறு என்ன மேலதிக சாட்சியங்கள் தேவை? குற்றம் சாட்டப்படும் நபரினை சான்றியற்கட்டளைச் சட்டத்தின் 103 ஆம் பிரிவுக்கு இணங்க²⁹⁶ பொருத்தமான எதிர்வாதங்களினை முன்வைக்குமாறு கோருவதற்கு இது போதாதா? தலத்திலா வாதம் (Alibi) என்ற எதிர்வாதத்தினை முன்வைக்க அது தொடர்பில் அதிகாரபூர்வ அறிக்கைகள் நீதிமன்றத்தால் தேவைப்படுத்தப்பட வேண்டும்.²⁹⁷

(vi) சட்ட சீர்திருத்தங்கள் முன்வைக்கப்படுவதற்கான அவசியம், ஆலோசனை செயல்முறையொன்றினைவிட விசாரணை முறைமை - நீதித்துறை விளக்கம்.

இலங்கையின் நீதித்துறையானது ஆலோசனை முறைமைக்குப் பழக்கப்பட்ட ஒன்றாக அமைவதால் அரசியலமைப்பின் உறுப்புரை 141 இன் ஊடாகவோ அல்லது வேறு ஏதேனும் பாராளுமன்றச் சட்டங்களின் ஊடாகவோ விசாரணை முறைமைக்கு மாறக்கூடிய வகையில் சட்ட சீர்திருத்தங்கள் நெறிப்படுத்தப்பட வேண்டும்.

எ. எதிராளிகளினை அடையாளங்காண்பது தொடர்பில் விண்ணப்பமானது நிராகரிக்கப்பட்டமை.

இவ்வகையான வழக்குகள் ஏற்கனவே ஆராயப்பட்ட வழக்குகளிலிருந்து வேறுபட்டதாக அமைகின்றது. கீழே காட்டப்பட்டதான சந்தர்ப்பங்களில் நீதவானின் முடிவினை மாற்றியமைத்து மேன்முறையீட்டு நீதிமன்றம் விண்ணப்பத்தினை நிராகரித்திருந்தது.

(i) HCA 45/90²⁹⁸ - ஒரு எடுத்துக்காட்டான வழக்கு

இங்கு வழக்கின் நிகழ்வுகளும், நீதவான் முன்னிலையில் முன்வைக்கப்பட்ட சான்றுகளும் பின்வருமாறு அமைகின்றது. இராணுவத்தினராலும், பொலிசாராலும் இணைந்து செய்யப்பட்ட கூட்டு நடவடிக்கை ஒன்றின் போது, இராணுவ அலுவலான முதலாம் எதிராளியால் கைது மேற்கொள்ளப்பட்டது. பின்னர் அவர் இரண்டாம் எதிராளியான பொலிஸ் அத்தியட்சகர்களினால், பொலிஸ் நிலையத்திற்குக் கொண்டு செல்லப்பட்டார். அதன் பின்பு, கைது செய்யப்பட்டவரினை இராணுவ அலுவலர்கள் அழைத்துச் சென்றிருந்தனர். பின்பு அவர் காணாமற்போயிருந்தார். சாட்சிகளினால் வாகன இலக்கங்களின் அடிப்படையில் இரண்டு வாகனங்கள் கூட அடையாளங் காட்டப்பட்டது. இராணுவம் சார்பில் அழைக்கப்பட்ட சாட்சி தங்களுடைய பதிவுகளின் அடிப்படையில் தாங்கள் கைதினை மேற்கொள்ளவில்லை என மறுத்திருந்தார்.²⁹⁹

நீதவானின் தீர்ப்பு

- அ) காணாமற் போனமைக்கு முதலாம் மற்றும் இரண்டாம் எதிராளிகள் நேரடிப்பொறுப்பாவார்கள்.
- ஆ) மூன்றாம் எதிராளி (*Major General of the Army Camp*), நான்காம் எதிராளி (*the Inspector General of Police*) மற்றும் ஐந்தாம் எதிராளி (*the Army Commander*) ஆகியோர் முதலாம் மற்றும் இரண்டாம் எதிராளிகளின் மேலதிகாரிகள் என்ற வகையில் பொறுப்பாவார்கள்.

மேன் முறையீட்டு நீதிமன்றத்தின் தீர்ப்பு

நீதவானின் தீர்ப்பினை மாற்றியமைத்து, மேன்முறையீட்டு நீதிமன்றம் மனுவினை நிராகரிக்கப் பின்வரும் காரணங்களினை முன்வைத்தது.

- அ) முதலாம் எதிராளி (கோப்ரல் ஜூடி எனப் பெயர் குறிப்பிடப்பட்ட இராணுவ அலுவலர்) நீதவான் நீதிமன்றிலோ அல்லது மேன்முறையீட்டு நீதிமன்றிலோ ஆஜராகவில்லை.

ஆ) கோப்ரல் ஜுடி எனச் சொல்லப்படும் எவரும் இராணுவத்தில் இல்லை என்ற விடயம் நீதிமன்றத்தின் கவனத்திற்குக் கொண்டுவரப்பட்டது.

இ) ஐந்தாவது எதிராளி (Army Commander) இராணுவத்தில் கோப்ரல் ஜுடி எனச் சொல்லப்படுகின்ற நபர்கள் எவருமில்லை எனச் சத்தியக் கடதாசியினை மன்றிற்கு இணைத்திருந்தார்.

மேன்முறையீட்டு நீதிமன்றத்தின் தீர்ப்புத் தொடர்பிலான விமர்சனம் - முதலாம் எதிராளி வருகை தராகையானது நீதவான் நீதிமன்றத் தீர்ப்பினை மாற்றியமைக்கப் போதுமான காரணமாக அமையுமா?

அ) பொருத்தமான நடைபடிமுறை பின்பற்றப்படாமை - பதிவேடுகளில் இருந்து தெரியவருவது போல, விண்ணப்பம் தொடர்பிலான அறிவித்தல் வழங்கப்பட்ட பின்பு, இரண்டாவது, நான்காவது மற்றும் ஐந்தாவது எதிராளிகளே கைதினை மேற்கொண்டமையினை மறுத்துச் சத்தியக் கடதாசியினைச் சமர்ப்பித்திருந்தனர். முதலாவது எதிராளிக்கு வழங்கப்பட்ட அறிவித்தலானது திரும்பியிருக்கவில்லை. எனவே, முதலாவது எதிராளிக்கும் அறிவித்தல் வழங்கப்பட்டுள்ளதாகவே கருதப்பட வேண்டும். அவ்வாறில்லாவிடின் அவ்வறிவித்தல்களினை ஏற்றுக் கொண்டது யார், இவ்வாறான விடயங்களினை நீதிமன்றம் உறுதிப்படுத்தக் கடமைப்பட்டது. எனினும், தரதிஸ்டவசமாக நீதிமன்றம் அவ்வாறு செய்யவில்லை. மேலும் இரண்டாவது எதிராளி கைதினை மறுத்து சத்தியக் கடதாசியினைத் தாக்கல் செய்திருந்தார். எனினும், நீதவான் அவ்வெதிர் வாதத்தினை நிராகரித்திருந்தார். மேன்முறையீட்டு நீதிமன்றம் இவ்விடயத்தினை அவதானிக்கவில்லை.

ஆ) நிராகரிப்பிற்கான இன்னுமொரு காரணமாகக் குறைபாடான முன்னுரை - கிறிஸ்தவப் பெயர் அல்லது குடும்பப் பெயர் முறையாகக் குறிப்பிடப்படாமை காரணமா?

சில வழக்குகளில் நடைபெற்றது போல³⁰⁰, கிறிஸ்தவப் பெயர் அல்லது குடும்பப் பெயர் முறையாகக் குறிப்பிடப்படாமை காரணமாக விண்ணப்பமானது நிராகரிக்கப்பட்டது. இது

தொடர்பிலான விமர்சனங்கள் இவ்வாய்வின் முற்பகுதியில் ஏற்கனவே முன்வைக்கப்பட்டு விட்டது³⁰¹.

(ii) *Ratnaweera v. Army Commander and Four Others.*

பல்வேறு காரணிகள் நீதவான் நீதிமன்ற முடிவினை மாற்றியமைத்து விண்ணப்பமானது இறுதியில் நிராகரிக்கப்பட வழிவகுத்தமை கவலைக்குரிய விடயமாகும். *Ratnaweera v. Army Commander and Four Others*³⁰² வழக்கில், நீதவான் நீதிமன்றில் முன்வைக்கப்பட்ட நிகழ்வுகள் மற்றும் சாட்சியங்களின் அடிப்படையில், இரண்டாம் எதிராளியுடன் (இராணுவ அதிகாரி) காணாமற்போன நபரின் வீட்டுக்கு அதிகாலையில் வருகை தந்த இராணுவ அலுவலர்கள் சிலர் காணாமற்போன நபரினை அழைத்துச் சென்றிருந்தனர். அவ்வாறு அழைத்துச் செல்லப்பட்ட பின்னர் அந்நபர் காணாமற் போயிருந்தார். இந்நிகழ்வுகள் விண்ணப்பத்தில் கூறப்பட்டிருந்ததோடு, விண்ணப்பதாரி (காணாமற்போன நபரின் சகோதரர்) நீதவான் நீதிமன்றத்தில் முன்வைத்த தன்னுடைய சாட்சியில், தன்னுடைய சகோதரன் இராணுவ வீரர்களால் கூட்டிச் செல்லப்பட்ட பின்பு தான் இராணுவ முகாமிற்குச் சென்றதாகவும் அங்கு தான் தன்னுடைய சகோதாரரையும் இரண்டாவது எதிராளியையும் சந்தித்ததாகவும், என்றும் தான் தன்னுடைய சகோதாரரோடு கதைப்பதற்கு அனுமதிக்கப்படவில்லை எனவும் தெரிவித்திருந்தார். கற்றறிந்த நீதவான் முதலாம் மற்றும் இரண்டாம் எதிராளிகள் காணாமற் போனமைக்குப் பொறுப்பு என்ற முடிவுக்கு வந்திருந்தார்.

(iii) *Alankarage Tulin v. Anura Obeyesiri and Others*³⁰³

இவ்வழக்கின் ஆரம்பத்தில் முதலாம் எதிராளி பெயர் குறிக்கப்பட்டிருக்கவில்லை. மேன்முறையீட்டு நீதிமன்றத்திற்கு விண்ணப்பத்தில் மாற்றங்களினை மேற்கொள்ள நீதவான் திருப்பி அனுப்பிய பின்பே, முதலாம் எதிராளியின் பெயர் இணைக்கப்பட்டது. நீதவான் முதலாம் எதிராளியே கைதிற்குப் பொறுப்பு என்ற முடிவுக்கு வந்த போதும், மேன்முறையீட்டு நீதிமன்றம் அம்முடிவினை மாற்றியமைத்தது.

(iv) *Appuhamilage Sriyawathie v. P.C. Sarath Upali and Others*³⁰⁴

விண்ணப்பதாரியின் கருத்துப்படி, முதலாம் எதிராளியே தன்னுடையதும், தன்னுடைய சகோதரியினுடையதும் வீட்டிற்கு இரவு 7 அல்லது 7.30 மணியளவில் வருகை தந்திருந்தார். எனினும் முதலாம் எதிராளிக்கு ஆதரவான சாட்சியின் பிரகாரம் காணாமற்போனவருடைய வசிப்பிடத்திற்கும், தன்னுடைய பொலிஸ் நிலையத்திற்கும் இடையில் 20 மைல் தூரம் இடைவெளி காணப்பட்டதாகவும், அந்தச் சாட்சியின் மேலதிகமான சான்றின்படி, காணாமற்போனவரின் வதிவிடம் எதிராளிசார்ந்த பொலிஸ் நிலையத்தின் நியாயாதிக்கத்திற்குள் வராது எனவும் முதலாம் எதிராளி காணாமற்போன நபரின் வதிவிடத்திற்கு வருவதாயின் மேலதிகாரியின் அனுமதி அல்லது கட்டளை தேவை எனவும் மன்றிற்குத் தெரிவிக்கப்பட்டது.³⁰⁵

மேன்முறையீட்டு நீதிமன்றத்தின் கருத்துப்படி ஒட்டுமொத்தச் சாட்சியங்களின் அடிப்படையில் நோக்கும் போது முதலாம் எதிராளியால் முன்வைக்கப்பட்ட தலத்திலான வாதம் என்ற எதிர்வாதம் ஏற்கத்தகுந்தது³⁰⁶ என்ற அடிப்படையில் நீதவானின் தீர்ப்பு புறத்தொதுக்கப்பட்டது.³⁰⁷

நீதவான் பொலிஸ்நிலையப் பொறுப்பதிகாரியையும் *Vicarious liability* என்ற அடிப்படையில் பொறுப்பாக்கியிருந்தார். எனினும் அவர் இரண்டாம் எதிராளி எனப் பெயர் குறிப்பிடப்பட்டவர் பொலிஸ் அத்தியட்சகரே (IGP) தவிர (தவறுதலாக) நிலையப் பொறுப்பதிகாரி (OIC) அல்ல. இச்சூழ்நிலையில் இரண்டாம் எதிராளியினை விடுவித்தமையில் தவறு காண முடியாவிடினும், மேன்முறையீட்டு நீதிமன்றமானது சரியான தரப்பினை எதிராளியாகச் சேர்க்கக் கூடிய அளவில் உயர்நீதிமன்ற விதிகள் மூலம் இடமளிக்கப்படுகின்ற போது அவ்வாறு செய்யாதிருக்கக் கூடாதா என்ற வினா எழுகின்றது.³⁰⁸

(V) *Gurusinghe v. Corpl. Priyanga Perera, Army Camp, Walasmulla et al*³⁰⁹.

நீதவானின் முடிவின் அடிப்படை

விண்ணப்பதாரியும் அவரின் கணவரும் தாங்கள் தங்களின் மகனினைக் குறித்த இராணுவ முகாமில் கண்டதாகச் சாட்சியத்தில் தெரிவித்திருந்தனர். இராணுவ முகாமில் என்ன நடைபெற்றது என்பது தொடர்பில் வழங்கப்பட்ட சாட்சியில் சிறிய வேறுபாடுகள் காணப்பட்ட போதும், நீதவான் விண்ணப்பத்தாரிகள் சார்பில் முன்வைக்கப்பட்ட சாட்சிகள் உண்மையானதும், நம்பகமானதும் என ஏற்றிருந்தார்.

நீதவானின் முடிவினை மாற்றியமைக்க மேன்முறையீட்டு நீதிமன்றத்தால் வழங்கப்பட்ட காரணங்கள் பின்வருமாறு:

- i. அடையாளம் தொடர்பாகச் சாட்சிகளால் வழங்கப்பட்ட சான்று மிகவும் போதாத ஒன்றாகும்.
 - ii. வீதிக்கும், இராணுவ முகாமிற்கும் இடையிலான தூரம் தொடர்பில் விண்ணப்பத்தில் எதுவும் கூறப்படவில்லை.
 - iii. சரியான முறையில் அடையாளம் காணாதல் தொடர்பாக *Regina v/Turnbull*³¹⁰ என்ற வழக்கில் கூறப்பட்ட கொள்கைகள், நீதவானின் அணுகுமுறைக்கு எதிரானது.
- எ. கைது செய்யப்பட்டுச் சிறையில் அடைக்கப்பட்ட பின்பு உயர் நீதிமன்றத்தால் அல்லது நீதவான் நீதிமன்றத்தால் பிணை வழங்கப்பட்டதன் அடிப்படையில் மனு நிராகரிக்கப்பட்டமை.

மேற்குறித்த சந்தர்ப்பத்தில் தற்காலிகமாகவேனும் பிரஜையின் சுதந்திரம் மீளஉறுதிப் படுத்தப்பட்டுள்ளதால் இது தொடர்பில் அதிகமாக ஆராயவேண்டிய அவசியமில்லை.

ஏ. தடுத்து வைக்கப்பட்டவர் புனர்வாழ்வுக்காக அனுப்பப்பட்டுவிட்டார் என்ற அடிப்படையில் மனு நிராகரிக்கப்பட்டமை.

பல வழக்குகளில் தடுத்து வைக்கப்பட்டுள்ளவர் புனர்வாழ்வுவிற்காக அனுப்பப்பட்டுவிட்டார் என நீதிமன்றத்திற்கு அறிவிக்கப்பட்ட அதனடிப்படையில் நீதிமன்றம் மனுவினைத் தள்ளுபடி செய்தது.³¹¹ இது பிரஜை ஒருவரின் பாதுகாப்பு மற்றும் சுதந்திரம் தொடர்பில் இரண்டு முக்கிய வினாக்களை எழுப்புகின்றது. ஒரு நபர் புனர்வாழ்வுக்காக

அனுப்பப்பட்டுவிட்டார் என்ற அடிப்படையில் எவ்வித சட்ட அடிப்படையும் இல்லாது ஒரு தனிப்பட்டவரைத் தடுத்து வைத்தமை நியாயப்படுத்தக் கூடிய ஒன்றா? என்பது அது தொடர்பில் எழுகின்ற முதலாவது வினாவாகும். இங்கு ஒரு நபருடைய கைது சட்டரீதியானதா? இல்லையா? என்பதே விடயப் பொருளாகும். கைதானது சட்ட விரோதமானது எனத் தீர்மானிக்கப்படின ஒன்றில் தடுத்து வைக்கப்பட்டவர் விடுவிக்கப்பட வேண்டும் அல்லது சட்டரீதியான அடிப்படையிலேயே கைது செய்யப்பட்டவரின் சுதந்திரம் பறிக்கப்பட வேண்டும்.

இரண்டாவது வினா ஒரு நபரினைப் புனர்வாழ்விற்கு அனுப்பப் பின்பற்றப்பட்ட நடைபடிமுறை தொடர்பிலானது. ஒரு நபர் குற்றவியல் நடவடிக்கைக்குப் பொறுப்பா இல்லையா என்பது கண்டறியப்படாது அவரினைப் புனர்வாழ்விற்கு அனுப்ப முடியுமா? ஒரு நபரினைப் புனர்வாழ்விற்கு அனுப்பவேண்டுமா? இல்லையா? என்பது தொடர்பில் தீர்மானிக்க ஏதாவது சட்ட ஏற்பாடுகள் காணப்படுகின்றதா? இவ்வாய்வின் முடிவின் அடிப்படையில் நோக்கும் போது, ஒரு நபர் புனர்வாழ்விற்காக அனுப்பப்பட்டுவிட்டார் என்ற அரச சட்டத்தரணியின் வாதத்தினை நீதிமன்றம் எல்லாச் சந்தர்ப்பத்திலுமே ஏற்றுக்கொண்டதோடு, ஒரு பிரஜையின் சுதந்திரம் தொடர்பிலான பிரச்சனையை நோக்கவில்லை என்பது கவலைக்குரியதாகும்.

5. நவீன நிவாரணம் - ஆட்கொணர்வு
எழுத்தாணைபற்றிய 1978 அரசியலமைப்பின் கீழ்
உயர் நீதிமன்றம் மற்றும் மேல் நீதிமன்றம்
ஆகியவற்றின் நிலைப்பாடு

5.1 வடமாகாண மேல்நீதிமன்றம் தொடர்பான அறிமுக விமர்சனம்
2003 - 2004³¹²

1995 ஆம் ஆண்டு ஓக்டோபர் மாதம் இலங்கை அரசாங்கமானது “ரிவிரச” எனப் பெயரிடப்பட்ட இராணுவ நடவடிக்கை ஒன்றைத் தமிழீழ விடுதலைப் புலிகளிடமிருந்து யாழ்குடா நாட்டை மீளக் கைப்பற்றும் நோக்குடன் ஆரம்பித்தது. அவ்வேளையில் யாழ்குடா நாட்டின் பெரும்பாலான பகுதிகளில் நிகழ்வு ரீதியான கட்டுப்பாட்டினைத் தமிழீழ விடுதலைப்புலிகள் அமைப்பு கொண்டிருந்தது. அவ்வாறு யாழ்குடா நாட்டின் கட்டுப்பாட்டைக் கைப்பற்றிய அரசு படைகள் கிராமம் தோறும் தேடுதல் நடவடிக்கையை மேற்கொள்வது வழமையானது. அவ்வாறான தேடுதல் நடவடிக்கைகளின் பொழுது இராணுவம் பொதுமக்களை அக்கிராமத்திலுள்ள பொதுவான இடமொன்றிற்குக் கூடுமாறு கோருவது வழக்கம். அவ்வாறு பொதுமக்கள் கூடிய பின்பு சில நபர்கள் கைது செய்யப்பட்டு இராணுவ முகாம்களுக்குக் கொண்டு செல்லப்படுவார்கள். இவ்வாறான கைதுகள் கிராம அலுவலர், கிட்டிய உறவினர்கள் மற்றும் ஏனைய கிராமத்தவர்கள் முன்னிலையிலேயே மேற்கொள்ளப்பட்டன. எனினும் அவ்வாறான கைதுகள் இடம்பெற்ற பின்பு கிட்டிய உறவினர்கள் இராணுவ முகாமிற்குச் சென்று கைது செய்யப்பட்ட நபர்களைப் பற்றி விசாரிக்கின்ற பொழுது இராணுவம் தாங்கள் கைது செய்தமையை மறுப்பதே வழமையாக இருந்தது.

அவ்வாறு 1996 பெப்ரவரிக்கும் டிசம்பரிற்கும் இடைப்பட்ட காலப்பகுதியில் ஏறத்தாள 900 நபர்கள் கைது செய்யப்பட்டார்கள். இவ்வாறான கைதுகள் தொடர்பாக வடகிழக்கு மாகாண மேல்நீதிமன்றத்தில் 37 ஆட்கொணர்வு எழுத்தாணைக்கான விண்ணப்பங்கள் தாக்கல் செய்யப்பட்டிருந்தது. இவ்விண்ணப்பங்களில் கைது செய்யப்பட்ட நபர்களை நீதிமன்றத்தின் முன் கொண்டு

வருமாறு இராணுவத்திற்கு உத்தரவிடும் படி கேட்கப்பட்டிருந்தது. இவ்விண்ணப்பங்கள் 2003 ஆம் ஆண்டு ஒக்டோபர் மாதம் தாக்கல் செய்யப்பட்டதுடன் அவ்விண்ணப்பங்களில் குறித்த இராணுவ முகாம்களில் தலைமை அதிகாரிகள், யாழ்குடா நாடு முழுமைக்குமான இராணுவ அதிகாரி, இலங்கை இராணுவத்தின் கட்டளைத் தளபதி மற்றும் சட்டமா அதிபர் ஆகியோர் எதிராளிகளாகக் குறிப்பிட்டிருந்தனர்.

இதனைத் தொடர்ந்து, இவ்விண்ணப்பங்கள் யாழ் மாகாண மேல் நீதிமன்றத்தில் விசாரணைக்கு எடுத்துக் கொள்ளப்பட்டது. அதன்படி எதிராளிக்கு அறிவித்தலும் அனுப்பப்பட்டது. சாதாரணமான நடைமுறை போலவே அறிவித்தலைத் தொடர்ந்து எதிராளிகள் தங்களுடைய ஆட்சேபணையைத் தாக்கல் செய்தனர். ஒரு அரச சட்டத்தரணி எதிராளிகளைப் பிரதிநிதித்துவப் படுத்தினார். இராணுவ தரப்பு சார்பிலும் அவர்களது சட்ட அலுவலர் ஒருவர் ஆஜரானார். 2004 ஆம் ஆண்டு பெப்ரவரி மாதம் இவ்வாட்கொணர்வு எழுத்தாணை தொடர்பான விண்ணப்பம் தொடர்பில் முகத் தோற்றமளவில் வழக்கொன்று இருப்பதாகத் திருப்தியடைந்த நீதிமன்றம் அவ்வழக்கினை அந்நபர்கள் கைது செய்யப்பட்ட இடம் தொடர்பில் நியாயாதிக்கம் கொண்ட நீதவான் நீதிமன்றத்திற்குப் பார்ப்படுத்தியிருந்தது. மாகாண மேல் நீதிமன்றமானது இராணுவமானது மேற்குறித்த 37 நபர்களையும் கைது செய்தது தொடர்பில் மேல் நீதிமன்றம் திருப்தியடைந்ததன் பின்னரே குறித்த விடயத்தினை நீதவான் நிதிமன்றத்திற்குப் பார்ப்படுத்தியிருந்தது. அந்த 37 விண்ணப்பங்களிலும் மாகாண மேல் நீதிமன்றம் நீதவான் நீதிமன்ற நீதிபதிகள் குறித்த கைது தொடர்பில் விசாரணைகளை மேற்கொண்டு மேல் நீதிமன்றத்திற்கு அறிக்கை சமர்ப்பிக்குமாறு பணித்தது. இவ்விண்ணப்பங்களானது இன்னும் நிலுவையில் இருப்பதோடு சில விண்ணப்பங்கள் மாகாண மேல் நீதிமன்ற மட்டத்தில் நிலுவையில் இருப்பதோடு ஏனையவை எதிராளிகளால் குறித்த விண்ணப்பத்தினைக் கொழும்பு நீதிமன்றத்திற்கு மாற்றுமாறு செய்யப்பட்ட விண்ணப்பம் காரணமாக மேன்முறையிட்டு நீதிமன்றத்தில் நிலுவையில் உள்ளது.³¹³ சில விடயங்கள் அந்நூதபுர மேல் நீதிமன்றத்திற்கு மாற்றம் செய்யப்பட்ட போதும் ஆய்வாளர்களால் அதன் தற்போதைய நிலை பற்றித் தெரிந்து கொள்வதற்காகச்

செய்யப்பட்ட முயற்சிகள் வெற்றியளிக்க வில்லை. 2009 ஆம் ஆண்டு நடுப்பகுதிகளுக்கு முன்னர் அதாவது யுத்தம் நிறைவடைவதற்கு முன்னர் நீதிமன்றத்தை மாற்ற வேண்டும் எனக் கோருகின்ற விண்ணப்பங்கள் தாங்கள் வட கிழக்கு மாகாணங்களில் நீதிமன்ற செயன்முறைகளில் பங்கு கொள்வது கடினம் என்ற அடிப்படையில் மேற்கொள்ளப்பட்ட விண்ணப்பங்களாகும். விண்ணப்பதாரிகளாலும் அவர்களுடைய குடும்ப உறுப்பினர்களாலும் நீதிமன்ற நடவடிக்கைகளுக்காகக் கொழும்புக்கு வந்து செல்வதையும் அநுராதபுரத்திற்கு வந்து செல்வதிலும் இருந்த பாதுகாப்புப் பிரச்சினை மற்றும் பண நெருக்கடிகள் என்பன தொடர்பில் நீதிமன்றம் கருத்தில் கொள்ளவில்லை.

5.2 வழக்கறிக்கைகள் மற்றும் அவற்றின் தீர்ப்புக்கள் தொடர்பான ஒரு நோக்கு

யாழ் மாகாண மேல் நீதிமன்றத்தில் 2003 மற்றும் 2004 ஆம் ஆண்டுகளில்³¹⁴ தாக்கல் செய்யப்பட்ட 37 ஆட்கொணர்வு எழுத்தாணைக்கான விண்ணப்பங்கள், மேன்முறையீட்டு மனு குறித்த தரப்பினரின் சத்தியக் கடதாசிகள் விண்ணப்பங்கள் தொடர்பான வழக்குக் குறிப்புகள் விசாரணையின் முடிவில் சாவகச்சேரி நீதவான் நீதிமன்றத்தில் வழங்கப்பட்ட உத்தரவுகள் போன்றவற்றை உள்ளடக்குகிறது.³¹⁵

22 விண்ணப்பங்கள் தொடர்பில் கைதானது 1996 ஜூலை 19 அன்று இராணுவமானது உள்ளூர் பொலிசாருடன் இணைந்து நாவற்குழியில் இருந்து மறவன் குழி என்ற இடம் வரை மேற்கொண்ட தேடுதலில் கைது மேற்கொள்ளப்பட்டது. இவ்வெல்லா வழக்குகள் தொடர்பிலும் நீதவான் நீதிமன்ற விசாரணை இராணுவமே குறித்த நபர்கள் கைதுக்கு பொறுப்பு என்பதைப் புலப்படுத்தியது. எனினும் அவர்கள் கைதுக்குப் பின்னர் அவர்களின் இருப்பிடம் பற்றி எவ்விதமான தகவல்களும் கிடைக்கப்பெறவில்லை. வழக்கு அறிக்கைகளை நோக்குகின்ற பொழுது 1996 ஜூலை 19 அன்று மேற்கொண்ட கைது தொடர்பில் முறையான நடைமுறை எதுவும் பின்பற்றப்படவில்லை என்பது தெளிவானது.

இவ்வாய்வினுடைய நோக்கமானது ஆட்கொணர்வு எழுத்தாணை தொடர்பில் குறித்த மாகாண மேல் நீதிமன்றம் மற்றும் குறித்த நீதவான்

நீதிமன்றத்தின் வழக்கு நடைமுறை தொடர்பாக ஏதேனும் ஒழுங்கு முறை காணப்படின் அதனை அடையாளம் காண்பதாகும். மேற்குறித்த விண்ணப்பங்கள் ஏன் தொடர்ச்சியாகக் கால தாமதமாகிக் கொண்டு செல்கின்றது என்பது தொடர்பான காரணிகள் தொடர்பில் விஷேட கவனம் செலுத்தப்பட்டது. ஆய்வானது மாகாண மட்டங்களில் ஆட்கொணர்வு எழுத்தாணை தொடர்பான நடைமுறையானது முறையாகப் பின்பற்றப்படவில்லை என்பதனை வெளிப்படுத்தி நிற்கிறது. வழக்கு அறிக்கைகள் ஆட்கொணர்வு எழுத்தாணை நிவாரணத்தை நீதிமன்றம் வழங்குவதில் எதிர்கொண்ட பல்வேறு தடைகளை வெளிப்படுத்துகிறது. அவற்றுள் பிரதான சில காரணிகள் கிழே ஆராயப்படுகின்றது.

1. பலவந்த காணாமல் போதல்கள் தொடர்பில் இராணுவ வீரர்கள் குற்றம் சாட்டப்பட்ட போதும் அவர்கள் தொடர்ச்சியாகப் பதவியில் இருந்தமை. (உயர் நிலை பதவிகளில் கூட)

இதன் விளைவாக எதிராளிகள் மேன்முறையீட்டாளர்களையும் மேன்முறையீட்டாளர்களின் உறவினர்களையும் குறித்த விண்ணப்பத்தினை மீளப்பெறுமாறு இராணுவ வீரர்கள் அச்சுறுத்த முடிந்தது. சாட்சிகளைப் பாதுகாக்கின்ற சட்டம் எதுவும் இல்லாத காரணத்தினால் இச்செயற்பாடனது ஒழுங்கான நீதிமுறைமையைப் பாதித்தது. இது “சாதாரண” நிலைமைகளில் (உதாரணமாக, சாதாரண திருட்டுக்காக குற்றம் சாட்டப்பட்ட சம்பவங்கள்) அதேபோன்று யுத்தம் காணப்படுகின்ற அசாதாரண நிலைமைகளின் போதும் மனித உரிமைகளை மீறுகின்ற செயலாகும்.

2. விண்ணப்பங்களினை விசாரித்து தீர்ப்புகள் வழங்குவதில் காணப்பட்ட அகீத காலதாமதம்.

2002 ஆம் ஆண்டிலிருந்து மாகாண மேல் நீதிமன்றங்களில் தாக்கல் செய்யப்பட்ட பல ஆட்கொணர்வு எழுத்தாணைக்கான விண்ணப்பங்கள் தொடர்பில் இன்னமும் முறையான தீர்ப்பெதுவும் வழங்கப்படவில்லை. அவ்வாறான விண்ணப்பமொன்று மேல் நீதிமன்றத்தில் தாக்கல் செய்யப்பட்டதன் பின்னர் அவ்விண்ணப்பத்தினை மேல்நீதிமன்றம் நீதவான் நீதிமன்றத்திற்குப் பாரப்படுத்துகின்றது. மேல் நீதிமன்றமானது நீதவான் நீதிமன்றத்திற்கு விசாரணையைப் பாரப்படுத்தாது தானே

விசாரணையை மேற்கொள்ள முடியும், எனினும் அவ்வாறு செய்வதில்லை. ஏற்கெனவே பல்வேறுபட்ட வழக்குகளால் நிரம்பி வழிகின்ற நீதவான் நீதிமன்றத்திற்கு இது மேலதிக சுமையினை ஏற்படுத்துவதனால் ஆரம்பக் கட்ட விசாரணையை நிறைவு செய்வதற்கு 3 வருடங்களாவது செல்கின்றது. எனவே இவ்வாறான கால தாமதங்களினால் விண்ணப்பதாரிகள் எவ்வித நிவாரணமுமின்றி பல்வேறு சிரமங்களுக்கு முகங்கொடுத்தனர்.

சாவகச்சேரி நீதவான் நீதிமன்றத்தில் 684/2003³¹⁶ என்ற விண்ணப்பத்தில் மேற்கொள்ளப்பட்ட அவதானம் இதனைச் சிறந்த முறையில் எடுத்துக்காட்டுகின்றது.

“இந்த நீதிமன்றத்தின் மேலதிக நிலையாக அமைவது யாழ் மேல் நீதிமன்றமே, இவ்விண்ணப்பம் தொடர்பிலான விசாரணைகளை மேற்கொண்டு அது தொடர்பில் முடிவிற்கும் வந்திருக்க வேண்டும். எனினும் சில காரணங்களுக்காக மேல் நீதிமன்றமானது விசாரணைகளை மேற்கொள்ளாது அதனை நீதவான் நீதிமன்றத்திற்கு மாற்றி விட்டது. அவ்வாறு மாற்றம் மேற்கொள்ளப்பட்ட பின்பும் கடந்த 3 வருடங்களுக்காக நடட் ஈடோ தீர்ப்போ வழங்கப்படவில்லை.”

ஆட்கொணர்வு எழுத்தாணைக்கான விண்ணப்பம் இலக்கம் 686/2003³¹⁷ இந்நிலைமையை மேலும் எடுத்துக் காட்டுகின்றது. இவ்வழக்கில்

“தற்போதைய நீதவான் 2005.08.01 இல் நியமிக்கப்பட்ட பின்பு இவ்வழக்கானது 7 தடவைகள் விசாரணைக்கு எடுத்துக் கொள்ளப்பட்டது. அரசு சட்டத்தரணி கூறிய காரணத்தினால் இவ்வழக்கானது ஒத்திவைக்கப்பட்டுள்ளது. ஒவ்வொரு தடவையுமே விண்ணப்பதாரியால் இழக்கப்பட்ட இழப்பு தொடர்பில் மன்றக்குச் சுட்டிக்காட்டப்பட்டது. ஒவ்வொரு தடவையும் நாட்டினுடைய சூழ்நிலை, வீதிகள் மூடப்பட்டமை, பாதுகாப்பு போன்ற காரணங்களுக்காக வழக்கினை ஒத்திவைக்கக் கோரப்பட்டது. இந்நிலைமையானது இப்படியே தொடர்ந்தால் காணாமற் போன நபர்களைக் கண்டறிவதற்காகத்

தாக்கல் செய்யப்பட்ட இவ்வழக்கும் காணாமல் போய்விடும் என நீதிமன்றம் அஞ்சுகிறது.”

மேலே கூறப்பட்ட இரு காரணங்களுக்கு மேலாக மேலும் மூன்று காரணிகள் ஆட்கொணர்வு எழுத்தாணை நிவாரணம் வழங்கப்படுவதைப் பாதிக்கின்றது.

3. காணாமல் போனமைக்குப் பொறுப்பான அதிகாரிகளை முறையாகப் பெயர் குறிப்பிடாமக்காக எதிராளிகள் சார்பில் எழுப்பப்படுகின்ற ஆட்சேபனைகள் (Technical Objection).
4. எதிராளிகள் சார்பில் ஆஜராகின்ற வழக்கறிஞர்கள் வழக்கினை ஒத்திவைக்குமாறு கோரிக்கை விடுக்கின்றமை. சில சந்தர்ப்பங்களில் ஊரடங்குச் சட்டத்தினை அமுல்படுத்தியதன் காரணத்தினாலும் வழக்கினை ஒத்திவைக்க வேண்டிய தேவை ஏற்பட்டது.
5. பாதுகாப்பு மற்றும் வேறு காரணங்களின் அடிப்படையில் வடகிழக்கு மாகாணங்களிலிருந்து வழக்கினைக் கொழும்புக்கு மாற்றம் செய்யுமாறு எதிராளிகளால் கோரிக்கை விடுவிக்கப்படுகின்றமை.

இவ்வாறு வழக்குகளை மாற்றம் செய்வதானது விண்ணப்பதாரிகளினைப் பொறுத்த வரையில் கடும் எதிர் விளைவுகளை உருவாக்கியது. விண்ணப்பதாரிகள் பாதுகாப்பு, தடை மற்றும் பண நெருக்கடி போன்றவற்றைச் சமாளித்தே கொழும்புக்கு வர வேண்டியிருந்தது. அவர்கள் தங்குமிடம், சட்டத்தரணி ஒருவரை நியமித்தல் போன்றவற்றிற்காகத் தலைநகரான கொழும்பில் மிகவும் அதிகளவிலான பணத்தைச் செலவழிக்க வேண்டியிருந்தது. ஏற்கனவே ஆராயப்பட்டது போல இவ்வாறு வழக்குகளை மாற்றம் செய்வதற்குக் கோருவதானது விண்ணப்பதாரிகள் தங்களுடைய வழக்கினைக் கைவிட வைப்பதற்கும் இலகுவான வழியாகும். எனவே இவ்வாறான காரணத்தினால் விண்ணப்பதாரிகள் வழக்கிற்கு வருகை தராமல் இருக்கின்ற பொழுது விண்ணப்பமானது நிராகரிக்கப்பட்டது. இது விண்ணப்பதாரிகள் எவ்வாறு பாதிக்கப்பட்டார்கள் என்பதைத் தெளிவாக எடுத்துக்காட்டுகின்றது.

5.3 மாகாண மட்டத்தில் ஆட்கொணர்வு எழுத்தாணை
 நிவாரணத்தினைத் திறம்பட வழங்கத் தவறுகின்றமை அல்லது
 முடியாமை.

அ. பொதுவான கருத்துக்கள்

இவ்வாய்வின் நோக்கத்திற்காக மாகாண ரீதியில் நடாத்தப்பட்ட கலந்தாலோசனைகளின் போது 2 சுவாரஸ்யமான கருத்தேற்புக்கள் ஒன்றுடன் ஒன்று முரண்படுவது அறியக் கிடைத்தது. அதாவது சட்டக் கொள்கைகளும் அது நடைமுறையில் அமுல்படுத்தப்படுகின்ற விதமும் ஒன்றுடன் ஒன்று முரண்படுகின்றது.

ஆட்கொணர்வு எழுத்தாணைக்கான விண்ணப்பமொன்று நீதிமன்றத்தில் தாக்கல் செய்யப்பட்டால் நீதிமன்றமானது அக்காணாமற்போன நபரிற்கு மன்றின் முன் நிறுத்துவதற்காகத் தேவையான அனைத்து நடவடிக்கைகளையும் எடுக்க வேண்டும் என எதிர்பார்க்கப்படுகின்றது. அவ்வாறு ஒரு நபர் நீதிமன்றத்தின் முன் நிறுத்தப்படுகின்ற பொழுது எவ்விதமான சட்ட நடைமுறைகள் பின்பற்றப்படினும் அந்நபர் உயிருடன் இருப்பது உறுதிப்படுத்தப்படுகின்றது. வழமையான கருத்தேற்பிற்கு மாறாகப் பலவந்தமான காணாமற் போதல்களில் ஒரு நபர் கொலை செய்யப்பட்டு அவருடைய உடல் அரசு முகவர்களால் காணாமற் போகச் செய்யப்படுகின்றது. அவ்வாறு செய்வதன் மூலம் அச்சட்ட விரோத அலுவலைப் புரிந்த அலுவலர் சட்டத்திற்குப் பொறுப்புக் கூறுவதிலிருந்து துர்த்துக் கொள்கின்றார். நீதிமன்றமானது அவ்வரசு முகவர்களைப் பொறுப்புக்குட்படுத்தும் வகையில் ஏதேனும் முயற்சிகளில் ஈடுபடின் அது அரசின் கொள்கையான காணாமற் போதல்களைத் தூண்டுகின்ற கொள்கைக்கு எதிரானதாக அமையும். அரசு கொள்கையானது கைது செய்யப்பட்டுக் கடத்திக் கொலை செய்தனையும் ஊக்குவிக்கின்றது.

எனவே காணாமற் போதல்களை அதிகாரமளிக்கின்ற அரசின் கொள்கையானது (அது அக்காலத்தின் சமூகத்தின் கொள்கையாக கூட நோக்கப்பட்டது. தவிர்க்க முடியாததாக அல்லது அவசியமானதாக நோக்கப்பட்டது. ஏனெனில் அக்காலத்தில் நிலவிய சிவில் குழப்ப நிலைமைகளின் கீழ் சட்ட ஒழுங்கினை நிலைநாட்ட இந்நடவடிக்கைகள் அவசியம் என அரசாங்கம் கருதியது. எனவே அரசாங்கத்தின்

உத்தியோகபூர்வ கொள்கையாக அவ்வேளையில் அமைந்தது. அக்காலத்தில் நிலவிய பயங்கரவாதம் மற்றும் குழப்ப நிலைகள் போன்றவற்றைக் கட்டுப்படுத்திச் சமூக உறுதித்தன்மையை ஏற்படுத்த அரசிற்கு இந்நடவடிக்கைகளை எடுப்பது தேவையானது. எனவே அரசாங்கம் அக்காலத்தில் மேற்கொண்ட அரசியல் நிகழ்சித் திட்டங்களினூடாகச் சமூகமானது பாதுகாப்புப் படைகளால் செய்யப்படுகின்ற அத்தகைய செயல்கள் அவசியமானது என நம்ப வேண்டிய நிலை உருவாக்கப்பட்டது. மேலும் அத்தகைய செயல்கள் சமூகத்தின் பொதுவான நன்மைக்குத் தேவையானது என்றும் நம்பச் செய்யப்பட்டிருந்தது. எனவே அந்தக் காலகட்டத்தில் அரசானது “பொது நன்மை” (Common Good) என்ற வாதத்தினை முன்வைத்திருந்தது. எனவே நீதிமன்றங்கள் ஆட்கொணர்வு எழுத்தாணை தொடர்பான விண்ணப்பங்களினை உரிய முறையில் ஆராய்ந்து உண்மையான சூழ்நிலையைக் கருத்தில் எடுத்துச் செயற்பட்டிருந்தால் அரசாங்கத்தின் பொது நன்மை என்ற கொள்கையினை எதிர்க்க வேண்டி வந்திருக்கும்.

எனவே அத்தகைய சூழ்நிலையில் நீதித் துறையானது தன்னுடைய அரசியலமைப்பு கடமையான அரசியலமைப்பு மற்றும் சட்ட ஆட்சி என்பவற்றின் பாதுகாவலன் என்ற கடமையை நிறைவேற்ற வேண்டும் என நியாயமாக எதிர்பார்க்க முடியுமா? இலங்கை, நேபாளம் மற்றும் மியன்மார் ஆகிய நாடுகளின் நீதித்துறையினை ஒப்பிடுகின்ற போது அக்கால கட்டத்தின் சூழ்நிலைக்கு ஏற்றவாறு சமாளித்துச் செல்கின்ற நீதித்துறைக்கும் அரசியல் அதிகாரத்தின் கொள்கைகளோடும் நோக்கங்கங்களோடும் பின்னிப்பிணைந்த நீதித்துறைக்கும் இடையிலான வித்தியாசத்தினைக் கண்டறிய வேண்டும்³¹⁸. சர்வாதிகார ஆட்சிக் காலங்களின் போது தென்னாசிய நாடுகளில் உள்ள சில நீதித்துறைகள் நிர்வாகத் துறையோடு சமரசம் செய்து கொள்ளும் படி அச்சுறுத்தல் விடுக்கப்பட்ட போதும் அந்நீதித்துறைகள் குறிப்பிடத்தக்க அளவிலான சுதந்திரத்தைத் தம்முள் வைத்திருந்தன. உதாரணமாக நேபாளத்தில் நிலவிய அரசாட்சி கவிழ்க்கப்பட்டதன் பின்பு நேபாள நாட்டின் உயர் நீதிமன்றமானது அதுவரை காலமும் நிலுவையில் இருந்த பல நூற்றுக் கணக்கான ஆட்கொணர்வு எழுத்தாணைக்கான மனுக்களை விசாரணைக்கு எடுத்துக் கொண்டது. அத்தகைய விசாரணைகளின் பொழுது அரசாங்கத்தால் மேற்கொள்ளப்பட்ட பலவந்த காணாமற்

போதல்களைக் குற்றம் எனச் சட்டம் ஆக்கும் படி அரசாங்கத்தைப் பணித்ததோடு குற்றவாளிகள் தொடர்பில் வழக்குத் தொடர்வதற்கு விசேஷ விசாரணைக் குழுவொன்றையும் அமைத்தது. அவ்வுத்தேச சட்டமானது சர்வதேச சட்ட தராதரங்களுக்கு அமைவாக இருக்க வேண்டும் எனக் கேட்டுக் கொண்ட நீதிமன்றம் பாதிக்கப்பட்ட குடும்பங்கள் தொடர்பில் நட. ஈடு வழங்குவதற்கும் நடவடிக்கை எடுத்தது.³¹⁹ இதற்கு மாறாக மியன்மாரினுடைய நீதித்துறை முழுமையாக அரசியல் அதிகாரத்தோடு ஐக்கியமாகி விளங்கியது.³²⁰ இவ்வகையான விடயங்களில் அரசாங்கத்தின் அக்கறை வார்த்தைகளில் சிறப்பானதாக இருப்பினும், தனிப்பட்டவர்களின் மீதான அக்கறையில் இது பிரதிபலிக்கப்படல் வேண்டும். இரண்டும் “சமப்படுத்தப்படுதல்” வேண்டும்.³²¹

எனினும், அவ்வாறான கடிமான வகைப்படுத்தலானது இலகுவாக இலங்கை தொடர்பில் மேற்கொள்ளப்பட முடியாது. இந்நாட்டின் வரலாற்றை நோக்குகின்ற போது சில சந்தர்ப்பங்களில் நீதித்துறையானது அரசாங்கத்தின் விருப்பங்களுக்கு இசைந்து கொடுத்ததோடு இந்நாட்டினுடைய ஒருமைப்படானது அச்சுறுத்தலுக்கு உள்ளாக்கப்படுகின்ற போது நிர்வாகத்துறையின் வரம்பு மீறல்களையும் அனுமதித்திருந்தது. ஏனைய சந்தர்ப்பங்களில் பிரஜைகளின் சுதந்திரம் தொடர்பாகச் சக்தி வாய்ந்த தீர்ப்புக்கள் ஆக்கப்பட்டுள்ளதோடு அத்தீர்ப்புக்கள் நிர்வாகத் துறையோடு நேரடியாக மோதுவதாகவும் அமைகின்றது.

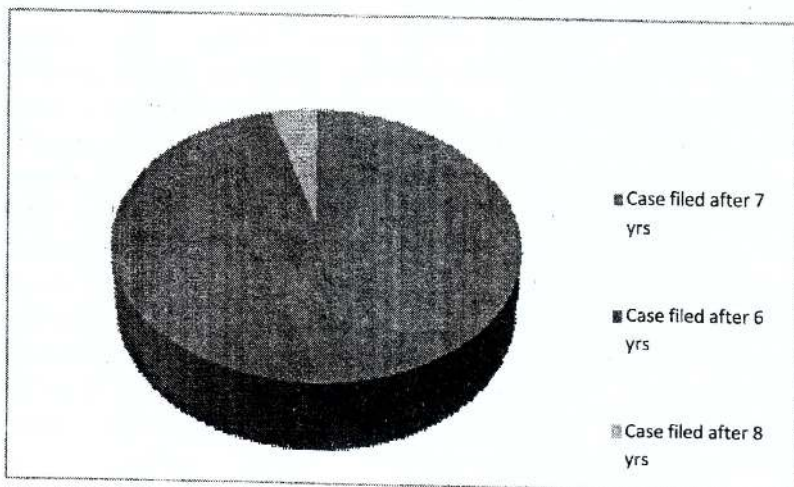
போருக்குப் பிந்திய இன்றைய காலப்பகுதியில் நீதித் துறையின் முரண்பாடுகள் நீக்கப்பட்டு உரிய சமநிலை அடையப்படுவது அவசியமானதாகும். அதனூடாக நீதித்துறையின் சுதந்திரம் மீள் உறுதிப்படுத்தப்படுவதோடு சட்டத்தினுடைய புனிதத் தன்மையையும் அரசியலமைப்பின் அதியுயர் தன்மையையும் உறுதிப்படுத்த முடியும்.

ஆ. அசாதாரண தாமதங்கள்

1990 களில் யாழ்ப்பாணத்தில் நடைபெற்ற பலவந்த ஆட்கடத்தல்கள் தொடர்பாக ஆராயப்பட்ட வழக்கொன்றில் விண்ணப்பமானது கைது மேற்கொள்ளப்பட்டு 7 ஆண்டுகளுக்குப் பின்னரே தாக்கல்

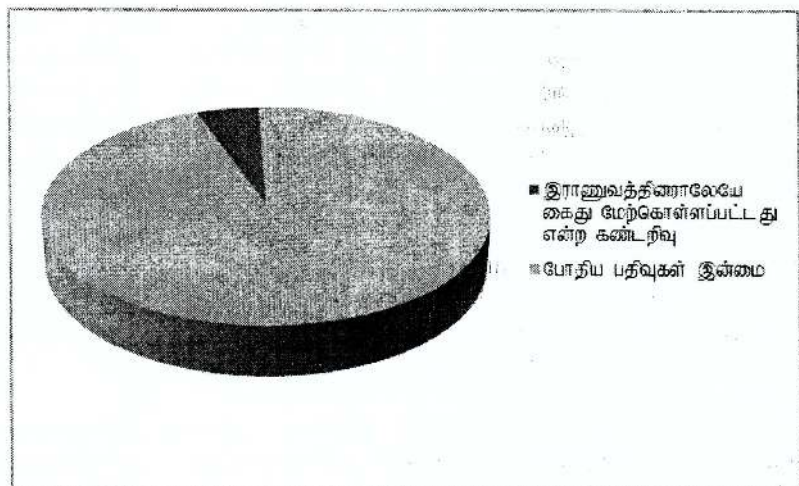
செய்யப்பட்டது.³²² பதிவுகளின் பின்னர் குடும்ப உறுப்பினர்கள் தடுத்து வைக்கப்பட்ட நபர்களை விடுவிப்பதற்கு வேறு வழிகளினை நாடியமையே இவ்விண்ணப்பத்தினைத் தாக்கல் செய்வதில் ஏற்பட்ட கால தாமதத்திற்குக் காரணம் எனத் தெரிய வந்தது. பொலிஸ் முறைப்பாடு மேற் கொண்டமைக்கு மேலதிகமாக இவ் எல்லா வழக்குகளிலும் விண்ணப்பதாரிகள் தாங்கள் மனித உரிமைகள் ஆணைக்குழு, சர்வதேச செஞ்சிலுவைச் சங்கம், வட மாகாண கட்டளைத் தளபதி, சாவகச்சேரி பிரதேச செயலாளர் மற்றும் ஜனாதிபதி போன்றோருக்கும் தங்களுடைய முறைப்பாட்டினைத் தெரிவித்திருந்ததாகக் குறிப்பிட்டிருந்தனர். மேலும் சில வழக்குகளில் விண்ணப்பதாரிகள் ஐ.நா அகதிகளுக்கான மனித உரிமைகள் ஆணைக்குழு, பாதுகாப்பு அமைச்சு, யாழ் மாவட்ட அரசாங்க அதிபர் போன்றோருக்கும் தங்களுடைய முறைப்பாட்டினை குறிப்பிட்டிருந்தனர்.³²³ இவ்வாறான முயற்சிகளை எல்லாம் மேற் கொண்டு இறுதி நடவடிக்கையாகவே விண்ணப்பதாரிகள் ஆட்கொணர்வு எழுத்தாணைக்கான விண்ணப்பத்தினைத் தாக்கல் செய்திருந்தனர். மேற்குறித்த நிறுவனங்கள் அவ்விண்ணப்பங்கள் தொடர்பில் வினைத்திறனான நடவடிக்கை எதனையும் மேற்கொள்ள வில்லை என்பது இங்கு சுட்டிக்காட்டத் தக்கது.

வரைபு - 4: யாழ் மாகாண மேல் நீதிமன்றத்தில் பதிவு செய்யப்பட்ட விண்ணப்பங்களினைக் (2003-2004) கைது நடைபெற்ற திகதிக்கும் வழக்கு தாக்கல் செய்யப்பட்ட திகதிக்கும் இடையிலான கால தாமதத்தினை வெளிப்படுத்தி வகைப்படுத்தல்.

ஆய்வுக்குட்படுத்தப்பட்ட அறிக்கைகளுக்கு அமைவாக, 25 வழக்குகளில் விண்ணப்பதாரிகள் மனித உரிமை ஆணைக்குழுவில் முறைப்பாடு செய்திருந்தனர்.³²⁴ ஒரு முறைப்பாட்டை தவிர ஏனைய முறைப்பாடுகளில் எல்லாம் மனித உரிமைகள் ஆணைக்குழு அக்காணாமல் போன நபர்கள் இராணுவ வீரர்களிடமே இருந்ததாகத் தன்னுடைய அவதானங்களைத் தெரிவித்திருத்தது.³²⁵ மனித உரிமை ஆணைக்குழுவின் இவ்வவதானமானது மனித உரிமை ஆணைக்குழுவினால் யாழ் மாவட்டத்தில் காணாமல் போனோர் தொடர்பாக அமைக்கப்பட்ட விசாரணைக் குழுவின் முடிவின் மூலமும் உறுதிப்படுத்தப்படுகின்றது. எனினும் அவ்வாறான முடிவுகளானது தடுத்து வைக்கப்பட்டவர்கள் விடுவிக்கப்படவோ அல்லது வேறு ஏதேனும் நடவடிக்கைகள் அவர்கள் மீது மேற்கொள்ளப்படவோ உதவவில்லை.

வரைபு - 5: மாகாண ரீதியான வழக்குகள் தொடர்பில் மனித உரிமைகள் ஆணைக்குழுவால் (ஒக்டோபர் 2007) மேற்கொள்ளப்பட்ட அவதானங்கள்.

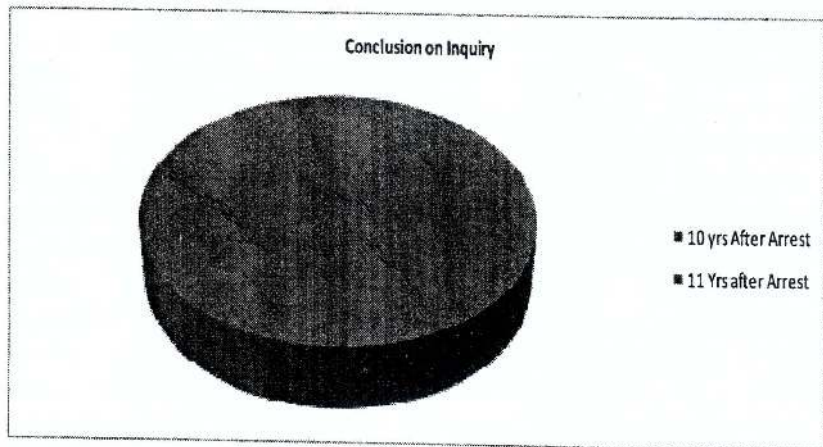

ஆட்கொணர்வு எழுத்தாணையின் பயனுறுதி மிக்க செயற்பாட்டினை மழுங்கடிக்கச் செய்வதற்கு பல்வேறுபட்ட காரணிகள் காணப்பட்டன. 22 வழங்குகளில், நீதவான் நீதிமன்றமானது இவற்றைப் பூர்த்தி செய்வதற்குப் பதினொரு வருடங்களாகியது. அதாவது குறித்த காணாமல் போன நபர் கைது செய்யப்பட்ட தினத்திலிருந்து பார்க்கையில் பதினொரு வருடங்கள் கடந்திருந்தன.³²⁶ இவ்வழக்குகளில் ஒன்றிற்குப் பத்து வருடங்கள் கடந்திருந்தன.³²⁷ ஒவ்வொரு வழக்கும் நீதவான் நீதிமன்றங்களில் அதற்கு விசாரிக்கப்படும், காணாமல் போனமைக்குக் காரணம் இராணுவத்தினரால் என்ற தீர்ப்பும் வழங்கப்பட்டது. ஒரு புறம் பார்க்கையில் இதற்கு வகைசூற வேண்டிய நபர் இராணுவத்தினர் என்ற தீர்ப்பு கிடைக்கப்பெற்று நிலை நாடப்பட்டது. மறுபுறம், கிட்டத்தட்ட ஒரு தசாப்த காலத்தின் பின்பு தமது குடும்ப உறுப்பினர் காணாமல் போனமைக்குக் காரணமானவரைக் கண்டுபிடித்ததில் எவ்வித பயனும் இருக்கவில்லை. அது மட்டுமின்றி நீதவான் நீதிமன்றத்தினால் தீர்ப்பளிக்கப்பட்டுப் பெரும்பாலானோரை அடையாளம் காட்டினாலும் கூட அவரைக் கைது செய்யவோ அல்லது

தண்டனை வழங்குவோ இல்லை என்பது மனுதாரரை மேலும் வெறுப்படையச் செய்தது.

நீதவான் நீதிமன்றங்களில் விசாரணைகளை மேற்கொள்வது உண்மையில் காலதாமதத்தை ஏற்படுத்துகின்றது. என்றாலும், பிரதானமாக ஆட்கொணர் மனுவினைச் சமர்ப்பிப்பதாயினும் காலதாமதம் காணப்படுகின்றது. மனுவினைச் சமர்ப்பித்ததிலிருந்து அது பூர்த்தியாகும் வரை குறித்த சில காலப்பகுதி தேவைப்படும். 22 வழக்குகளைப் பூர்த்தி செய்தவற்கு நான்கு வருடங்கள் தேவையாக இருந்தது.³²⁸ அதேவேளை இரண்டு வழக்குகளுக்கு மூன்று வருடங்கள் தேவையாக இருந்தன.³²⁹ இவ்வழக்குகள் நீதவான் நீதிமன்றத்தில் விசாரணை செய்வதற்கு, மூன்று வருடங்கள் தேவையாக இருந்தன. இருபது வழக்குகளைப் பூர்த்தி செய்வதற்கு, இரண்டு வழக்குகளைப் பூர்த்தி செய்தவற்கு இரண்டு வருடங்கள் தேவையாக இருந்தன.

வரைபு 6 : கைதான திகதிக்கும் நீதவான் நீதிமன்ற விசாரணை நிறைவடைந்த திகதிக்கும் இடையில் நிறைவடைந்த ஆண்டுகளை விபரித்தல்.

இ. முறைப்பாட்டின் தன்மை

எல்லா வழக்குகளிலும் காணாமற் போன நபர் ஒருவரின் குடும்ப உறுப்பினர் ஒருவர் இராணுவத்தினரால் நாடாத்தப்பட்ட சோதனை நடவடிக்கைகளின் பொழுது காணாமற் போன நபர் கைது செய்யப்பட்டதாகக் கூறி ஆட்கொணர்வு நிவாரணத்திற்காக விண்ணப்பத்தினை மேற்கொண்டிருந்தனர். அந்நபர் கைது செய்யப்பட்ட பின்பு அந்நபர் எங்கே தடுத்து வைக்கப்படலாம் என்று அவர்கள் கருதிய இராணுவ முகாமில் கைது செய்யப்பட்ட நபர் தொடர்பில் தகவல் சேகரிக்கச் சென்றனர். அவ்வாறு அவர்கள் தகவல் சேகரிக்கச் சென்ற பொழுது இராணுவ அலுவலர்களால் அவர்கள் தகாத வார்த்தைகளால் திட்டப்பட்டு அனுப்பப்படுவதே வழக்கமாக இருந்தது. ஓரிரண்டு சம்பவங்களில் வன்முறைகள் கூடப் பாவிக்கப்பட்டிருந்தது. இராணுவத்திடமிருந்து திருப்தியான பதிலைப் பெற முடியாமையால் குடும்ப உறுப்பினர்கள் அதனையடுத்துப் பொலிஸ் முறைப்பாட்டை மேற்கொண்டனர். அதற்கு மேலதிகமாக சட்டத்தின் முறையான தன்மையினைப் பார்க்கக் கூடியதென அவர்கள் நம்பிய மனித உரிமைகள் ஆணைக்குழு, இலங்கை ஜனாதிபதி போன்றோரிடமும் முறைப்பாடுகளை மேற்கொண்டிருந்தனர்.

அம்முறைப்பாடுகள் பலவற்றில் முக்கியமான அம்சம் காணாமற் போன நபர்களே அவ்வக்குடும்பங்களின் பிரதான வருமான மூலகர்த்தாக்கள் ஆவார் என்பதுடன் அவர்கள் காணாமற் போனமையானது அக்குடும்பங்களை மிகவும் வறிய நிலைக்கு ஆளாக்கியதுமாகும். அக்குடும்பங்களின் உணர்வு ரீதியான துயரம் அவர்கள் சமர்ப்பித்திருந்த சமர்ப்பணங்களிலிருந்தும் மேலும் ஏனைய நிறுவனங்களுக்கு அவர்கள் மேற் கொண்ட முறைப்பாடுகளில் இருந்தும் தெரிய வருகின்றது. அவர்களின் முறைப்பாடுகள் நீதவானால் மேற்கொள்ளப்பட்ட பல்வேறு விசாரணைகளிலும் உறுதிப்படுத்தப்பட்டது. உதாரணமாக ஒரு வழக்கொன்றில் நீதவான் பின்வருமாறு குறிப்பிட்டிருந்தார்.

“இவ்வழக்கினுடைய விண்ணப்பதாரிகள் இராணுவத்தினரால் கைதுசெய்யப்பட்ட தமது கணவன்மாரையும் பிள்ளைகளையும் இழந்து கடுமையான வறுமையிலும் சொல்லொனாத் துயரத்திலும் வாடுகின்றனர்.

இச்சூழ்நிலையில் அவர்கள் சாட்சிகளுக்கான போக்குவரத்துச் செலவினை வழங்க முடியாத நிலையில் உள்ளனர்.³³⁰

ஈ. எதிர் வாதிகளால் முன்வைக்கப்பட்ட எதிர் வாதங்கள்

இங்கு ஆராயப்பட்ட வழக்குக் குறிப்புகளிலிருந்து எதிராளிகள் பொதுவாக நீதிமன்றத்தின் விசாரணைக்குச் சமூகமளிப்பதில்லை என்பது தெளிவாகின்றது. எதிராளிகளின் சட்டத்தரணி எதிராளிகள் சார்பில் சாட்சிகளை முன்வைப்பதற்காக மேலதிக தகவல்களைக் கோரியதே வழமையாக இருந்தது. இரண்டு வழக்குகளில் எதிராளிகளின் வழக்கறிஞர் வழக்கு விசாரணையை வவுனியா அல்லது கொழும்பு மாவட்ட நீதிமன்றங்களுக்கு மாற்றம் செய்வதற்கு விண்ணப்பங்கள் மேற்கொள்ளப்பட்டுள்ளது எனக் குறிப்பிட்டிருந்தார்.³³¹ இதற்குக் காரணமாகப் பாதுகாப்பு பிரச்சினை குறிப்பிடப்பட்டிருந்தது. எனினும் நீதவான் இக் கோரிக்கைகளைப் பின்வரும் இரண்டு காரணங்களின் அடிப்படையில் நிராகரித்திருந்தார். முதலாவதாக இம்மாற்றலுக்கான விண்ணப்பம் தொடர்பில் நீதவானுக்கு எவ்வித தகவலும் கிடைக்கப் பெற வில்லை என்ற அடிப்படையிலும் இரண்டாவதாக அவ்வாறு வழக்கானது மாற்றம் செய்யப்பட்டால் விண்ணப்பதாரியால் வழக்கு விசாரணைக்குச் சமூகமளிக்க முடியாமல் போகும் என்பதுமாகும்.

இங்கு ஆராயப்பட்ட எல்லா வழக்குகளிலும் நீதவான் மேலதிக தவணைக்கான விண்ணப்பத்தினை நிராகரித்திருந்தார். அதனைத் தொடர்ந்து எதிராளிகளினுடைய எதிர்வாதமானது அவர்கள் சமர்ப்பித்திருந்த சத்தியக் கடதாசிகளினூடாகவே மேற்கொள்ளப்பட்டிருந்தது. மேலும் ஏறத்தாள எல்லா வழக்குகளிலுமே எதிராளிகளின் எதிர் வாதமானது ஒத்திருந்தது. சில சத்தியக் கடதாசிகளின் வாசகங்கள் அவ்வாறே மீளவும் இன்னுமொரு சத்தியக் கடதாசியிலும் பிரதி பண்ணப்பட்டிருந்தது.³³²

ஒரேயொரு வழக்கைத் தவிர ஏனைய எல்லா வழக்குகளிலுமே கைது மேற் கொள்ளப்பட்டமையானது மறுக்கப்பட்டிருந்தது.³³³ இவ்வாதமானது மனித உரிமைகள் ஆணைக்குழு இராணுவ வீரர்களே குறித்த நபர்களைச் சிறைக்காவலுக்குக் கொண்டு சென்றதாகக் கூறிய பின்பும் இவ்வெதிர் வாதமானது முன்வைக்கப்பட்டது. இவர்களால் முன்வைக்கப்பட்ட அடுத்த எதிர் வாதமாக அமைந்தது இம்முழு

நடவடிக்கையிலும் இராணுவ புலனாய்வுப் பிரிவினராலும் உள்ளூர் பொலிஸினராலும் மேற்கொள்ளப்பட்ட பொழுதும் அக்குறித்த நாளிலேயே கைது செய்யப்பட்ட அனைத்து நபர்களும் உரிய பொலிஸ் நிலையங்களில் கையளித்து விட்டனர் என்பதாகும். ஆவர்கள் கைதினை மறுத்ததோடு அந்நடவடிக்கை தொடர்பான எல்லா ஆவணங்களும் பயங்கரவாதத் தாக்குதலினால் அழிவடைந்து விட்டதாகவும் அதனால் அவர்கள் அதனைச் சமர்ப்பிக்க முடியாதெனவும் தெரிவித்திருந்தனர்.

பெரும்பாலான வழக்குகளில் எதிராளிகளின் பெயரானது பிழையாகக் குறிப்பிடப்பட்டிருந்தது என்ற ஆட்சேபனையை எதிர்தரப்பானது எழுப்பினர். பலாலி இராணுவ முகாமில் இராணுவத் தளபதியினை எதிராளியாகக் குறிப்பிட்டமையை ஆட்சேபனைக்குரிய காரணமாக முன்வைத்தனர். ஆட்கொணர்வு எழுத்தானை விண்ணப்பங்களில் முன்வைக்கப்பட்ட எதிர்வாதங்களினை நோக்குகின்ற பொழுது அரசானது எவ்வாறு இந்நிவாரணத்தினைக் கேலிக்குரியதாக்கியுள்ளது என்பது தெளிவாகின்றது. ஆட்கொணர்வு எழுத்தானைக்கான விண்ணப்பங்கள் மற்றும் அவற்றின் வழக்கு நடவடிக்கைகள் தொடர்பில் பெருமளவிலான அலட்சியம் காணப்பட்டது. பெரும்பாலான சந்தர்ப்பங்களில் எதிராளிகள் வழக்கு நடவடிக்கைகளில் பங்கெடுக்க வில்லை. மேலும் அனேகமாக எல்லா வழக்குகளிலுமே கைது செய்யப்பட்டமையானது மறுக்கப்பட்டதோடு அம்மறுப்பானது தொடர்ச்சியாக வலியுறுத்தப்பட்டமையும் அவதானிக்க முடிகின்றது.

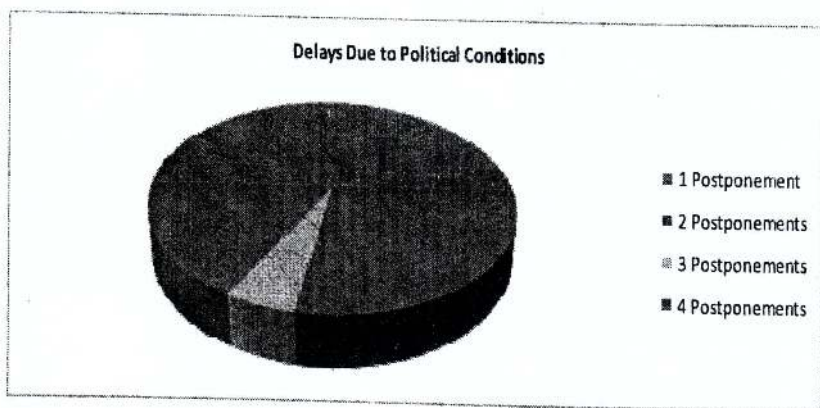
உ. நீதவான் நீதிமன்ற விசாரணைகளில் ஏற்பட்ட தாமதம்

அரசியல் சூழ்நிலை காரணமாக ஏற்பட்ட தாமதம்

பதினெட்டு வழக்குகளில் அக்காலத்தில் நிலவிய அரசியல் சூழ்நிலை காரணமாக விசாரணைத் திகதிகரினை ஒத்தி வைக்க வேண்டியிருந்தது. நான்கு வழக்குகளில் அவ்வாறான ஒத்திவைப்பானது ஒரே ஒரு தடவை இடம்பெற்றது.³³⁴ மேலும் ஆறு வழக்குகளில் ஊரடங்கு நிலை மற்றும் பதட்டம் காரணமாக ஒத்திவைப்பானது இரண்டு தடவை இடம்பெற்றது.³³⁵ ஒரேயொரு வழக்கு மூன்று தடவைகளுக்கு ஒத்திவைக்கப்பட்டது.³³⁶ எட்டு வழக்குகள் நான்கு தடவைகளுக்கு ஒத்தி வைக்கப்பட்டது.³³⁷ எவ்வாறாயினும், பெரும்பாலான வழக்குகள் அதே திகதிகளில் ஒத்திவைக்கப்பட்டமை குறிப்பிடத்தக்கதாகும்.³³⁸ நீதிமன்றத்தினுடைய

வழக்குப் பதிவேடுகள் ஒத்திவைப்பிற்குக் காரணமான அரசியல் சூழ்நிலையைப் பின்வரும் வார்த்தைகளில் விளக்குகிறது. “அசாரண சூழ்நிலை, ஊரடங்கு உத்தரவு மற்றும் பதட்ட நிலை”, “இச்சூழ்நிலையில் விசாரணை இடம் பெற முடியாது”, “அசாதரணமான சூழ்நிலை வழக்கு விசாரணைக்கு எடுக்கப்படவில்லை”, “விசாரணை நடத்துவதற்கு உகந்த சூழ்நிலை இல்லை” மற்றும் “பதட்டமான சூழ்நிலை”.³³⁹

வரைபட 7: வழக்கு ஒத்திவைப்புக்களின் அடிப்படையில் யாழ் மாகாண மேல் நீதிமன்றத்தில் தாக்கல் செய்யப்பட்ட வழக்குகளை வகைப்படுத்துதல்.

பாதுகாப்புக் காரணத்தினால் ஏற்பட்ட தாமதம்

தாமதத்திற்கான இன்னுமொரு காரணமாக அமைவது எதிராளிகள் சார்பில் ஆஜரான அரச சட்டத்தரணிகள் தாங்கள் பாதுகாப்புக் காரணங்களினை முன்னிட்டு நீதிமன்றத்திற்குச் சமூகமளிக்க முடியாமல் உள்ளனர் என அறிவித்தமையாகும். இங்கு ஆராயப்பட்ட பதினைந்து வழக்குகளில் அரச சட்டத்தரணிகளின் பாதுகாப்பானது அவர்கள் நீதிமன்றத்தில் சமூகமளிக்காமைக்கான காரணமாகக் கூறப்பட்டது.³⁴⁰

எல்லா வழக்குகளிலுமே இறுதி விசாரணையின் பொழுது அரசு சட்டத்தரணி சமூகமளிக்க வில்லை. அங்கு சமூகமளித்திருந்த இராணுவ சட்ட அலுவலர் அரசு சட்டத்தரணி சமூகமளிக்காமை காரணமாகத் தன்னால் இறுதி விசாரணையினை மேற் கொள்ள முடியாது எனக் குறிப்பிட்டிருந்தார். மேலும் அச்சட்ட அலுவலர் அரசு சட்டத்தரணியானவர் பாதுகாப்புக் காரணங்கள் மற்றும் போதிய போக்குவரத்து வசதிகள் இன்மை போன்ற காரணத்தினால் வருகை தர முடியாது எனக் குறிப்பிட்டிருந்தார்.

பாதுகாப்புக் காரணங்களானது எதிராளிகள் சார்பிலும் அவர்கள் விசாரணைக்குச் சமூகமளிக்காமைக்கான காரணமாக முன்வைக்கப்பட்டது. பெரும்பாலான வழக்குகளில் சட்ட அலுவலர் வழக்கினை வேறு நீதிமன்றங்களுக்குப் பாதுகாப்புக் காரணங்களுக்காக மாற்றுவதற்காக விண்ணப்பம் மேற்கொள்ளப்பட்டமையால் வழக்கு விசாரணையினை ஒத்திவைக்கும்படி கோரிக்கை விடுத்திருந்தார். பதினெட்டு வழக்குகளில் எதிராளிகள் நீதவான் நீதிமன்றத்திற்கு ஆஜராகுவார்கள் எனின் அவர்களுடைய உயிருக்கு மிகவும் ஆபத்து ஏற்படலாம் எனச் சட்டத்தரணி தெரிவித்திருந்தார்.³⁴¹ இவ்வழக்குகளில் சாவகச்சேரி நீதவான் நீதிமன்றத்திற்கு வருகை தந்த இராணுவ அலுவலர்கள் சிலர் தாக்குதல் நடவடிக்கை மூலம் கொல்லப்பட்டமையும் சுட்டிக்காட்டப்பட்டது.

நீதவானுடைய அவதானங்கள்

மீண்டும் மீண்டும் வழக்கு விசாரணைகளை ஒத்திவைக்கக் கோரிய அவர்களுடைய கோரிக்கையை நீதவான் நிராகரித்ததோடு “அவ்வாறு பிறிதொரு திகதி வழங்கப்படுமாலும் எதிராளிகளோ அவர்களிலுடைய சட்டத்தரணிகளோ நீதிமன்றத்திற்கு வருகை தந்து வழக்கு விசாரணைகளைத் தொடருவார்கள் என எதிர்பார்க்க முடியாது” எனக் குறிப்பிட்டிருந்தார்³⁴². மேலும் நீதவான் கூறியதாவது “இவ்விண்ணப்பமானது தாக்கல் செய்யப்பட்ட காலத்தில் இருந்து இந்நீதிமன்றத்திலோ அல்லது யாழ் மாவட்ட மேல் நீதிமன்றத்திலோ எதிராளிகள் ஆஜராக வில்லை” என்பதையும் சுட்டிக்காட்டினார்³⁴³. அவ்வடிப்படையில் சட்ட அலுவலரின் அவ்விண்ணப்பமானது நிராகரிக்கப்பட்டது”.

நீதவானால் மேற்கொள்ளப்பட்ட இன்னுமொரு அவதானத்தின் அடிப்படையில் எதிராளிகளால் மேற்கொள்ளப்பட்ட பாதுகாப்புக் காரணங்களானவை வழக்கினுடைய ஒத்திவைப்பைத் தேவைப்படுத்துகின்ற அளவிற்குப் பாரதூரமானது அல்ல. உதாரணமாக ஒரு குறித்த விசாரணை ஒன்றின் பொழுது நீதவானானவர் “தந்திரமான காரணங்களினைக்” கூறி ஒத்திவைப்பினைக் கோருகின்ற விண்ணப்பங்களானது நிராகரிக்கப்பட வேண்டும் எனக் கூறியிருந்தார்³⁴⁴. அத்துடன் நீதவானுடைய இக்கருத்துக்களை நோக்குகின்ற பொழுது பாதுகாப்புக் காரணங்களினைக் கூறி எவ்வாறு இவ்விசாரணையின் நோக்கங்களைச் சிதறடிக்கின்றார்கள் என்பது தொடர்பில் நீதவானுடைய கோபத்தினையும் உட்கிடையாக வெளிப்படுத்துவதாக உள்ளது.

உரைபெயர்ப்பாளரின் நியமனம்

இங்கு ஆராயப்பட்ட ஆறு வழக்குகளில் நீதிச்சேவை ஆணைக்குழுவினால் உரைபெயர்ப்பாளர் ஒருவர் நியமிக்கப்படும் வரை நீதவான் நீதிமன்ற விசாரணையினை ஒத்திவைக்க வேண்டியிருந்தது.³⁴⁵ இந்நடவடிக்கைகளானது நீதித்துறையானது எவ்வாறு சம்பந்தப்பட்ட தரப்பினரின் மொழியுரிமையை உறுதிப்படுத்துவதில் கவனமாகச் செயற்பட்டது என்பதைக் காட்டுகின்றது. மேலும் இங்கு முக்கியமான அம்சமாக அமைவது இந்நீதிமன்றம் வட கிழக்கில் அமைந்திருப்பதும் அந்நீதிமன்றங்களுக்குரிய நிர்வாக மொழியாக அரசியலமைப்பின் உறுப்புரை 24 உடன் சேர்த்து வாசிக்கப்படும் உறுப்புரை 22 இற்கு அமைவாகத் தமிழ் மொழி காணப்படுவதும் ஆகும்.

ஏனைய காரணிகள்

குறிப்பிட்ட திகதியில் நீதிமன்றில் ஆஜராக முடியாமைக்காகக் குறித்த சட்டத்தரணிகள் தெரிவித்த தனிப்பட்ட காரணங்கள்³⁴⁶, நீதிபதியால் விடுமுறை எடுக்கப்பட்டமை³⁴⁷, மற்றும் இன்னுமொரு வழக்கில் ஆஜராக வேண்டிய தேவை இருந்தமையால் அரச சட்டத்தரணி சமூகமளிக்க முடியாமல் போனமை³⁴⁸ போன்றவை தாமதத்திற்கான காரணங்களில் சிலவாக வழக்குப் பதிவேடுகளில் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது.

5.4 மாகாண நிலையில் எதிர் கொள்ளப்படுகின்ற சமகால விடயங்கள்

ஆட்கொணர்வு எழுத்தாணைக்கான விண்ணப்பங்கள் தொடர்பான கோட்பாடுகளை மட்டும் ஆராயாது அக்கோட்பாடுகளைச் சமகால சூழ்நிலைகளுடன் பொருத்திப் பார்க்கும் நோக்குடன் இவ்வாய்வினுடைய ஆசிரியர்கள், ஆய்வாளர்கள் சிலருடன் இணைந்து காலி, மாத்தறை, திருகோணமலை, மூதூர், கந்தளாய், யாழ்ப்பாணம், அம்பாறை மற்றும் கண்டி மாவட்டங்களில் உள்ள மாகாண சட்டத்தரணிகள் சங்க உறுப்பினர்களுடன் 2010, 2011 ஆம் ஆண்டின் ஆரம்ப கட்டங்களில் சந்திப்புக்களினை மேற்கொண்டு கலந்தாலோசிப்புக்களை நிகழ்த்தினர். இவ்வாறான கலந்தாலோசிப்புக்களானவை மாகாணரீதியில் எதிர் கொள்ளப்படுகின்ற பல்வேறு சமகால பிரச்சினைகளை எடுத்துக் காட்டியது. பின்வரும் ஆய்வானது அப்பிரச்சினைகளுக்கு அதிக முக்கியத்துவம் கொடுத்து ஆராய்வதோடு அத்தனிப்பட்ட நபர்களின் கருத்துக்கள் அவசியமானது என்றும் மட்டுமே குறிப்பிடப்படுகின்றது. எனினும் அவர்களுடைய அடையாளமானது அவர்களுடைய வேண்டுகோளுக்கிணங்க இரகசியமாகப் பேணப்படுகின்றது.

அ. காலம் கடந்த தடுத்து வைத்தற் கட்டளைகள்

வட கிழக்கு மாகாணங்களில் காணப்பட்ட நீதிமன்றங்களில் “பிரேரணைத் திகதி” (*motion date*) அல்லது “விசாரணைத் திகதியில்” விண்ணப்பதாரியினுடைய வழக்கறிஞர் தடுத்து வைத்தற் கட்டளையானது காலாவதியாகி விட்டதாகாவும் அதன் விளைவாகத் தடுத்து வைத்திருக்கப்படும் நபரைத் தொடர்ந்து தடுத்து வைத்திருப்பதற்கு அதிகாரம் கிடையாது எனவும் கூறுவது வழமையான நடைமுறையாக இருந்தது. அவ்வாறான சூழ்நிலையில் நீதிமன்றமானது தடுத்து வைக்கப்பட்டிருக்கும் நபரை உடனடியாக விடுவிக்க வேண்டிய கடப்பாட்டினைக் கொண்டிருக்கின்றது.³⁴⁹ எனினும் யாழ்ப்பாணம், வவுனியா மற்றும் திருகோணமலை நீதிமன்றங்களில் வலிதுடமை வாய்ந்த தடுத்து வைத்தற் கட்டளையைச் சமர்ப்பிப்பதற்காக இன்னொரு திகதியினைக் கோருவது அரச சட்டத்தரணிகளின் வழக்கமாக இருந்தது. அவ்வாறான சந்தர்ப்பங்களில் அத்தடுத்து வைத்தற் கட்டளையை அடுத்த திகதியில் வழங்குமாறும் தடுத்து வைத்திருக்கும் நபர் விடுவிக்கப்படவேண்டும் எனவும் நீதிமன்றம்

உத்தரவு பிறப்பிக்கும். இது தொடர்பில் கருத்துத் தெரிவித்த பல வழக்கறிஞர்கள் இங்கு ஒரு பிரஜையினுடைய சுதந்திரம் பிரச்சினைக்குரிய விடயமாக இருந்ததன் காரணமாக அவர்கள் உடனடியாக விடுவிக்கப்பட்டிருக்க வேண்டும் என்ற கருத்தினைத் தெரிவித்திருந்தனர். மேலும் மேலதிக தவணை கோரி அரசு சட்டத்தரணியால் செய்யப்படுகின்ற விண்ணப்பமானது நிர்வாக கால தாமதத்தினை நியாயப்படுத்தும் முயற்சியாகவே அமைகின்றது.

இந்நீதித்துறை நடவடிக்கையானது பொது நலவாய நாடுகளில் பின்பற்றப்படுகின்ற சட்டவியலோடு முற்றுமுழுதாக முரணானதாகும். *David Clark & Gerard McCoy* பின்வருமாறு கூறுகின்றனர்.

“பொது விதியாக அமைவது யாதெனின் ஒரு தடுத்து வைத்தற் கட்டளையானது குறிப்பிட்ட காலப்பகுதியின் பின் காலாவதியாகின்ற பொழுது அதிலும் குறிப்பாக அக்கால வரையறையானது சட்டத்தினால் குறிப்பிடப்பட்டிருக்கின்ற பொழுது தடுத்து வைக்கப்பட்டிருக்கின்ற நபர் கட்டாயமாக விடுவிக்கப்பட வேண்டும். அத்தடுத்து வைத்தற் கட்டளையினை மீள்பு புதுப்பிப்பதாயின் அது அம்முதலாவது தடுத்து வைத்தற் கட்டளை காலாவதியாகு முன்னரே மேற் கொள்ளப்படவேண்டும். இதனைப் பின்பற்ற மறுப்பதானது இரண்டாவது தவணைக்காகத் தடுத்து வைத்தலைச் சட்டரீதியற்றதாகும். தடுத்து வைத்தற் கட்டளையானது காலாவதியாகிய பின்பு அது மீள்வும் புதுப்பிக்கப்பட முடியாது.”³⁵⁰

எனினும் மாகாணரீதியில் நடைபெற்ற கலந்தாலோசனைகளில் பங்குபற்றிய சிலர் உடனடியான விடுதலை புத்திசாலித்தனமான ஓர் நடவடிக்கையாக அமையுமா என்ற வினாவினை எழுப்பினர். ஏனெனில் அவர்களின் கருத்துப்படி, இவ்விடுதலையானது நாட்டின் பாதுகாப்போடு முரண்படக்கூடும் எனினும் சட்ட ஆட்சி என்ற கொள்கையைச் சரியான முறையில் பிரயோகிப்பின், தடுத்து வைத்திருப்பவர்களை விடுவிக்குமாறு உத்தரவிட நீதிமன்றம் கடமைப்பட்டது.

தடுத்து வைத்திருப்பவர்களை அடுத்த நாளில் நீதிமன்றத்தில் ஆஜராக்குமாறு அதிகாரிகளுக்கு இடப்படுகின்ற உத்தரவானது நீதிபதிகள் இச்சூழ்நிலையில் எவ்வாறான மாற்று ஏற்பாடுகளைக்

கொண்டுள்ளார்கள் என்ற வினாவினை எழுப்புகின்றது³⁵¹. கலந்தாலோசனைகளில் கலந்து கொண்ட சில சட்டத்தரணிகள் காலாவதியான தடுத்து வைத்தற் கட்டளை தொடர்பில் குறிப்பான கவனம் செலுத்தப்பட வேண்டும் என சிபாரிசு செய்தனர். எனவே இது தொடர்பில் ஆட்கொணர்வு எழுத்தாணைச் சட்டமொன்றினை உருவாக்கியோ அல்லது அரசியலமைப்பின் உறுப்புரை 136 இன் கீழ் உயர் நீதிமன்றத்தால் உருவாக்கப்படும் விதி ஒன்றின் ஊடாகவோ பொருத்தமான நடபடிமுறை தொடர்பில் நடவடிக்கை எடுக்கப்பட வேண்டும். அவ்வாறான விதியானது பின்வருமாறு அமையலாம். “முறையான தடுத்துவைத்தற் கட்டளை அல்லது ஏலவே இருக்கின்றதான தடுத்துவைத்தற் கட்டளை காலாவதியாகின்ற போது, தடுத்து வைக்கப்பட்டவரை உடனடியாக விடுவிக்குமாறு நீதிமன்றம் உத்தரவிட வேண்டும்”³⁵².

ஆ. சரணடைந்தோர் தொடர்பில் மாகாண மேல் நீதிமன்றில் விசேட பிரிவொன்றை ஸ்தாபிப்பது தொடர்பான வினாக்கள்.

முன்னாள் தமிழீழ வடுதலைப் புலிகள் அமைப்பினைச் சேர்ந்த போராளிகள் தொடர்பில் (இவர்கள் மே மாதம் 2009 இல் நடைபெற்ற இறுதிக் கட்டப் போரில் சரணடைந்தவர்கள்) ஆயிரக்கணக்கான ஆட்கொணர்வு எழுத்தாணைக்கான விண்ணப்பங்கள் தாக்கல் செய்யப்பட்டு இவை இன்னமும் விசாரிக்கப்படாமல் நிலுவையில் இருப்பது யாழ்ப்பாணத்தில் நடைபெற்ற கலந்தாலோசனையில் சுட்டிக்காட்டப்பட்டது.³⁵³ இவ் விண்ணப்பங்கள் அவர்களின் உறவினர்களால் தாக்கல் செய்யப்பட்டவையாகும். இலங்கையில் 68 மேல் நீதிமன்ற நீதிபதிகள் மாத்திரமே காணப்படுகின்றனர்.³⁵⁴ மேலும் 15 பேர் மேல் நீதிமன்ற நீதிபதிகளாகத் தொழிற்படத் தகமை பெற்றவர்கள் யாழ்ப்பாணம் மற்றும் வவுனியா சட்டத்தரணிகள் சங்க உறுப்பினர்களோடு நடத்திய கலந்தாலோசனைகளில்,³⁵⁵ இவ்வாறு சரணடைந்தோர் தொடர்பில் உடனடியாக விசாரித்துத் தீர்ப்பு வழங்க விசேட மேல் நீதிமன்றப் பிரிவொன்று ஸ்தாபிக்கப்படவேண்டும் என்ற ஆலோசனை முன்வைக்கப்பட்டது.

விசேட பிரிவொன்றினைத் ஸ்தாபித்தல் தொடர்பில் பெரும்பாலானோர் சாதகமான கருத்தினையே தெரிவித்தனர். சரணடைந்தோர் ஏற்கனவே

தங்களுடைய குற்றத்தினை ஒப்புக்கொண்டவர்கள் என்னபதனால் அவர்கள் தொடர்பில் முழுமையான விசாரணை அவசியமில்லை, எனச் சிரேஸ்ட சட்டத்தரணி ஒருவர் கருத்துத் தெரிவித்தார்³⁵⁶. விசேட பிரிவொன்றினை ஸ்தாபிக்க வேண்டும் என்ற தேவைப்பாடானது அவர்கள் தொடர்பில் குற்றவியல் நடபடிமுறைக் கோவையா³⁵⁷, பயங்கரவாதத் தடைச்சட்டமா³⁵⁸ அல்லது பொதுமக்கள் பாதுகாப்புத் தடைச்சட்டத்தின் கீழான அவசரகாலச் சட்டமா³⁵⁹ பின்பற்றப்பட வேண்டும் எனத் தீர்மானிப்பதில் மேலதிக காலதாமதத்தினை ஏற்படுத்தலாம் எனத் தெரிவிக்கப்பட்டது.

எனினும், விசேட பிரிவொன்று ஸ்தாபிக்கப்படுவதற்கு எதிராக முன்வைக்கப்பட்ட வாதமானது பலமானது அல்ல. ஏனெனில் பயங்கரவாதத் தடைச்சட்டமோ அல்லது அவரச காலச்சட்டமோ³⁶⁰ சரணடைந்தோர் தொடர்பில் பிரயோகிக்க கூடிய தடுத்து வைத்தற் கட்டளை தொடர்பில் சட்ட ஏற்பாடுகளைக் கொண்டிருக்கவில்லை. சரணடைந்தோரும் இலங்கைப் பிரஜைகளாக இருப்பதனால் ஒரு கால கட்டத்தில் அவர்கள் பிரிவினைவாதக் கருத்தக்களைக் கொண்டிருந்த போதும் அவர்களும் சட்டவாட்சிக் கோட்பாட்டின் அடிப்படையில் சமபிரஜைகளாக நடத்தப்பட உரித்துடையவர்கள் எனவே, நீதிச்சேவை ஆணைக்குழு சரணடைந்தோர் தொடர்பில் முன்னுரிமை கொடுத்து ஆராயுமாறு உரிய மேல் நீதிமன்றங்களுக்குப் பணிப்புரை வழங்குவதற்குத் தேவைப்படுத்தப்படுதல் வேண்டும்..

இ. ஆட்கொணர்வு எழுத்தாணைக்கான விண்ணப்பதினைக் கேட்டு விசாரிப்பதில் மேல் நீதிமன்றத்திற்குள்ள நியாயாதிக்கம்.

காலி, மாத்தறை மற்றும் திருகோணமலை உட்பட பல்வேறு இடங்களில் நடத்தப்பட்ட கலந்தாலோசனைகளில் இவ்விடயம் ஆராயப்பட்டது. கலந்தாலோசனைகளில் கலந்து கொண்ட சட்டத்தரணி ஒருவர் அரசியலமைப்பின் உறுப்புரை 141 இன் பிரகாரம் “மிகவும் வசதியான நீதவான் நீதிமன்றத்திற்கு” இவ்விடயம், மேல் நீதிமன்றத்தால் பாரப்படுத்தப்பட வேண்டும் எனக் குறிப்பிட்டார். அரசியலமைப்பின் உறுப்புரை மேன்முறையீட்டு நீதிமன்றத்தினையே குறிப்பிட்ட போதும் 1990 ஆம் ஆண்டின் 19 ஆம் இலக்க மாகாண மேல் நீதிமன்ற

(விஷேட ஏற்பாடுகள்) சட்டத்தின் மூலம் மாகாண மேல் நீதிமன்றங்களுக்கு இவ்வதிகாரம் அளிக்கப்படுகின்றது.³⁶¹

சட்டத்தரணிகள் மற்றும் நீதித்துறை அலுவலர்கள் ஆகியோருடன் நடத்திய கலந்தாலோசனைகளில் இருந்து, மேல் நீதிமன்ற நீதிபதிகள் ஆட்கொணர்வு விண்ணப்பம் தொடர்பாக நீதவான் நீதிபதிகளிடம் விசாரணையினை மேற்கொண்டு அறிக்கை சமர்ப்பிக்கப் பணிப்பதே நடைமுறையாக இருக்கிறது.³⁶² உதாரணமாக, வவுனியா மேல் நீதிமன்றமானது ஆட்கொணர்வு எழுத்தானை தொடர்பிலான விடயத்தினை நீதிவான் நீதிமன்றில் பார்ப்படுத்தாது தானே கேட்டுத் தீர்ப்பளித்தது.³⁶³ இந்நடைமுறை வழக்கு விசாணைகளின் தாமத்தினைத் தவிர்த்தது என்பதே கலந்தாலோசனையில் பங்குபற்றிய எல்லோருடைய கருத்துமாக இருந்தது.³⁶⁴

குறித்த சட்ட ஏற்பாடுகள் வவுனியா மேல் நீதிமன்றத்தால் செய்யப்பட்ட செயலை அங்கீகரிப்பது போலவே தென்பட்டாலும், வவுனியா மேல்நீதிமன்றத்தின் அணுகுமுறை விதிவிலக்கான ஒன்றாகவே அமைகின்றது. இந்தச் செயன்முறைக்குப் பயனளிக்கும் வகையில், குறித்த பயன்களுக்காக அனைத்து மேல் நீதிமன்ற நீதிபதிகளையும் பாராட்டுவது அவசியமாக இருக்கலாம்.

ஈ. பல்வேறு குற்றப்பத்திரிகைகள் தாக்கல் செய்யப்பட்டது தொடர்பான விவகாரம்

அரச அதிகாரிகள் ஒரே நபர் மீது பல்வேறு குற்றப் பத்திரிகைகள் தாக்கல் செய்கின்ற விடயம் கலந்தாலோசனைகளிலிருந்து தெரிய வந்தது³⁶⁵. கிளிநொச்சியினைச் சேர்ந்த நபரொருவர் கைது செய்யப்பட்டு விடுவிக்கப்பட்டு பின்னர் அடுத்த நாளே அவர் மீது கொழும்பில் குற்றப்பத்திரிகை தாக்கல் செய்யப்பட்டதாக வவுனியாவைச் சேர்ந்த சிரேஸ்ட் சட்டத்தரணி ஒருவர் தெரிவித்தார். எனினும் அக்குற்றப்பத்திரிகை பின்னர் மீளப் பெறப்பட்டது. வெவ்வேறு மேல் நீதிமன்றங்களில் பல குற்றப்பத்திரிகைளைத் தாக்கல் செய்யும் நடைமுறையானது சட்டத்தரணிகள், சந்தேக நபர்கள் மற்றும் சாட்சிகளுக்குக் கடுமையான சிரமத்தினை ஏற்படுத்தும் ஒன்றாக அமைகின்றது.

உ. ஆட்கொணர்வு எழுத்தாணையினைப் பொருத்தமற்றதாக்குகின்ற அல்லது பிரயோகமற்றதாக்குகின்ற விவகாரங்கள்

ஆட்கொணர்வு எழுத்தாணையானது அரசு நிறுவனங்களின் கூட்டு நடவடிக்கைகள் காரணமாக எவ்வாறு அர்த்தமற்றதாகின்றது என்பது கலந்தாலோசனைகள் மூலம் கண்டறியப்பட்ட இன்னுமோர் விடயமாகும். ஒரு சட்டத்தரணி குறிப்பிட்டது போல சில நிறைவு பெறாத ஆட்கொணர்வு எழுத்தாணை விண்ணப்பங்களில் குற்றப்பத்திரிகை தாக்கல் செய்யப்பட்ட பின்பும், ஜனாதிபதியால் கையெழுத்திடப்பட்ட தடுத்துவைத்தற் கட்டளையைச் சட்டமா அதிபர் தொடர்ந்தும் உபயோகித்தார். சாதாரண சூழ்நிலைளில், குற்றப்பத்திரிகை தாக்கல் செய்யப்பட்ட பின்பு, சந்தேகநபர் நீதித்துறைக் காவலில் வைக்கப்படுவதே வழமை. எனவே சந்தேகநபர் பிணை கோரி விண்ணப்பிக்க முடியும். தடுத்து வைத்தற் கட்டளையினைத் தொடர்ந்தும் பிரயோகிக்கின்றமை, ஆட்கொணர்வு விண்ணப்பத்தினை அர்த்தமற்றதாக்குகின்றது.

இந்நடைமுறை பல்வேறு வினாக்களை எழுப்புகின்றது. முதலில் நீதித்துறைப் பாதுகாவல் என்ற எண்ணக் கருவினைத் தடுத்து வைத்தற் கட்டளையானது மேலோங்கிச் செயற்பட முடியுமா? இரண்டாவதாக அரசியலமைப்பின் உறுப்புரை 3 இணை உறுப்புரை 4 (இ) உடன் இணைத்து நோக்குகின்ற போது, சட்டமா அதிபர் திணைக்களத்தின் இந்நடைமுறை அரசியலமைப்பிற்கு முரணான ஒன்றாகவே தென்படுகின்றது. சட்டமா அதிபரின் ஆலோசனைக்கிணங்கப், பாதுகாப்பு அமைச்சர் என்ற தனது பதவி நிலை காரணமாக ஜனாதிபதியால் தடுத்து வைத்தற் கட்டளையில் கையொப்பமிடும் இச்செயலானது ஜனாதிபதிக்கு விடுபாட்டுரிமையினை வழங்கும் அரசியலமைப்பின் உறுப்புரை 35 இனால் பாதுகாக்கப்படுகின்றதா என்ற வினாவும் எழுகின்றது.

உ. விசாரணை முடிவில் நீதவான் நீதிமன்றத்தால் வழங்கப்பட்ட கட்டளையினை விண்ணப்பதாரிக்கு அவரின் உரிமை என்ற அடிப்படையில் வழங்குதல்

திருகோணமலையில் நடைபெற்று கலந்தாலோசனையில் இவ்விடயம் குறிப்பாக ஆராயப்பட்டது. விசாரணை தொடர்பிலான உத்தரவினை

விண்ணப்பதாரிக்குக் கிடைக்கச் செய்வதே நீதவான் நீதிமன்றத்தின் வழமையான நடைமுறையென்ற போதும், அரசு சட்டத்தரணிகள் அவ்வறிக்கையினை விண்ணப்பதாரிக்கு கொடுக்க வேண்டாம் எனக் கேட்டுக் கொள்வதனைத் தங்களுடைய நடைமுறையாகக் கொண்டிருந்தனர். மேலும், இந்நடைமுறை காரணமாக விண்ணப்பதாரிகள் தங்களுடைய வழக்கு நிலை தொடர்பாக முழுமையாக அறியாமல் இருப்பது முதலாம், திருகோணமலை மற்றும் யாழ்ப்பாணம் போன்ற இடங்களில் நடைபெற்ற கலந்தாலோசனைகளில் சுட்டிக்காட்டப்பட்டது. உதாரணமாக, 2007ம் ஆண்டு தங்களுடைய கணவன்மாரை அல்லது மகன்களை இழந்த விண்ணப்பதாரிகள் திருகோணமலை நீதவான் நீதிமன்றில் தங்களுடைய சாட்சியங்களினை அளித்திருந்தனர். எனினும் அவர்களுடைய வழக்குகளுக்கு என்ன நடந்தது என்பது அவர்களுக்குத் தெரியாது.

சில சட்டத்தரணிகளின் கருத்துப்படி, நீதவான் நீதிமன்ற உத்தரவுகளைக் கிடைக்க இயலச் செய்வது மேல் நீதிமன்றத்தின் அதிகார எல்லைக்கு உட்பட்டது என்றும் அதனால் நீதவான் நீதிமன்ற விசாரணை முடிவில் விண்ணப்பதாரிகள் தங்களுடைய உரிமை என்ற அடிப்படையில் கோர முடியாது என்றும் கருத்துத் தெரிவித்தனர். ஏனெனில் இவ் விசாரணை மேல் நீதிமன்றத்தாலேயே நீதவான் நீதிமன்றத்திற்கு உத்தரவிடப்பட்டமையால், உத்தரவினை வெளிப்படுத்த வேண்டிய பொறுப்பும் மேல் நீதிமன்றத்தையே சார்ந்தது எனத் தெரிவித்தனர். எனினும், பெரும்பாலானோர் இக் கருத்தை எதிர்த்திருந்தனர். அவர்களின் கருத்துப்படி, இவ்விடயம் மீண்டும் மேல் நீதிமன்றத்திற்குப் பார்ப்படுத்தப்பட்டு விசாரணைக்காக எடுத்துக் கொள்ளப்படுவதற்குப் பல வருடங்கள் செல்கின்றது. அதுவரை காலமும், விண்ணப்பதாரி தன்னுடைய விண்ணப்பத்தின் நிலை தொடர்பாக எதுவும் தெரியாது தவிக்க வேண்டியிருக்கும். எனவே பெரும்பாலானோர் நீதவான் நீதிமன்ற விசாரணையின் முடிவில் அவ்வத்தரவு விண்ணப்பதாரிக்கு கிடைக்கச் செய்யப்பட வேண்டும் என்ற கருத்தைத் தெரிவித்திருந்தனர்.

எ. பொதுவான பிரச்சினைகள்

இலங்கையில் சட்டவாட்சி காணப்படாத பின்னணியிலும் ஆட்கொணர்வு எழுத்தாணை போன்ற உயர்ந்த சட்ட பரிகாரங்களினைக்

கலந்துரையாடும் போது கலந்தாலோசனையில் கலந்து கொண்டோர் பின்வரும் விடயங்களைக் குறிப்பிட்டனர்.

1. இலங்கையில் மாகாணரீதியில் பல சட்டத்தரணிகளும், சில நீதிபதிகளும் கூட ஆட்கொணர்வு எழுத்தாணை தொடர்பான கொள்ளைகளை முழுமையாக அறியாதுள்ளனர்.
2. எழுத்தாணையானது வழங்கப்பட்டாலும் அதனுடைய அமுல்படுத்தலினை உறுதிப்படுத்துகின்ற போதிய சட்ட நடபடிமுறைமைகள் இல்லாதுள்ளது.
3. நீதிமன்றத்தினால் வழங்கப்பட்ட உத்தரவு பின்பற்றப்படாவிடின், நீதிமன்ற அவமதிப்பாக வழக்குத் தொடரப்படுவதில்லை, சில போது அத்தகைய வழக்குகள் பிரச்சினைகளுக்கு உரியனவையாகவும் உள்ளன.
4. சம்மந்தப்பட்ட நபரை மரபணு சான்றின் மூலம் உறுதிப்படுத்தும் வகையிலான, மருத்துவ வசதிகள் இல்லாமை.³⁶⁶
5. சாட்சிகளினைப் பாதுகாக்கும் சட்டம் (*Witness Protection Law*) இல்லாமை.
6. தற்போதைய அரசியற் சூழ்நிலையில் நீதிக்கு அப்பாற்பட்ட கொலைகளானவை (*Extra - Judicial Killings*) தவிர்க்க முடியாதது என்பதுடன் ஆட்கொணர்வு எழுத்தாணை பயனற்றது எனப் பல நீதிபதிகளும், சட்டத்தரணிகளும் கருத்துத் தெரிவித்திருந்தனர்.
7. விசாரணைச் செயன்முறையில், நீதவான் பொலிஸாருக்கான ஒத்துழைப்பை வழங்குபவராக மாத்திரம் இருப்பதுடன் சுதந்திரமாகச் செயற்படுவது அரிதாக உள்ளது.
8. சம்மந்தப்பட்ட நபர் தடுப்புக்காவலில் இருப்பதாகச் சட்டமா அதிபர் கூறுகின்ற போது அத் தடுப்புக்காவல் சட்டரீதியானதா

அல்லது சட்ட முரணானதா என்பதனை விசாரிக்க நீதிமன்றங்கள் தயக்கம் காட்டுகின்றன.

6. முடிவுரை: இலங்கையில் பலவந்தமாகக் காணாமற் போனவர்கள் தொடர்பான ஆட்கொணர்வு எழுத்தாணை நிவாரணம்

பாரிய மனித உரிமை மீறல்கள் இடம் பெறுகின்ற பொழுது பாதிக்கப்பட்டவர்கள் தங்கள் அன்புக்குரியவர்களுக்கு என்ன நடந்தது என்ற உன்மையை அறிகின்ற பிரிக்க முடியாத உன்மையினை உடையவர்களாக இருப்பதுடன், நீதித்துறை நிவாரணம் மற்றும் நட்ட ஈடு போன்றவற்றைப் பெறுவதற்கும் உரித்துடையவர்கள். எனவே தான் பிரஜைகளின் சுதந்திரத்தை உறுதிப்படுத்துவதிலும் காணாமற் போன நபர்கள் தொடர்பில் நீதித்துறை மீளாய்வை மேற் கொள்வதற்கு உதவியானதாகவும் ஆட்கொணர்வு எழுத்தாணை முக்கியத்துவம் பெறுகின்றது.³⁶⁷

ஒரு நபரினை நீதிமன்றத்தின் முன் கொண்டுவருவதான மிகவும் வெளிப்படையான பயனுக்கு மேலாக ஆட்கொணர்வு எழுத்தாணை பின்வரும் 4 ஏனைய உபயோகங்களுக்கும் பயன்படுகின்றது.³⁶⁸
முதலாவதாக: ஆட்கொணர்வு எழுத்தாணை நடவடிக்கையானது காணாமற் போன நபர் எங்கே இருக்கிறார் என்பது தொடர்பில் சரியான முறையில் கண்டறிய உதவுகின்றது. ஒரு நபரினைத் தடுத்து வைத்திருப்பதன் சட்ட ரீதியான தன்மையினைப் பரீட்சிப்பதற்காக உயிருடன் அவரை நீதிமன்றத்தின் முன் நிறுத்துவதற்கு இந்நிவாரணம் பயன்படுகின்ற பொழுதும் இலங்கை உட்பட சில நாடுகளில் அரசு தடுத்து வைப்பில் உள்ள நபர்களைக் கண்டறிய விண்ணப்பதாரிகள் இந்நிவாரணத்தினைப் பயன்படுத்தியிருந்தனர். இரண்டாவது: தடுத்துவைப்பில் சித்திரவதைகளும் சிறைக்கைதிகளின் துஷ்பிரயோகமும் அதிகமாகவுள்ள பொதுநலவாய நாடுகளில் இந்நிவாரணமானது இப்பிரச்சினையைத் தீர்ப்பதற்காகவே பயன்பட்டது. இவ்வாய்வில் வெளிப்படுத்தப்பட்டது போலவும் பொதுநலவாய நாடுகளில் அவதானிக்கப்பட்டது போலவும் தடுத்து வைக்கப்பட்ட நபர்கள் சித்திரவதைக்குள்ளாக்கப்படுகின்ற பொழுது நீதிமன்றமானது அத்தடுத்து வைப்பினைச் சட்டவிரோதமானது எனப் பிரகடனப்படுத்தியது. ஏனெனில் சட்டத்தினால் அனுமதிக்கப்பட்ட தடுத்து

வைப்பானது சித்திரவதைகள் மேற்கொள்ளப்படுவதை அனுமதிக்க வில்லை. தடுத்துவைக்கின்ற நோக்கத்திற்காகச் சித்திரவதைகள் மேற்கொள்ளப்படுவது அனுமதிக்கப்படாத விடயமாக இருப்பதனால் அத்தடுத்து வைப்பானது சட்ட விரோதமாகின்றது.³⁶⁹

முன்றாவதாக: இந்நிவாரணமானது நீதிமன்றங்கள் சார்பில் விசாரணைகளை ஆரம்பிக்கவும் உபயோகிக்கப்பட்டது. இவ்வாய்வில் வெளிப்படுத்தப்பட்டது போல 1889 ம் ஆண்டு தொடக்கம் நீதிமன்றங்களானது ஆட்கொணர்வு எழுத்தாணைக்கான விண்ணப்பங்கள் தொடர்பில் விசாரணைகளை மேற்கொள்ளும் அதிகாரத்தினைக் கொண்டிருந்தது. இவ்வதிகாரமானது அரசியலமைப்பு உறுப்புரை 141 ன் கீழ் அரசியலமைப்பு ரீதியாகத் தற்போது வழங்கப்பட்டுள்ளது. இந்தியா பாகிஸ்தான் போன்ற ஏனைய பொதுநலவாய நாடுகள் இவ்விசாரணைக்கான அதிகாரமானது சித்திரவதைகள் தொடர்பான குற்றச்சாட்டுக்கள் தொடர்பில் விசாரிக்கவும் உபயோகிக்கப்படுகின்றது.³⁷⁰

இறுதியாகச் சட்டமுரணாகக் கைது செய்யப்பட்டுத் தடுத்து வைக்கப்பட்டவர் இழப்பீடு அல்லது நடட ஈடு பெறுவதற்கும் இவ்வாட்கொணர்வு எழுத்தாணை உதவுகின்றது. *Leeda Violet*³⁷¹ வழக்கில் நடைபெற்றவாறு பலவந்த காணாமற் போதல் தொடர்பில் பாதிக்கப்பட்ட நபர்களுக்கு எச்சரிக்கை வழக்குச் செலவினை வழங்கக் கூடிய வகையில் இவ்நடட ஈட்டிற்கான எண்ணக்கரு விரிவுபடுத்தப்பட்டமை குறிப்பிடத்தக்கது.

இவ்வாறான ஆட்கொணர்வு எழுத்தாணையின் விரிவுபடுத்தப்பட்ட பிரயோகமானது ஆட்கொணர்வு எழுத்தாணையின் முக்கியத்துவத்தை அண்மைக்காலத்தில் அதிகரித்துள்ளது. மேலும் இவ்வாய்விலிருந்து தெரிய வருவது போல இலங்கையில் நடைபெற்ற மிகப் பாரியளவிலான மனித உரிமை மீறல்கள் சரியான முறையில் சட்ட ரீதியான நிவாரணத்திற்கு உட்படுத்தப்படவில்லை. ஆட்கொணர்வு எழுத்தாணை உட்பட மனித உரிமை மீறல்கள் தொடர்பில் காணப்படுகின்ற சட்டரீதியான நிவாரணங்கள் பலத்த சந்தேகத்திற்கு உரியதாக அமைகின்றது. விசாரணைகளை மேற்கொள்வதில் அரசியல் தலைமைத்துவங்களின் ஆர்வமின்மை, நீதித்துறையின் தயக்கம் போன்ற பல்வேறு காரணங்களை இதற்குக் கூற முடியும். மேலும் பலவந்த

காணாமற் போதலானது சரியான முறையில் குற்றமாக வரையறுக்கப்பட்டுக் கடுமையான தண்டனைகள் எதுவும் விதிக்கப்படாமல் காணப்படுவதன் காரணமாகவும் இருப்பதனால் இது தொடர்பில் உகந்த முறையில் நிவாரணத்தைப் பெற முடியவில்லை.

மேலும் இந்நிலைமையானது சட்டரீதியான காலதாமதங்கள், சாட்சிகளுக்குப் போதிய பாதுகாப்பின்மை, பாதிக்கப்பட்டவர்கள் தொடர்பில் அனுதாபம் காட்டாத அனுகுமுறை போன்றவற்றினால் இந்நிலைமை மிகவும் மோசமாக அமைகின்றது. குற்றப்பத்திரத்தினைத் தாக்கல் செய்வதில் காணப்படுகின்ற திட்டமிட்ட காலதாமதங்கள் கைது மற்றும் தடுத்து வைப்பினை தொடர்ச்சியாக மறுத்தல் பாதிக்கப்பட்டவர் தொடர்பில் விசாரணையினை மேற்கொண்டு வழக்கு தாக்கல் செய்வதில் நிலவுகின்ற தயக்கம் போன்றன அரசியல் தலைமைத்துவங்கள் பாரிய மனித உரிமை மீறல்கள் தொடர்பில் பொறுப்பினைத் தட்டிக் கழிக்கின்றமையினையை வெளிப்படையாக வெளிப்படுத்துகின்றது. மேலும் ஆட்கொணர்வு எழுத்தாணையில் குறிப்பிடப்படும் எதிராளிகளால் மேற்கொள்ளப்படுகின்ற குறிப்பாக இராணுவ மற்றும் பொலிஸ் உத்தியோகத்தர்களால் மேற்கொள்ளப்படுகின்ற பல நடவடிக்கைகளும் ஆட்கொணர்வு எழுத்தாணையின் வினைத்திறனை கேள்விக்குட்படுத்துகின்ற ஒன்றாக அமைகின்றது. மேலும் சாட்சிகள் அச்சுறுத்தப்படுகின்றமை பாதிக்கப்பட்டவர்களின் குடும்ப உறுப்பினர்கள் அச்சுறுத்தப்படுகின்றமை மற்றும் கொடும்பு மாவட்டத்திலுள்ள நீதிமன்றங்களுக்கு வழக்குகள் மாற்றப்படுகின்றமை போன்றவையும் ஆட்கொணர்வு எழுத்தாணையின் வினைத்திறனைக் கேள்விக்குட்படுத்துகின்றது. இவ்வாறு வழக்குகள் கொடும்புக்கு மாற்றம் செய்கின்ற பொழுது விண்ணப்பதாரிகள் பணரீதியான பிரச்சினையினையும் வடகிழக்கு மாகாணங்களிலிருந்து கொடும்புக்கு வந்து போவதில் எதிர் நோக்குகின்றனர்.

இவ்வாய்வினும் இதனையொத்த வேறு ஆய்வுகளிலினும் வலியுறுத்தப்பட்டது போல இலங்கையில் காணப்படுகின்ற விசாரணை முறைகள் மற்றும் வழக்கு தாக்கல் செய்யும் முறைகள் போன்றன பெருமளவிலான குறைபாடுகளைக் கொண்டுள்ளது. சுதந்திரமான விசாரணைகள் இல்லாமை மற்றும் வழக்குத் தொடரும் முறைகள் போன்றவற்றினால் சட்ட முறைமையின் எல்லா நிலைகளிலுமே

பாதிக்கப்பட்டவர்களே மேலும் பாதிக்கப்பட்ட நிலைமை காணப்படுகின்றது. அதாவது முதற் தகவலறிக்கையைப் பொலிஸில் தாக்கல் செய்கின்ற போதும் சரி பின்னர் வழக்குச் செயற்பாடுகளின் பொழுதும் உதாரணமாகச் சாட்சிகள் மற்றும் பாதிக்கப்பட்ட நபர்கள் அச்சுறுத்தப்படுவது மற்றும் சாட்சிகளை மாற்றுமாறு கட்டாயப்படுத்துவது போன்ற பல்வேறு விடயங்களை அவதானிக்கலாம்.³⁷² இவ்வாறான விடயங்கள் யுத்தத்திற்குப் பிந்திய காலப்பகுதியில் எதிர் நோக்கப்படுகின்ற சமகால சவால்கள் தொடர்பிலும் ஆராயப் பொருத்தமானதாக அமையும்.

இவ்வாய்வானது இலங்கை நீதித்துறையின் வகிபங்கில் ஏற்பட்ட முக்கியமான மாற்றங்களினை ஆராய்வதோடு நீதித்துறைக்கும் நிர்வாகத் துறைக்கும் இடையில் காலனித்துவ ஆட்சிக் காலத்திலிருந்து தற்போது வரை காணப்பட்ட உறவுகள் தொடர்பிலும் ஆராய்கின்றது. ஆட்கொணர்வு எழுத்தாணை தொடர்பில் ஆராயப்பட்ட பல்வேறு வழக்குகள் நீதித்துறை ஒரு பழமைவாத அணுகுமுறையினையே பின்பற்றுவதனை வெளிப்படுத்தி நிற்பதனால் அது தொடர்பில் உடனடி சட்ட ரீதியான கவனமெடுக்கப்பட வேண்டியதும் அவசியமாகின்றது. இவ்வாறான நீதித்துறையின் பழமைவாத அணுகுமுறையானது 1994 மற்றும் 2002 ற்கு இடைப்பட்ட காலப்பகுதிகளில் மேற்கொள்ளப்பட்ட பெருமளவிலான விண்ணப்பங்களின் நிராகரிப்பில் இருந்து தெரிய வருகின்றது. மேலும் இவ்வாய்வானது சட்டத்தரணிகளின் நடவடிக்கைகள் காரணமாகவும் பல்வேறு விண்ணப்பங்கள் நிராகரிக்கப்பட்டமையினையும் வெளிப்படுத்தி நிற்கின்றது.

அதேவேளையில், பொதுநலவாய சட்டவியலில் ஒரு விண்ணப்பமானது நியாயமான காலப்பகுதியினுள் தீர்மானிக்கப்பட வேண்டும் என்பது ஒரு பொதுவான தேவைப்பாடாகக் காணப்படுகின்ற விடயமாகும். எனினும் இதற்கு மாறாக நீதிமன்றச் செயன்முறையானது பல சந்தர்பங்களில் 10 வருடங்களுக்கு மேல் இழுத்தடிக்கப்பட்டமையும் இவ்வாய்வு வெளிப்படுத்தி நிற்கின்றது. இக்காலதாமதமானது ஆட்கொணர்வு எழுத்தாணை நிவாரணத்தின் வினைத்திறனை இலகுவாகத் தோற்கடிக்கக்கூடிய ஒன்றாகும்.

கடந்த மூன்று தசாப்த காலங்களில் பாரிய மனித உரிமை மீறல்களுக்கான பொறுப்புடைமையானது அவசரகாலச் சட்டம் போன்றவற்றின் துணையுடன் தவிர்க்கப்பட்டதுடன் குற்றவியல் நடபடிமுறை மற்றும் சான்றியல் சட்டங்களின் ஏற்பாடுகளைக் கேள்விக்குட்படுத்துவதாக அமைகின்றது. இவ்வாறான அவசரகால நிலமையானது தன்னிச்சையான கைது தடுத்துவைப்பு மற்றும் பலவந்த காணாமற் போதல் போன்றவற்றிற்கு வழிவகுத்ததாக அமைகின்றது. இன முரண்பாட்டினால் பாதிக்கப்பட்ட மக்களைப் பொறுத்த வரையில் இப்பாதிப்புக்கள் மிகவும் அதிகமானதாகும். ஐக்கிய நாடுகள் மனித உரிமைகள் குழுவிற்குத் தாக்கல் செய்யப்பட்ட ஒரு தந்தை தன்னுடைய மகன் இராணுவ காவலில் வைக்கப்பட்டு 1990 ஆம் ஆண்டு காணாமற் போனதாகவும் அது தொடர்பில் தாக்கல் செய்யப்பட்ட ஆட்கொணர்வு எழுத்தாணை எவ்வித பயனைத் தரவில்லை என்றும் முறைப்பாடு செய்திருந்தார். மேலும் இது தொடர்பில் மனித உரிமைகள் குழுவானது அம்மகனின் சுதந்திரம் மற்றும் சித்திரவதையிலிருந்து பாதுகாப்புப் போன்ற உரிமைகள் மீறப்பட்டதாகவும் அத்தோடு அவரின் பெற்றோரின் உரிமைகளும் மீறப்பட்டதாகவும் கூறி அந்நபரின் இருப்பிடம் மற்றும் தலைவிதி தொடர்பில் நிச்சயமற்றதன்மை நிலவுவதாகவும் அபிப்பிராயம் வெளியிட்டிருந்தது.

இலங்கை அரசானது குற்றவியல் நடபடிமுறைகள் தொடர்பில் விரைவான விசாரணைகளினை ஆரம்பித்துக் கடத்தலுக்கு பொறுப்பானவர்களைத் தண்டிக்குமாறும் பாதிக்கப்பட்டவர்களுக்கு சிறந்த நிவாரணத்தினைப் பெற்றுக் கொடுக்குமாறும் கோரப்பட்டது. காணாமற் போன நபர்கள் அவர்களின் தலைவிதி தொடர்பில் வினைத்திறனான விசாரணையினை ஆரம்பித்து அவர்கள் உயிருடன் இருக்கும் பட்சத்தில் உடனடியாக விடுதலை செய்ய நடவடிக்கை எடுக்குமாறும் பாதிக்கப்பட்டவர்களுக்குப் போதியளவு நடட ஈடு வழங்க நடவடிக்கை எடுக்குமாறும் மனித உரிமை ஆணைக்குழு இலங்கை அரசாங்கத்திடம் கோரியிருந்தது. எனினும் இக்கோரிக்கைகள் இன்றுவரை நிறைவேற்றப்படவில்லை.³⁷³

உள்நாட்டு சட்ட முறையிலும் மாற்றங்கள் சீர்திருத்தங்கள் தேவைப்படுகின்றது. எனவே நீதித்துறை தொடர்பிலும் தெளிவான சீர்திருத்தங்கள் தேவை என்பதுடன் அச்சீர்திருத்தங்களானது அரசியல்

தலைமைத்துவங்களினால் அமுல்படுத்தப்படவும் வேண்டும். முக்கியமாக நீதித்துறை நிவாரணங்களின் தன்மை, வினைத்திறன் ஆகியன கண்காணிக்கப்படவேண்டும் என்பதுடன் சட்ட மற்றும் நீதித்துறை செயற்பாடுகளில் காணப்படுகின்ற குறைபாடுகள் மனித உரிமை மீறல்கள் தொடர்பில் பொறுப்புக்கூறக்கூடிய வகையில் சீர்திருத்தப்பட வேண்டும் என்பதுடன் அவ்வாறான சீர்திருத்தங்கள் மேற்கொள்ளப்படுகின்ற பொழுதே சட்டஆட்சி மீதான பொதுமக்களின் நம்பிக்கை மீளப் புதுப்பிக்கப்படலாம். யுத்தத்திற்கு பிந்தியதான இக்காலப்பகுதியில் பெரும்பான்மை மற்றும் சிறுபான்மை சமூகங்களின் பிரச்சினைகள் தெளிவான முறையில் அணுகப்படவேண்டும். சட்ட முறைமையானது வினைத்திறனுடன் இயங்க நிர்வாகத்துறையின் தலையீடுகள் குறைக்கப்பட்டு அரசியலமைப்பு மேலும் நன்கு வலுப்படுத்தப்பட வேண்டும்.

இவ்வாய்வானது இலங்கையில் ஆட்கொணர்வு எழுத்தாணை தொடர்பாக முழுமையான சீர்திருத்தங்கள் பலவற்றை வேண்டி நிற்கின்றது. அவ்வாறான மாற்றங்களானது பின்வருவனவற்றை உள்ளடக்கலாம்.

ஆட்கொணர்வு எழுத்தாணைச் சட்டமொன்றில் இருக்க வேண்டிய குறிப்பான சட்ட ஏற்பாடுகள்³⁷⁴

1. ஒரு நபரானவர் அரச அதிகாரிகளால் கைது செய்யப்பட்டுத் தடுத்து வைக்கப்பட்டு அதன்பின்னர் அவர் காணாமல் போயிருப்பாராயின் அது தொடர்பில் எச்சரிக்கை வழக்குச் செலவானது உத்தரவிடப்படக் கூடிய வகையில் சட்ட ஏற்பாடுகள் மேற்கொள்ளப்படவேண்டும்.³⁷⁵
2. கைது மற்றும் தடுத்து வைப்பு ஆகியன சட்டமுரணானதாகவோ அல்லது நியாயமற்றதாகவோ இருக்கின்றவிடத்து, அது அரச அலுவலர்களுக்கு எதிராக எச்சரிக்கை வழக்குச் செலவினை வழங்குவதற்கு அடிப்படையாக அமையும் என்பதுடன் மேலும் எதிராளியானவர் இறந்திருப்பின் எதிராளியின் சொத்தானது எச்சரிக்கை வழக்குச் செலவினை வழங்குவதற்காக உபயோகிக்கப்படவேண்டும்.

3. ஆட்கொணர்வு எழுத்தாணையின் விண்ணப்பமொன்றில் சிறைக் கைதியானவர் பிடியானை அல்லது உத்தரவொன்றின் அடிப்படையில் தடுத்து வைக்கப்பட்டு இருப்பாராயின், அது குறைபாடு உடையதா என நீதிமன்றம் பார்க்க வேண்டும்.
4. அவசர கால சட்டத்தின் கீழ் ஆட்கொணர்வு எழுத்தாணைக்கான நிவாரணம் அரசியலமைப்பின் உறுப்புரை 15(7) இன் வரைவிலக்கணத்தின் அடிப்படையில் மட்டுப்படுத்தப்படுவதனை இல்லாமல் செய்யும் வகையில் வெளிப்படையான சட்ட ஏற்பாடுகள் ஆக்கப்படவேண்டும்.
5. மேன்முறையீட்டு நீதிமன்றத்திற்கு ஆட்கொணர்வு எழுத்தாணை தொடர்பில் தந்துணிவு அதிகாரம் காண்படுவதாக சட்ட மொழி நடையிலிருந்து அறியக்கூடியதாக இருக்கின்ற பொழுதும் வழக்கினை தாக்கல் செய்வதற்கு கால தாமதம் எடுக்கின்றமையானது பாரிய மனித உரிமை மீறல்களைப் பொறுத்த வரையில் நிவாரணம் வழங்குவதற்குத் தடையாக அமையக் கூடாது.
6. நிறுவனப் பொறுப்புடைமை அல்லது கட்டளைப் பொறுப்புடைமை தொடர்பில் வெளிப்படையான சட்ட ஏற்பாடுகள் உருவாக்கப்படுவது அவசியமானதாகும். இதன் மூலம் ஆரம்பக் கைதினை மேற்கொண்ட இானுவ முகாமினை அல்லது பொலிஸ் நிலயத்தினைச் சேர்ந்த நபர்கள் அதன் பின்னரான காணாமற் போதலுக்குப் பொறுப்பாக்கப்பட முடியும்.
7. விண்ணப்பதாரியின் சட்டத்தரணி அல்லது சட்டமா அதிபர் (விண்ணப்பதாரியின் சட்டத்தரணியின் ஆட்சேபணையின்றி) கைது செய்யப்பட்ட நபர் விடுவிக்கப்பட்டு விட்டார் அல்லது அவர் மீது வழக்குத் தொடரப்பட்டுள்ளது அல்லது அவர் புனர்வாழ்விிற்காக அனுப்பப்பட்டுவிட்டார் என நீதிமன்றத்தில் தெரிவிக்கின்ற பொழுது நீதிமன்றமானது அது தொடர்பில் வழக்கு விசாரணையினை முடிவுறுத்த முன்பு அதனை வலுப்படுத்துகின்ற ஆதாரங்களைக் கோர வேண்டும். இங்கு முன்னர் ஆராயப்பட்ட வழக்குகளில் ஒரு சில வழக்குகளிலேயே

நீதிமன்றம் இவ்வணுகுமுறையினைப் பின்பற்றியிருந்தது. நீதித்துறை முரண்பாடுகள் தவிர்க்கப்பட வேண்டும். எனவே ஆட்கொணர்வு எழுத்தாணை மனு தொடர்பில் காணப்படுகின்ற நடபடிமுறை ரீதியான குறைபாடுகள் தொடர்பில் சட்ட ஏற்பாடுகள் ஆக்கப்பட வேண்டும். அவ்வாறு வலுப்படுத்துகின்ற ஆதாரங்கள் முன்வைக்கப்படுகின்ற பொழுது அக்காரணங்களைக் குறிப்பிட வேண்டும். எனவே விண்ணப்பதாரி பாதிக்கப்படுகின்ற பொழுது அம்மீளாய்வினை மேற் கொள்வதற்காக மேல் நிலை நீதிமன்றங்களை நாடக்கூடியதாக இருக்கும்.

8. ஒரு நபர் எவ்வித சட்ட அடிப்படையுமின்றிக் கைது செய்து தடுத்துவைக்கப்பட்டு அதன் பின்னர் விடுவிக்கப்படுகின்ற பொழுது அது தொடர்பில் பாதிக்கப்பட்ட நபருக்கு நட்டஈடு வழங்கும் வகையிலான சட்ட ஏற்பாடுகள் ஆக்கப்பட வேண்டும். இவ்வேற்பாடானது எச்சரிக்கை வழக்குச் செலவினை வழங்கும் ஏற்பாடுகளிலிருந்து வித்தியாசப்பட்டது. ஏனெனில் ஒரு நபரானவர் அரச அதிகாரியானவர் கைது செய்யப்பட்டுத் தடுத்து வைக்கப்பட்டுக் காணாமற் போகின்ற பொழுது எச்சரிக்கை வழக்குச் செலவு வழங்கப்படுகின்றது.
9. தடுத்துவைத்தற் கட்டளையொன்றின் அடிப்படையில் ஒரு நபரானவர் பொலிஸாரால் ,இராணுவத்தினரால் தடுத்து வைக்கப்படுகின்ற பொழுது ஆரம்பக் கட்டக் கைது மேற்கொள்ளப்பட்ட நாளிலிருந்து அவர் மீது குற்றப்பத்திரத்தைத் தாக்கல் செய்யப்படுகின்ற காலப்பகுதி வரை என்ன நடைபெறுகின்றது என்பது தொடர்பாகப் பதிவினை மேற் கொள்வதற்கு நீதிமன்றம் கடமைப்படுத்தப்பட வேண்டும்.
10. விண்ணப்பதாரி சார்பில் வழங்கப்பட்ட வாய்மொழி மூல சாட்சிக்கும் சத்தியக்கடதாசிக்கும் இடையில் சிறியளவிலான வித்தியாசங்கள் காணப்படுகின்ற பொழுது நீதிமன்றமானது நீதவான் விசாரணை மீளவும் நடாத்தப்பட வேண்டும் என்றும் அவசியமேற்படிவன் புதிய தரப்பினரை இணைத்துக் கொள்ளவும் உத்தரவிடலாம். ஏனெனில் சாட்சியொருவர் சத்தியக் கடதாசியினைச் சமர்ப்பிக்கின்ற தினத்திற்கும் அவர் வாய்

மொழி மூல சாட்சியமளிக்க அழைக்கப்படுகின்ற தினத்திற்கும் இடையில் கால இடைவெளி காணப்படுவதால் சில வேளைகளில் தவிர்க்க முடியாமல் இரண்டிற்கும் இடையில் சிறிய வித்தியாசங்கள் காணப்படக் கூடும். எமது ஆய்வு வெளிப்படுத்தப்படுவது போல இக்கால இடைவெளியானது சில வேளைகளில் 7 வருடங்களாகக் கூட இருந்திருக்கின்றது. அங்கு சாட்சிகளினுடைய சரமா அல்லது காற்சட்டையா அணிந்திருந்தார் அல்லது ஒரு கூட்டத்தில் ஒரு குறிப்பிட்ட நாளில் 20 நபர்களா அல்லது 40 நபர்களா இருந்தார்கள் போன்றன தொடர்பான கவனயீனமான சிறிய வேறுபாடுகளுக்காகக் கூட விண்ணப்பம் நிராகரிக்கப்பட்டுள்ளது.

11. 1948 ஆம் ஆண்டின் 17 ஆம் இலக்க விசாரணை ஆணைக்குழுச் சட்டத்தின் கீழ் தாபிக்கப்பட்ட விசாரணை ஆணைக்குழு ஆட்கொணர்வு எழுத்தாணை தொடர்பில் ஏனைய நீதிமன்றங்களால் மேற் கொள்ளப்பட்ட விசாரணையினையும் கருத்திலெடுக்கலாம்.
12. ஆட்கொணர்வு எழுத்தாணைக்கான விண்ணப்பங்களில் விண்ணப்பதாரி தன்னுடைய வழக்கினை நிகழ்தகவுச் சமனிலையின் அடிப்படையில் நீருபிக்கக் கோரப்பட வேண்டும்.³⁷⁶
13. ஒரு விண்ணப்பத்தில் அரச அதிகாரிகள் எதிராளிகளாக இருக்கின்ற பொழுது அவர்கள் கைது செய்யப்பட்டவர் தடுத்து வைக்கப்பட்ட பின் மரணமடைந்து விட்டாரெனத் தெரிவித்தால் முறையான பதிவுகள் மற்றும் எந்த சூழலையில் தடுத்து வைக்கப்பட்டவர் இருந்தார் என்பது தொடர்பான ஆதாரங்கள் போன்றவற்றை நீதிமன்றத்தில் சமர்ப்பிக்கக் கோரப்பட வேண்டும்.³⁷⁷
14. கீழ் நிலை நீதிமன்றங்களின் ஆட்கொணர்வு மனுவினை நிராகரிக்கின்ற உத்தரவானது எப்பொழுதும் மேன்முறையீட்டிற்கு உட்பட்டது என்பதன் வெளிப்படையான சட்ட ஏற்பாடு சட்டத்தின் உறுதித் தன்மையினைப் பேணும் நோக்குடன் ஆக்கப்பட வேண்டும்.

தொடர்புபட்ட கொள்கைகள்

1. ஒரு நபரானவர் கைது செய்யப்பட்டுத் தடுத்து வைக்கப்பட்டு அதன் பின்னர் எவ்வித சட்ட நடவடிக்கைகளும் எடுக்காமல் விடுவிக்கப்படுகின்ற பொழுது, அந்நபரின் அடிப்படை உரிமைகள் பாதிக்கப்பட்டிருக்கின்றதா என்பது தொடர்பில் உயர் நீதிமன்றம் விசாரிப்பதனை இயலச் செய்யும் வகையில் மேன்முறையீட்டு நீதிமன்றம் அல்லது குறித்த மேல் நீதிமன்றம் அவ்வழக்கறிக்கையினை உயர் நீதிமன்றத்திற்குப் பார்ப்படுத்த வேண்டும், எனச் சட்ட ஏற்பாடு கொண்டுவரப்பட வேண்டும். ஒரு நபரானவர் தடுத்து வைக்கப்பட்டு அவர் மீது எவ்வித வழக்கு விசாரணைகளும் இல்லாமல் விடுவிக்கின்ற பொழுது அந்நபர் அவ்வாறான சட்டரீதியற்ற தடுத்து வைப்பிற்காகச் சிவில் வழக்குத் தாக்கல் செய்து நட்டஈடு பெறக்கூடியதாக ஏற்பாடு செய்யப்பட வேண்டும். அதற்கு, 1871 இன் 22 ஆம் இலக்க ஆட்சியுரிமைச் சட்டத்தின் 9 ஆம் பிரிவு மட்டுப்பாடாக அமையக் கூடாது. மேலும் அரசியலமைப்பின் உறுப்புரை 126(1) இன் கீழ் அடிப்படை உரிமை மீறலுக்கும் வழக்குத் தாக்கல் செய்யக் கூடியதாக இருக்க வேண்டும். ஒரு பிரஜையின் சுதந்திரமானது பறிக்கப்படுவது சாதாரணமானதாக எடுக்கப்படக் கூடாது. எனவே இவ்வாறான நடவடிக்கைகள் பொலிஸ் அல்லது இராணுவ அதிகாரிகள் பொறுப்புடன் செயற்பட வழிவகுக்கும்.
2. தடுத்து வைக்கப்பட்டவர் குற்றம் ஒன்றினைச் செய்தார் அல்லது குற்றம் ஒன்றினைச் செய்வதற்கான முயற்சியில் ஈடுபட்டார் என்பதனைக் குறைந்த பட்சம் நிகழ்தகவுச் சமநிலையில் நிரூபிக்க வேண்டிய பொறுப்பு அதிகாரிகளைச் சார்ந்தது எனச் சட்ட ரீதியான ஏற்பாடுகள் உருவாக்கப்பட வேண்டும். தீய நோக்கம் இயற்கை சட்ட மீறலை மோசடி மற்றும் ஏனைய சில தேவைப்படுத்தும் காரணங்களுக்காகவே விண்ணப்பதாரிகளுக்கு நிரூபிக்கும் பொறுப்பு மாற்றப்பட வேண்டும். இதற்கு மேலதிகமாக அரசியலமைப்பு மற்றும் உயர் நீதிமன்ற விதிகளில்

பின்வரும் மாற்றங்கள் சட்ட சீர்திருத்தத்தின் ஒரு பகுதியாகக் கொண்டுவரப்படலாம்.

அரசியலமைப்பு ரீதியான மாற்றங்கள்

ஆட்கொணர்வு எழுத்தாணை தொடர்பிலான அரசியலமைப்பு உறுப்புரை 141 இன் சட்ட வார்த்தைகளை அவதானிக்கின்ற பொழுது அது நியாயாதிக்கத்தை வழங்குகின்ற ஏற்பாடாகக் காணப்படுகின்றது. எனவே, அவ்வேற்பாடானது உரிமைகளை வழங்கும் ஏற்பாடாக மாற்றப்பட வேண்டியது அவசியம். ஏனெனில் இது பிரஜையின் சுதந்திரத்தோடு தொடர்புபட்ட ஒன்றாகும். அவ்வாறான சூழ்நிலையில் இந்நிவாரணமானது ஏன் மேன்முறையீட்டு நீதிமன்றத்தின் தந்துணிவிற்கு உட்பட்டதாக இருக்க வேண்டும். இவ்வரசியலமைப்பு மாற்றம் மேற்கொள்ளப்படுகின்ற பொழுது இந்நீதித்துறை முரண்பாடுகள் தவிர்க்கப்படலாம்.

அரசியல் அமைப்பின் உறுப்புரை 141 பின்வருமாறு மாற்றப்பட வேண்டும்.

“பின்வருவன தொடர்பில் ஆட்கொணர்வு எழுத்தாணை தொடர்பான கட்டளைக்காக யாரேனும் ஒரு நபர் மேன்முறையீட்டு நீதிமன்றத்தை விண்ணப்பிக்க முடியும் -

அ) காணாமற் போன நபர் சட்டத்தின் இணங்க நடாத்தப்படுவதற்கு

ஆ) சட்ட முரணாக அல்லது முறையற்ற விதத்தில் தடுத்து வைக்கப்பட்ட நபரினை நீதிமன்றத்தின் முன் நிறுத்துவதற்கு”

அரசியலமைப்பின் உறுப்புரை 136 இன் கீழ் பின்வரும் விதிகள் ஆக்கப்படலாம்

அரசியலமைப்பின் உறுப்புரை 136 இன் கீழ் உயர் நீதிமன்றமானது அரசாங்க நிறுவனங்கள் ஆட்கொணர்வு எழுத்தாணை மனு தொடர்பாக மேன்முறையீட்டு நீதிமன்றத்தால் ஆக்கப்பட்ட உத்தரவுக் கட்டளை தீர்ப்புக்கள் போன்றவற்றை அரசு நிறுவனங்கள் பின்பற்றுவதற்குக் கால

எல்லையை நிர்ணயம் செய்யலாம். மேலும் உயர் நீதிமன்றம் பின்வருவனவற்றைச் செய்வதற்கு இயலுமானதாக இருக்க வேண்டும்.

1. மேற்கூறிய நீதிமன்றங்களால் விதிக்கப்பட்ட கட்டளைகள், தீர்ப்புக்கள், உத்தரவுகள் போன்றன உகந்த முறையில் பின்பற்றப்பட்டுள்ளனவா என்பதனைக் கண்காணிக்கக் கூடியதாக இருக்க வேண்டும், அத்துடன்
2. அவ்வாறான உத்தரவுகள் ,கட்டளைகள் ,தீர்ப்புக்கள் போன்றன பின்பற்றப்படாத விடத்து அரசு நிறுவனங்களை நீதிமன்ற அவமதிப்பிற்குக் குற்றம் சாட்டக் கூடியதாக இருக்க வேண்டும்.

பின்வருவன தொடர்பில் நீதித்துறை இளகிய அனுகுமுறையினைப் பின்பற்றுவது அவசியமானது:

1. ஆட்கொணர்வு எழுத்தாணைக்கான விண்ணப்பம் எவ்வித காரணமும் குறிப்பிடாது மீளப் பெறப்படுகின்ற பொழுது அவ்விண்ணப்பத்தினை நிராகரிக்கின்ற நீதித்துறை நடைமுறையானது மீள் பரீசிலிக்கப்பட வேண்டும். ஏனெனில் பயமுறுத்தல் போன்ற புறக்காரணங்களுக்காக அவ்விண்ணப்பமானது மீளப் பெறப்பட்டிருக்கலாம்.
2. எதிராளியினுடைய பெயரைச் சரியான முறையில் குறிப்பிடத் தவறியமைக்காக ஆட்கொணர்வு எழுத்தாணைக்கான விண்ணப்பம் நிராகரிக்கப்படுவது தொடர்பில் நீதித்துறை இளகிய அனுகுமுறையினைக் கடைப்பிடிக்க வேண்டும்.
3. ஆட்கொணர்வு எழுத்தாணைக்கான விண்ணப்பத்தில் குற்றம் சாட்டப்படும் எதிராளிகளின் பெயர்கள் தெளிவாகக் குறிப்பிடப்பட்டுச் சம்பவம் தொடர்பிலான கூற்றுக்கள் சத்தியக் கடதாசி மூலமோ அல்லது சம்பவம் வாய்மொழி சாட்சியம் மூலமோ அல்லது இரண்டும் இணைந்ததாகவோ வெளிப்படுத்துகின்ற பொழுது எதிராளிகள் அத்தடுத்து வைப்பினை நியாயப்படுத்தக் கடமைப்பட்டவர்கள் அல்லது பொருத்தமான எதிர்வாதங்களை ஆவணச்சான்று மற்றும்

வாய்மொழிச் சான்றுகள் மூலம் தாங்கள் குற்றம் சாட்டப்பட்ட செயலுக்குப் பொறுப்பாளிகள் அல்ல என நிரூபிக்க வேண்டும். அவர்களின் வெறும் மறுப்பானது குற்றம் சாட்டப்பட்ட செயலுக்குப் பொருத்தமான எதிர்வாதம் முன்வைக்கப்பட்டதாகக் கருதப்படக் கூடாது. நீதிமன்றமானது எதிராளிகளின் சத்தியக் கடதாசியில் கூறப்பட்ட நிகழ்வுகளின் உன்மைத் தன்மையினை ஆராய வேண்டும் அதை விடுத்து விண்ணப்பதாரிகளால் முன்வைக்கப்பட்ட சான்றுகளானது முரண்படுகின்றது அல்லது போதாது என்ற அடிப்படையில் விண்ணப்பத்தினை நிராகரிக்கக் கூடாது. அவ்வாறான ஒரு அணுகு முறையானது விண்ணப்பதாரிகள் தற்போது எதிர் கொள்கின்ற பிரச்சினைகளைக் குறைக்கும் என்பது திண்ணம்.

4. விண்ணப்பதாரிகள் வருகை தராமல் இருக்கின்ற பொழுது அல்லது சட்டத்தரணி ஒருவர் மூலம் பிரதிநிதித்துவப் படுத்தப்படாத பொழுது ஆட்கொணர்வு எழுத்தாணைக்கான விண்ணப்பம் நிராகரிக்கப்படுகின்ற வழமையான அணுகுமுறை மீள் பரீசலிக்கப்பட வேண்டும். அவ்வாறான வருகை தாராமைக்குப் பல காரணங்கள் இருக்கக்கூடும். உதாரணமாகப் பிரயாணம் செய்வதில் காணப்பட்ட கடினத் தன்மை, பயமுறுத்தல் போன்றன காரணமாக அமையக் கூடும். நீதிமன்றமானது விண்ணப்பதாரிகளின் சமர்ப்பணங்கள் வாக்குமூலங்களின் அடிப்படையில் விண்ணப்பத்தினை ஆராய்ந்து அதன் பின்பு விண்ணப்பம் தொடர்பில் தீர்ப்பு வழங்க வேண்டும். நீதிமன்றம் பொருத்தமானது எனக் கருதின் நீதிமன்ற உதவுநர் ஒருவரை நியமிக்க வேண்டும். இலங்கையின் உயர் நீதிமன்றமானது அரசியலமைப்பின் உறுப்புரை 12(3) ன் கீழ் அடிப்படை உரிமை மீறலுக்கான விண்ணப்பத்தினை விசாரிக்கின்ற பொழுது இவ்வணுகுமுறையினைக் கையாண்டிருந்தது. எனவே ஏன் மேல்முறையீட்டு நீதிமன்றம் அல்லது மாகாண மேல் நீதிமன்றங்கள் இவ்வணுகுமுறையினைப் பின்பற்றக் கூடாது.

ஆட்கொணர்வு எழுத்தாணைச் சட்டமொன்றை உருவாக்குவதற்கு மேலதிகமாக அதனோடு உகந்ததான அரசியலமைப்பு மாற்றங்கள் மேற்கொள்ளப்படுவதோடு அவ்வாறு மேற் கொள்ளப்படாவிட்டால் குறைந்த பட்சம் உயர் நீதிமன்ற விதிகளிலாவது அவசியமான மாற்றங்கள் உருவாக்கப்பட வேண்டும். பாதிக்கப்பட்டவர்கள் மற்றும் விண்ணப்பதாரிகள் தொடர்பில் இளகிய அணுகுமுறையினைப் பின்பற்ற வேண்டும். ஏனெனில் அவர்கள் தடுத்து வைக்கப்பட்டவர்களின் அக்கறையினைப் பிரதிநிதித்துவப்படுத்துவதோடு பல்வேறு தரப்பினரின் அச்சுறுத்தலுக்கும் அவர்கள் உள்ளாகின்றார்கள்.

எனினும் சட்ட சீர்திருத்தங்களோ நீதிபதிகளின் இளகிய அணுகு முறையோ உகந்த சமூக அரசியல் சூழ்நிலைகள் காணப்படாதவிடத்துப் பயனற்றதாகவே அமையும். எனவே சட்ட ஆட்சியை உறுதிப்படுத்துகின்ற சமூக அரசியல் விருப்பம் காணப்படாதவிடத்து சட்டமானது வெறும் எழுத்தளவில் இருக்கின்ற ஒன்றாகவே அமையமுடியும். புல சட்டவியலாளர்களால் அவதானிக்கப்பட்டது போல 1978ம் ஆண்டு அரசியலமைப்பின் கீழ் நிறைவேற்று ஜனாதிபதிக்கு வழங்கப்பட்டிருக்கும் விடுபாட்டுரிமைகள் அதிகாரங்கள் போன்றன சட்ட மற்றும் நீதித்துறை சீர்திருத்தங்களின் பயனை இல்லாதொழிக்கின்ற ஒன்றாகவே காணப்படுகின்றது.³⁷⁸

எனவே இச்சீர்திருத்த முயற்சியானது சட்ட மற்றும் நீதித்துறையில் முன்னேற்றங்களை ஏற்படுத்த வேண்டும் என்பதுடன், சமூக பொருளாதார கலாச்சாரமானது ஜனநாயகம், சுதந்திரம், சட்டத்தின் ஆட்சி போன்றவற்றை வலுப்படுத்தும் விதத்தில் மாற்றியமைக்கின்ற பொழுதே ஆட்கொணர்வு எழுத்தாணை நிவாரணம் சிறந்தவொரு நிவாரணமாக அமைய முடியும். அப்பொழுதே இம்மிக முக்கியமான அரசியலமைப்பு ரீதியான நிவாரணம் ஏட்டளவில் இருக்காது நடைமுறை ரீதியில் நடைமுறைப்படுத்தப் படுகின்ற பொழுதே இலங்கையானது அரசியலமைப்பின் உறுப்புரை 3ல் குறிப்பிட்டதான மக்கள் இறைமையினை உறுதிப்படுத்துகின்ற சிறந்ததோர் அரசாங்கத்தினைக் கொண்டிருக்கிறதென பெருமைப்பட்டுக் கொள்ள முடியும்.

உசாத்துணைக் குறிப்புகள்

- ¹ W.A.De.Silva வினாடைய உடலைக் கொண்டு வருவதற்காக ஆட்கொணர்வு எழுத்தாணைக்காகச் செய்யப்பட்ட விண்ணப்பம். (1915) 18 NLR 277
- ² *In re Mark Antony Lyster Bracegirdle* (1937) 39 NLR 193
- ³ பண்டா என அழைக்கப்படுகின்ற தோமஸ் பெரேரா வழக்கில் (1926) 29 NLR 52
- ⁴ (1958) 59 NLR 573.
- ⁵ ஜுக்கிய அமெரிக்காவில் நீதிமன்றங்கள் எழுத்தாணைகள் தொடர்பில் பொதுச்சட்ட அடிப்படையிலிருந்து விலகி, எழுத்தாணைகள் சூழ்நிலைக்கேற்ப வளைந்து செல்லக் கூடியதாக இருக்க வேண்டுமென வலியுறுத்தியது. பார்க்கவும் *Jones v. Cunningham* 371 US 236 (US SC, 1963). அதற்கிணங்க, சட்டவிரோதத் தடுத்து வைப்புக்களில் மாத்திரமல்ல, தடுத்து வைக்கப்பட்டிருக்கும் இடம் அல்லது தடுத்து வைத்திருக்கப்படும் நிலை போன்றன கேள்விக்குட்படுத்தப்படும் சந்தர்ப்பங்களிலும் ஆட்கொணர்வு எழுத்தாணைக்கான விண்ணப்பத்தினை அனுமதித்தது. பார்க்கவும் *Walters v. Henderson* 353 F Supp 556, 557 (ND Ga, 1972). மேலதிக தகவல்களுக்கு பார்க்கவும் *David Clark & Gerard McCoy, The Most Fundamental Legal Right: Habeas Corpus in the Commonwealth* (Clarendon Press, Oxford, 2000), at 125 and 223.
- ⁶ (1971) 75 NLR 67.
- ⁷ (1972) 75 NLR 246.
- ⁸ (1972) 76 NLR 316.
- ⁹ *Supra* note 6.
- ¹⁰ [1982] 1 Sri L.R. 30.
- ¹¹ [1982] 1 Sri L.R. 132.
- ¹² [1988] 2 Sri L.R. 185.
- ¹³ [1992] 2 Sri L.R. 293.
- ¹⁴ [2005] 1 Sri LR 341.
- ¹⁵ பார்க்கவும் L.J.M Cooray, *Reflections on the Constitution and the Constituent Assembly* (1971).
- ¹⁶ (1966) 68 N.L.R. 361.
- ¹⁷ *Ibid.*

- ¹⁸ 542 U.S. 507 (2004).
- ¹⁹ 548 U.S. 557 (2006).
- ²⁰ 553 U.S. 723 (2008).
- ²¹ *Liversidge v Anderson* (1942) A.C.206245ம் பக்கம் (பெரும்பான்மை அபிப்பிராயம்) இவ்வழக்கானது ஆங்கில நீதிமன்றங்களின் பழமைவாத அணுகுமுறையினை வெளிக்காட்டுவதுடன், இப்பழமைவாத அணுகுமுறையில் அற்கின் பிரபுவின் இருந்து துணிச்சலான விலகலையும் வெளிக்காட்டுகிறது. உதாரணமாக, *IRC v. Rossminster* (1980) AC 953,1011 D(HL (E) என்ற வழக்கில், டிப்லொக் பிரபு பின்வருமாறு கூறினார். *Liversidge v. Anderson* என்ற வழக்கின் பெரும்பான்மைத் தீர்ப்பு மன்னிக்கக் கூடியதான பிழையான ஒன்று என்றும், அற்கின் பிரபுவின் கருத்தே சரியானது என்றும் ஏற்கக்கூடிய காலம் வந்து விட்டது.
- ²² [1981] 2 Sri L.R. 187
- ²³ [1981] 2 Sri L.R. 489.
- ²⁴ [1987] 1 Sri L.R. 88.
- ²⁵ *Supra* note 7.
- ²⁶ C.A. (H.C.) 7/88, C.A. Minutes of 7 July 1988.
- ²⁷ *Supra* note 6.
- ²⁸ பார்க்க. மே.மு.நீ. (உ.நீ) 7/88 13-14 நிருவாகச் சட்டம் மீதான பேராசிரியர் எச்.டபிள்யூ.ஆர்.வாடே மற்றும் *Ridge V. Baldwin* 1964 AC 40. மேலும் பார்க்க அடிப்படை உரிமைகள் நீதித்துறை வளர்ச்சியினை ஒப்பிட்டு நோக்குவதற்காக *Sunil Rodrigo (on behalf of B. Sirisena Cooray) v. Chandananda De Silva and others*(1971)3 Sri L.R.265, அமரசிங்க நீதிபதி.
- ²⁹ [1994] 3 Sri L.R. 377.
- ³⁰ AIR (1) 1984 (SC) 1026
- ³¹ AIR (1) 1984 (SC) 1026
- ³² H.C.A./13/91, C.A. Minutes of 15 September 1995.
- ³³ H.C.A. /255/89, C.A. Minutes of 13 January 1995.
- ³⁴ H.C.A./67/92, C.A. Minutes of 13 January 1995.
- ³⁵ *Supra* note 32.
- ³⁶ *Supra* note 31.
- ³⁷ *Supra* note 32.
- ³⁸ *Supra* note 31.

³⁹ *Supra* note 29.

⁴⁰ [1997] 1 Sri L.R. 281.

⁴¹ [2002] 3 Sri L.R. 274.

⁴² C.A. Minutes of 9 August 1994.

⁴³ C.A. Minutes of 3 of July 1995.

⁴⁴ S.C./58/03, S.C. Minutes of 20 January 2004.

⁴⁵ H.C.A./32/99, C.A Minutes of 17 September 2002.

⁴⁶ H.C.A./21/99, C.A Minutes of 31 July 2002.

⁴⁷ *Supra* note 40.

⁴⁸ *Supra* note 46.

⁴⁹ C.A. Minutes of 12 December 1997.

⁵⁰ C.A. Minutes of 4 May 1998.

⁵¹ C.A. Minutes of 2 February 1998.

⁵² H.C.A./04/91. C.A. Minutes of 2 April 1997.

⁵³ H.C.A./438/89, C.A. Minutes of 2 May 1997.

⁵⁴ H.C.A./76/92, C.A. Minutes of 17 July 1998.

⁵⁵ H.C.A. /45/ 92, C.A. Minutes of 22 September 1997.

⁵⁶ 1977 (Q.B.) 224, at 230.

⁵⁷ H.C.A./77/92, C.A. Minutes of 30 July 1998.

⁵⁸ H.C.A./69/90, C.A. Minutes of 10 March 1998.

⁵⁹ Ordinance No. 14 of 1895.

⁶⁰ Act No. 17 of 1951.

⁶¹ Emergency Regulation No1 of 2005 ,இலுடைய 54 - 58 வரை பார்க்கவும். இவை பின்னர் Gazette Extraordinary No 1651/24 of 2 May 2010 மூலம் 2010ம் ஆண்டில் ரத்துச் செய்யப்பட்டது.

⁶² மேலதிக விபரங்களுக்கு, Clark & McCoy , குறிப்பு 5

⁶³ உத்தியோகபூர்வமற்ற மூலங்களிலிருந்து தற்போது 68 மேல் நீதிமன்ற நீதிபதிகள் கடமையாற்றுவதாகவும், மேலும் 15 பேர் மேல் நீதிமன்ற நீதிபதிகளாக கடமையாற்ற தகுதி பெற்றவர்கள் நீதிச்சேவை ஆணைக்குழுவால் இது உறுதிப்படுத்தப் படவேண்டியுள்ளது. நீதிபதிகள் பயிற்சி நிறுவனத்தால், 25 பங்குனி 2009 இல், வெளியிடப்பட்ட உத்தியோக பூர்வ தகவல்களின் பிரகாரம், 55 மேல் நீதிமன்ற நீதிபதிகள் கடமையாற்றுகிறார்கள்.

⁶⁴ Wade H.W.R. & Forsyth C.F., *Administrative Law*, (9th Ed., Oxford, 2005), p. 591

⁶⁵ எனினும் இலங்கையில், முரண்பாடானான நீதித்துறைச் சிந்தனையொன்று உருவாகியிருப்பதாகத் தோன்றுகின்றது.

⁶⁶ *R v Home Secretary ex p Khawaja* [1984] A.C. 74 at 112.

⁶⁷ *R v Pentonville Prison Governor ex p Azam* [1974] A.C. 18 at 31 and 41.

⁶⁸ Wade & Forsyth, *ibid.*, p. 594.

⁶⁹ அற்கின் பிரபு “எல்லா சிணைப்பதல்களும் முகத்தோற்றமளவில் சட்டவிரோதமானது. அதனை உத்தரவிடுகின்ற நபரே அதனை நியாயப்படுத்த வேண்டும் என்பதே ஆங்கிலச் சட்டம்” என *Liversidge V. Anderson* (1942) A.C.206 245 ஆம் பக்கம் என்ற வழக்கில் கூறிய போதும், பெரும்பான்மை அபிப்பிராயமானது Wade and Forsyth ஆகியோரால் உந்தப்பட்ட கல்வியியல் சார்ந்த கருத்தாகவே அமைகின்றது.

⁷⁰ Wade, H.W.R., & Forsyth C.F. *ibid* at p. 596 மற்றும் *the case of R v Governor of Brixton Prison ex p Armah* (1968) A.C. 192, *R v Home Secretary ex p Khawaja* [1984] A.C. 74 at 105, 110.

⁷¹ *Ibid.*, p. 597, *R v Governor of Brixton Prison ex p Armah* [1968] A.C. 192 at 234 and 254.

⁷² *Ibid.*, p. 597.

⁷³ *European Convention* இனடைய உறுப்புரை 5 இன் பிரகாரம், ஒரு தனிநபருடைய சுதந்திரமானது குறிப்பிட்ட சந்தர்ப்பங்களில் மாத்திரமே, சட்டத்திற்கிணங்க, மட்டுமே மட்டுப் படுத்தப்படலாம். தகுதிவாய்ந்த நீதிமன்றத்தால் வழங்கப்பட்ட குற்றத் தீர்ப்பின் பின்னர் ஒரு நபர் கைது செய்யப்படுதல் மற்றும் தகுதிவாய்ந்த அதிகாரியிடம் கொண்டுவரும் நோக்குடன் ஒரு நபரினைக் கைது செய்தல் மற்றும் தடுத்து வைத்தல் போன்றவற்றை இக்குறிப்பான சந்தர்ப்பங்கள் உள்ளடக்கும்.

⁷⁴ சுதந்திரம் மற்றும் பாதுகாப்புத் தொடர்பாக பரந்துப்பட்ட உரிமைகள் *European Convention on Human Rights* இனடைய உறுப்புரை 5 இல் வழங்கப்பட்டள்ளது.

⁷⁵ *High court of the Provinces (special provisions) Act No 19 of 1990* ஆனது தங்களுடைய மாகாணங்களில் சட்ட விரோதமாக தடுத்து வைக்கப்பட்டவர்கள் தொடர்பில் ஆட்கொணர்வு எழுத்தாணையினை பிறப்பிக்க மேல் நீதிமன்றங்களுக்கு இச்சட்டமானது அதிகாரம் அளிக்கின்றது. மேலும் மேல் நீதிமன்றம் சேர்ச்சுவோரி, புரொகிபிசன், மண்டமஸ் மற்றும் குவோ

- வொரென்ரோ போன்ற வகையான எழுத்தாணைகளையும் நீதிமன்ற வழங்க முடியும்.
- ⁷⁶ தெற்கின் இரண்டாவது புரட்சி என வர்ணிக்கப்படுகிறது.
- ⁷⁷ குறிப்பாக, எல்ரிரிசு தன்னுடைய ஆதிக்கத்தில் இருந்த வடக்கு-கிழக்கில் தன்னுடைய தனியாட்சியை உறுதிப்படுத்த செய்யப்பட்ட கொடூரச் செயல்கள் இங்கு ஏற்றுத் கொள்ளப்படுகிறது.
- ⁷⁸ (1915) 18 N.L.R. 277.
- ⁷⁹ (1937) 39 N.L.R. 193
- ⁸⁰ (1926) 29 N.L.R. 52.
- ⁸¹ (1958) 59 N.L.R. 573.
- ⁸² (1971) 75 N.L.R. 67.
- ⁸³ (1972) 75 N.L.R. 246.
- ⁸⁴ (1972) 76 N.L.R. 316.
- ⁸⁵ [1982] 1 Sri L.R. 30.
- ⁸⁶ [1982] 1 Sri L.R. 132.
- ⁸⁷ [1988] 2 Sri L.R. 185.
- ⁸⁸ [1992] 2 Sri LR 293, நீதியரசர் மார்க்பெர்ணாண்டோவின் கருத்துக்கிணங்க
- ⁸⁹ [2005] 1 Sri LR 341, நீதியரசர் (அப்போது) சிராணி பண்டாரநாயக்கவின் கருத்திற்கிணங்க.
- ⁹⁰ [1981] 2 Sri L.R. 187.
- ⁹¹ [1981] 2 Sri L.R. 489.
- ⁹² [1986] 2 Sri L.R. 228.
- ⁹³ [1987] 1 Sri L.R. 88.
- ⁹⁴ C.A. (HC) 7/88- C.A. Minutes of 7th July, 1988.
- ⁹⁵ [1989] 1 Sri L.R. 94.
- ⁹⁶ குறித்தொரு விண்ணப்பத்தினை நீதிமன்ற கட்டளைகளின் மூலம் நிராகரித்தல் அல்லது ஏற்றுக்கொள்ளல் மற்றும் குறித்தொரு நீதிபதியினால் சாதாரணமாக சொல்லப்பட்ட கேள்விக்குரிய விண்ணப்பத்தினை நீதித்துறை காரணங்களின்படி குறைநிரப்பியாக ஈடுபடமாட்டாது. இந்தவகையில், நீதிமன்றத்தின் தீர்ப்பிலிருந்து குறித்தொரு திகதியில் வழங்கப்படுவதற்கு ஒதுக்கீடு செய்யப்பட்டது. விண்ணப்பத்தினை தொடர்ந்து மேற்கொள்ளல் நிராகரித்தல் என்பவற்றுக்கு விபரமான நீதிமுறை காரணத்தையும் கொண்டுக்கும்.

⁹⁷ [1994] 3 Sri L.R. 377.

⁹⁸ i.e. "among other things"

⁹⁹ H.C.A. /13/91, C.A. Minutes of 15th September 1995.

¹⁰⁰ H.C.A. /103/91, C.A. Minutes of 15th September 1995.

¹⁰¹ H.C.A. /255/89, C.A. Minutes of 13th January 1995.

¹⁰² H.C.A. /67/92, C.A. Minutes of 13th January 1995.

¹⁰³ H.C.A. /15/92, C.A. Minutes of 13th January 1995.

¹⁰⁴ H.C.A. /317/88, C.A. Minutes of 13th January 1995.

¹⁰⁵ C.A. Minutes of 21st June 1995.

¹⁰⁶ C.A. Minutes of 21st June 1995.

¹⁰⁷ *Supra*

¹⁰⁸ சட்ட அறிக்கைகள் ஒழங்கற்ற முறையிலேயே அறிக்கையிடப்படுகின்றது. நீதி அமைச்சினால் வெளியிடப்படுகின்ற சட்ட அறிக்கைகள் பொதுச் சட்டம் மற்றும் அரசியலமைப்புச் சட்டம் தொடர்பாகத் தெரிவு செய்யப்பட்ட தீர்ப்புக்களையே அறிக்கையிடுகின்றது. அவ்வறிக்கைகளினை வெளியிடுவதிலும் காலதாமதம் காணப்படுகின்றது. அரசாங்கத்தினால் பராமரிக்கப்பட இலத்திரனியல் சார்ந்த தீர்ப்புக்களும் (e-base decisions) குறுகிய காலத்தையே கொண்டிருந்தது. தனிநபர்கள் மற்றும் நிறுவனங்களால் வெளியிடப்படும் ஏனைய சட்ட அறிக்கைகளும் காணப்படுகின்றன. (உதாரணமாக, சட்டத்திற்கும் சமூகத்திற்குமான அற நிலையத்தால் வெளியிடப்படும் Appellate Law Recorder. மேலும் பல நூல்களும் காணப்படுகின்றன. பார்க்கவும் Goonesekere, R.K.W., *Fundamental Rights and the Constitution-1* (Law & Society Trust, Colombo, 1998) and *Fundamental Rights and the Constitution-11*, (Law & Society Trust, Colombo, 2003). Law net ஆனது அறிக்கையிடப்படாத தீர்ப்புக்களை உள்ளடக்குவதில்லை.

¹⁰⁹ இலங்கை, அவள் அப்பொழுது அறிந்திருந்தவாறு

¹¹⁰ பிரிவு 49 இணைப் பார்க்கவும்.

¹¹¹ பிரிவு 45- Order in Council of the British Government.

¹¹² (1915)18 NLR 277

¹¹³ *Ibid*

¹¹⁴ (1937) 39 NLR 193.

- 115 இத்தீர்ப்பு ஒபிற்றர் (வழக்கினுடைய தர்க்க நியாயத்திற்கான முக்கிய அம்சம் அல்ல). இவ்வழக்கில், அவசர நிலை இருந்தது என்பது முடியினுடைய கருத்து அல்ல எனக் கூறப்பட்டது.
- 116 (1926) 29 NLR 52.
- 117 (1958) 59 NLR 573 இவ்வழக்கானது *Mohideen v. Inspector of Police, Pettah* (1957) 59 NLR 217 உடன் ஒப்பிடக்கூடிய ஒன்றாகும். இவ்வழக்கிலே, குற்றவியல் நடைபடிமுறைக் கோவையின் கீழான முறையான செயல்முறைகளைப் பின்பற்றாமலோ அல்லது பொலிஸ் அறிக்கையின்றிநோ சந்தேக நபரொருவர் கொண்டு வரப்படுகின்றபோது, சத்தியப்பிரமாணம் மூலம் சாட்சியத்தினை பதிவு செய்யத் தவறுகின்றமையானது, குற்றவியற் கோவையின் கீழ் திருத்தப்பட முடியாத ஒழுங்கற்ற ஒன்றாகும் எனத் தீர்க்கப்பட்டது. இவ்வழக்கானது, ஆட்கொணர்வு எழுத்தாணை தொடர்பில் எதனையும் உள்ளடக்கவில்லை.
- 118 P.574 op.cit.
- 119 Administration of Justice Law of 1973 இனுடைய பிரிவு 7.
- 120 ஆட்கொணர்வு எழுத்தாணை நிவாரணமானது இரண்டாம் குடியரசு அரசியலமைப்பின் மூலம் சட்ட வடிவம் பெற்றது. இவ்வரசியலமைப்பானது மக்களிடமே இறைமை உண்டு என வலியுறுத்திய போதும், அது நீதியான ஒன்றாக அமையவில்லை. ஏனெனில் மக்கள் இறைமை தொடர்பான ஏற்பாடுகளைக் கொண்டிருக்கும் உறுப்புரை 3 இன் அடிப்படையில் வழக்கெழு காரணம் ஒன்றினைக் கொண்டு வரமுடியாது எனினும், 1978 ஆண்டு அரசியலமைப்பின் உறுப்புரை 3 இனை உறுப்புரை 83 (அ) உடன் இணைத்து நோக்குகின்ற போது, மக்களின் இறைமை என்ற எண்ணக்கரு நியாயப்படுத்தப்படக் கூடியதாக உள்ளது.
- 121 (1971) 75 NLR 67.
- 122 (1972) 75 NLR 246.
- 123 (1972) 76 NLR 316.
- 124 [1982] 1 Sri L.R. 30.
- 125 நீதிமன்றமொன்றின் முன் மேலதிக விசாரணை மேற்கொள்ளப்படக்கூடிய வகையில் போதிய ஆதாரங்கள் முன்வைக்கப்பட்ட வழக்காகும்.
- 126 [1982]1 Sri L.R. 132.
- 127 [1988]2 Sri L.R. 185.
- 128 [1992]2 Sri L.R. 293, நீதியரசர் மார்க் பெர்ணாண்டோவின் கருத்துக்கிணங்க.

129 அக்காலத்தில் அமுலில் இருந்த அவசர காலக் கட்டளைச் சட்டத்தின் 19(2).

130 i.e. "in good faith"

131 301 ஆம் பக்கத்தில் நீதியரசர் M.D.H. பெர்ணாண்டோவின் கருத்துப்படி, அரசியலமைப்பின் உறுப்புரை 13 (1) மற்றும் (2) ஆகியவை மீறப்பட்டுள்ளமை நிரூபிக்கப்பட்டுள்ளது.

132 [2005] 1 Sri LR 341, நீதியரசர் சிராணி பண்டாரநாயக்கவின் கருத்துப்படி.

133 நீதியரசர் சிராணி பண்டாரநாயக்கவின் கருத்துப்படி (நீதியரசர்கள் உடலகம மற்றும் ராஜா பெர்ணாண்டோ ஆகியோரின் ஏற்புடன்)

134 இங்கு Shanthi Chandrasekeram's case ஆனது அதிகாரமானதாகக் குறிப்பிடப்பட்டது. எனினும் Karunatileke v. Liyanage, Inspector of Police (crimes) Gampaha and Others (2005) 1 Sri L.R.276 என்பதனையும் பார்க்கவும். இவ்வழக்கில் அடிப்படை உரிமை மீறப்பட்டுள்ளது அல்லது உடனடியாக மீறப்படவுள்ளது என முகத்தோற்றமளவிலான ஆதாரம் ஆட்கொண்டுவ எழுத்தாணைக்கான மனுவினை விசாரிக்கின்ற போது, மேல் முறையீட்டு நீதிமன்றத்திற்கு தோன்றியிருப்பின் அவ்விடயம் தொடர்பில் உயர் நீதிமன்றத்திற்கு அறிவித்திருக்க வேண்டும் என்ற விண்ணப்பதாரியினுடைய வாதம் உயர் நீதிமன்றத்தால் நிராகரிக்கப்பட்டது. Machchavallavan வழக்கிலிருந்து முரணான நீதித்துறை அணுகு முறையினைக் கடைப்பிடித்த இவ்வழக்கில் விண்ணப்பதாரி கைது அல்லது தடுத்து வைப்பு மேற்கொள்ளப்பட்டு 49 நாட்களுக்குப் பின்னரே மன்றினை நாடியிருப்பதால், அரசியலமைப்பின் உறுப்புரை 126(2) இல் குறிப்பிடப்பட்ட 30 நாட்கள் என்ற காலவரையறைக்குள் மன்றினை நிவாரணம் கோரி நாடாத்தால் நீதிமன்றம் விண்ணப்பதாரியின் வாதத்தினை ஏற்கவில்லை.

135 நீதியரசர் பண்டாரநாயக்கவால், தீர்ப்பினுடைய 18ம் பக்கத்தில்.

136 தகுதிவாய்ந்த நீதிமன்றத்தால் சட்டத்திற்கிணங்க மேற்கொள்ளப்பட்டாலன்றி, ஏனைய சந்தர்ப்பங்களில் மரண தண்டனை அல்லது சிறைப்பிடிப்பு தடை செய்யப்படுகின்றது.

137 உறுப்புரை 13 (4) இற்கு அமைவாக, ஏலவே இரண்டு தீர்ப்புக்களின் உயிர்வாழும் உரிமையினை நீதிமன்றம் உட்கிடையாயாகப் பொருள்கோடல் செய்தது. அதன்படி:

"உறுப்புரை 13 (4) இனுடைய உள்ளடக்கத்தினைக் கருதுகின்ற போது, தகுதிவாய்ந்த நீதிமன்றத்தின் உத்தரவுக்கமைவாக அன்றி, எந்தநபரும் மரண தண்டனைக்குட்படுத்தப்படவோ சிறைப்படுத்தப்படவோ முடியாது என

கருதுகிறது. மேலும் பின்வரும் வழக்குகளில் Kotabadu Durage Sriyani Silva v Chanaka Iddamalgoda (S.C. (FR) 471/2000 – S/C/ Minutes of 10.12.2002 and S.C. Minutes of 08.08.2003) Kotabadu Durage Sriyani Silva v Chanaka Iddamalgoda (S.C. (FR) 471/2000 – S/C/ Minutes of 10.12.2002 and S.C. Minutes of 08.08.2003) and in Rani Fernando's case (S.C. (FR) 700/2002 – S.C. Minutes of 26.07.2003) in Rani Fernando's case (S.C. (FR) 700/2002 – S.C. Minutes of 26.07.2003) தகுதி வாய்ந்த நீதிமன்றத்தினால் எந்நபரும் மரண தண்டனை மூலம் தண்டிக்கப்பட வேண்டும். எனத் தீர்மானிக்கப்பட்டாலன்றி, எந்நபருக்கும் உயிர்வாழும் உரிமை உண்டு. எனவே உறுப்புரை 13(4) இற்கு இணங்க, தகுதி வாய்ந்த நீதிமன்றமொன்று வேறு விதமாகத் தீர்மானித்தாலொழிய ஒரு நபருக்கு உயிர்வாழும் உரிமை உண்டு.

¹³⁸ எச்சரிக்கை வழக்குச் செலவினை வழங்குவதற்கு எவ்வித நியாயப்படுத்தல்களும் அனுமதிக்கப்படவில்லை.

¹³⁹ பார்க்கவும் *Final Report of the Presidential Commission of Inquiry Into involuntary Removal or Disappearance of Persons in the Western, Southern and Sabaragamuwa Provinces of 1997, Sessional Paper No. V, 1997, pp.1 to 4.*

¹⁴⁰ [1942] A.C. 206 at 245 (அற்கின் பிரபுவின் கருத்துப்படி.)

¹⁴¹ சட்டவிரோதமாக வருகைதந்த வெளிநாட்டவர்கள் அல்லது குறித்த காலம் நிறைவடைந்த பின்பும் தங்கியிருக்கும் வெளிநாட்டு விருந்தாளிகளைப் பொறுத்தவரை, தடுத்து வைக்கின்ற அதிகாரமும் மற்றும் தடுத்து வைக்கும் நிறுவனத்தையும் தெளிவாக அடையாளம் காண முடியுமாயின் இக்கொள்கையானது மிகத் தெளிவானது. *R.V.Home Secretary exp. khawaja* வில் (1984) A.C.74 கூறப்பட்டவாறு நிரூபிக்கும் பொறுப்பு தடுத்து வைக்கக் கூடிய அதிகாரம் கொண்டவர்களையே சார்ந்தது.

¹⁴² [1942] A.C. 206 at 245 (அற்கின் பிரபுவின் கருத்துப்படி.)

¹⁴³ *R v. Home Secretary exp. Green* [1942] 1 K.B 87 at 116: *R v. Risley Remand Centre Governor.exp.Hassan* ([1976] 1W.L.R 971)

¹⁴⁴ [1981] 2 Sri L.R. 187.

¹⁴⁵ இரண்டு வழக்குகளில் தந்தைமார்களும், ஒரு வழக்கில் மனைவியும், இன்னுமோர் வழக்கில் சகோதரரும் விண்ணப்பத்தினை தாக்கல் செய்தனர்.

¹⁴⁶ *Ibid.*

- ¹⁴⁷ 194 ஆம் பக்கத்தில், *ibid*.
- ¹⁴⁸ முதலாவது தடுப்புக் கட்டளையினை “பயங்கரவாத செயற்பாடுகள்” மீது அமைந்ததானது என பிரகடனப்படுத்தப்படுவதற்கு நீதிமன்றம் ஏன் நிர்ப்பந்திக்கப்பட்டிருந்தது.
- ¹⁴⁹ [1981]2Sri L.R. 48
- ¹⁵⁰ உறுப்புரை 138 (1) - “மேன்முறையீட்டு நீதிமன்றம் அரசியமைப்பு மற்றும் ஏனைய சட்டங்களுக்கு உட்பட்டு நிகழ்வு மற்றும் சட்ட நீதியான வினாக்கள் தொடர்பாக மேன்முறையீட்டு நியாயாதிக்கத்தினைப் பிரயோகிக்கும். அவை மேன்முறையீடு, மீளாய்வு மற்றும் மீளமைவு போன்றவற்றினூடாகப் பிரயோகிக்கப்படும்.”
- ¹⁵¹ நீதியரசர் ரணசிங்கவின் கருத்திற்கிணங்க (அப்போது நீதியரசர், பின்னர் பிரதம நீதியரசர்)
- ¹⁵² [1986] 2 Sri LR 228
- ¹⁵³ பக்கம் 231 இல், நீதியரசர் டிரார்ட்ன வின் கருத்திற்கமைய
- ¹⁵⁴ At p. 234, *ibid*. இது பின்னர் ஆய்வுக்குட்படுத்தப்படும்வாறான சட்டத்தின் மொத்த பிறழ்ந்ததை /மற்றும் /அல்லது பிறழ்வான போக்கு என்பது குறிப்பிடத்தக்கதாகும்.
- ¹⁵⁵ [1987] 1 Sri L.R. 88
- ¹⁵⁶ நீதியரசர் சில்வா செல்வையாவின் கருத்திற்கிணங்க, *ibid*
- ¹⁵⁷ *Nanayakkara v. Henry Perera* (1985) 2 Sri L.R. at p 375.
- ¹⁵⁸ *ibid*
- ¹⁵⁹ 1985 ஆம் ஆண்டின் 14 ஆம் இலக்க கட்டளைச் சட்டம் (மாற்றப்பட்டவாறு).
- ¹⁶⁰ *Keerthiratne v. Gunewardena* (1956) 58 NLR 62 என்ற வழக்கில் உயர் நீதிமன்றம் “தொடர்பாடல்” என்ற வார்த்தையானது உத்தியோகரீதியில் செய்யப்பட்ட தொடர்பாடல்களை மாத்திரமின்றி, பொதுமக்கள் அரச அதிகாரிகளுடன் செய்கின்ற உரையாடல்களையும் உள்ளடக்கமும் என தீர்ப்பு வழங்கப்பட்டது. மேலும், ஏதேனும் ஆவணத்தினை அரச அதிகாரியானவர் அது உத்தியோக ரீதியில் செய்யப்பட்ட தொடர்பாடல் என்ற அடிப்படையில் மறுக்கின்றபோது சான்றியற் கட்டளைச் சட்டத்தின் பிரிவு 124 மற்றும் 162(2) இனுடைய அடிப்படையில் உயர்நீதிமன்றம் அவ் ஆவணத்தினை பரிசீலனை செய்து உத்தியோகபூர்வமற்ற தொடர்பாடல் எனின் அதனை சாட்சியாக ஏற்றுக்கொள்ள நியாயாதிக்கம் உடையது.
- ¹⁶¹ C.A. (H.C.) 7/88- C.A. Minutes of 7th July, 1988

163 இவ் ஆய்வின் நோக்கத்திற்காக மொத்தமாக 844 வழக்குகள் ஆராயப்பட்டது. 1994 இல் 368 விண்ணப்பங்கள், 1995 இல் 127 விண்ணப்பங்கள், 1996 இல் 142 விண்ணப்பங்கள், 1997 இல் 137 விண்ணப்பங்கள், 1998 இல் 31 விண்ணப்பங்கள், 1999 இல் 6 விண்ணப்பங்கள், 2000 இல் 11 விண்ணப்பங்கள், 2001 இல் 7 விண்ணப்பங்கள், 2002 இல் 15 விண்ணப்பங்கள் 676 விண்ணப்பங்கள் நிராகரிக்கப்பட்டது. 163 விண்ணப்பங்களில் தடுத்து வைக்கப்பட்டவர் விடுவிக்கப்பட்டார். 19 விண்ணப்பங்கள் தொடர்பில் எழுத்தாணை வழங்கப்பட்டது. 2 விண்ணப்பங்கள் குறிப்பிடப்படாத ஏனையவை (Unspecified) என்ற வகைப்படுத்தலில் உள்ளடக்கப்படுகின்றது. Unspecified என்ற வகைப்படுத்தலானது பூச்சியம் என மட்டந்தட்டிக் குறிப்பிடப்படுகின்றது என்பதனைக் கவனிக்கவும். அவற்றில் ஒன்றில், விண்ணப்பமானது நீதவான் நீதிமன்றத்திற்கு விசாரணைக்காக அனுப்பப்பட்டது. இன்னுமொன்றில், விண்ணப்பமானது கைது செய்யப்பட்டவர் விடுவிக்கப்படுவார் என்ற அடிப்படையில் நிராகரிக்கப்பட்டது. எனிலும் இவ் விண்ணப்பங்களின் விளைவுகள் எனினும் 844 இற்கும் அதிகமாகும். ஏனெனில் ஒரு சில வழக்குகளில் ஒன்றுக்கு மேற்பட்ட விளைவுகள் காணப்படுகின்றன. உதாரணமாக, H.C.A No 383 / 93 (13 ஜனவரி 1994 தீர்மானிக்கப்பட்டது).

164 Unspecified என்பது H.C.A. No 1/99 இனையும் உள்ளடக்கின்றது. (இது 1999.02.24 இல் தீர்மானிக்கப்பட்ட ஒன்றாகும். இங்கு விண்ணப்பதாரி வருகை தரவில்லை மற்றும் சட்டத்தரணி ஒருவர் மூலம் பிரதிநிதித்துவம் படுத்தப்படவில்லை என பிழையாக நீதிமன்றம் பதிவு செய்தது.

165 *Leeda Violet and others v. O.I.C, Police Station, Dickwella and Others* [1994]3 Sri L.R. 377 நீதியரசர் S.N சில்வாவின் கருத்துபடி (அக்காலப்பகுதியில் நீதியரசர்).

166 *Ibid.*

167 *Juanis v. Lathif* (1988) 2 Sri L.R என்ற வழக்கில் (இல் ஆய்வில் முன்னர் குறிப்பிடப்பட்ட விடயங்களையும் பார்க்கவும்) அரசியலமைப்பில் உறுப்புரை 141 இற்கிணங்க அதிகாரிகள் கைது மற்றும் தடுத்து வைப்பு ஆகியவற்றினை மறுக்கின்ற போதும் மேன்முறையீட்டு நீதிமன்றம் நீதவான் நீதிமன்றத்திற்கு இது தொடர்பில் விசாரணை மேற்கொண்டு அறிக்கை சமர்ப்பிக்குமாறு பணிக்க நியாயாதிக்கம் உடையது.

- ¹⁶⁸ மீன்பிடித் தொழில் புரியும் காணாமற்போன நபர்களின் தாய்மார்
- ¹⁶⁹ மிகப்பாரிய அளவிலான மனித உரிமை மீறல்கள் தொடர்பில் இலங்கையின் குற்றவியற் சட்டத்தில் இடைவெளி காணப்படுதனை இது வெளிப்படுத்தி நிற்கிறது. பார்க்கவும்; Pinto-Jayawardena, Kishali, in "Commissions of Inquiry and Prosecutions of Gross Human Rights Violations in Sri Lanka: Truth, Justice and Reparations." International Commission of Jurists (ICJ), (forthcoming).
- ¹⁷⁰ நீதியரசர் எஸ்.என். சில்வாவின் கருத்திற்கிணங்க
- ¹⁷¹ 1984 (1) SC 1026
- ¹⁷² Case of Velasques Rodriguez: Human Right Law Journal, Vol 9, 1988 pp212 to 23
- ¹⁷³ At. P.386, நீதியரசர் எஸ்.என். சில்வாவின் கருத்திற்கிணங்க
- ¹⁷⁴ Supra note 165.
- ¹⁷⁵ H.C.A. /13/91, C.A. Minutes of 15th September 1995.
- ¹⁷⁶ H.C.A. /103/91, C.A. Minutes of 15th September 1995.
- ¹⁷⁷ H.C.A. /255/89, C.A. Minutes of 13th January 1995.
- ¹⁷⁸ H.C.A. /67/92, C.A. Minutes of 13th January 1995.
- ¹⁷⁹ H.C.A. /15/92, C.A. Minutes of 13th January 1995.
- ¹⁸⁰ H.C.A. /317/88, C.A. Minutes of 13th January 1995.
- ¹⁸¹ C.A. Minutes of 21st June 1995.
- ¹⁸² C.A. Minutes of 21st June 1995.
- ¹⁸³ H.C.A./103/91, C.A. Minutes of 15th September 1995.
- ¹⁸⁴ இது தொடர்பில் Leelawathi v. Sunderalingam, Head Quarters Inspector of Police, Mirihana (2006) 1 Sri, L.R.326. இவ்வழக்கில், விண்ணப்பதாரி முன்னதாக மேற்கொண்ட ஆட்கெணர்வு விண்ணப்பம் கைது மற்றும் தடுத்து வைப்பு போன்றவை சட்டநீதியானது என்ற அடிப்படையில் நிராகரிக்கப்பட்டது. அதன்பின்னர் விண்ணப்பதாரி அரசியலமைப்பின் உறுப்புரை 126(3) இன் கீழ் தன்னுடைய மகனின் அடிப்படை உரிமை மீறப்பட்டுள்ளது என்ற அடிப்படையில் உயர்நீதிமன்றிற்கு இவ்விடயத்தினை பார்ப்படுத்துமாறு மேன்முறையீட்டு நீதிமன்றத்தினைக் கேட்டார். எனினும் மேன்முறையீட்டு நீதிமன்றம் அடிப்படை உரிமை மீறல் தொடர்பில் காணப்படும் 14 நாட்கள் என்ற காலவரையறை தேவைப்பாடு பின்பற்றப்படாமையால் அவ்விண்ணப்பத்தினையும் நிராகரித்தது.

- ¹⁸⁵ மேலே குறிப்பிட்ட தீர்ப்பின் பக்கம் 7
- ¹⁸⁶ H.C.A./13/91, C.A. Minutes of 15th September 1995.
- ¹⁸⁷ சம்பவம் 1989 யூலையில் இடம் பெற்றது. இச் சம்பவம் தெற்கின் இரண்டாவது கிளர்ச்சி என விவரிக்கப்படுகிறது.
- ¹⁸⁸ மேலே குறிப்பிட்ட தீர்ப்பின் பக்கம் 9
- ¹⁸⁹ குற்றவியல் நடபடிமுறைச் சட்டக்கோவை, குடியியல் நடபடிமுறைச் சட்டக்கோவை மற்றும் பல பாராளுமன்றச் சட்டங்கள்.
- ¹⁹⁰ அரசியலமைப்பின் உறுப்புரை 126 (2). (செயலாற்றுகைக் கொள்கையின் சாத்தியப்பாடினமைக்கு உட்பட்டவகையில், பார்க்க: *Gamethige v. Siriwardene* (1988) 1 Sri. L.R 384
- ¹⁹¹ அரசியலமைப்பின் உறுப்புரை 138
- ¹⁹² அரசியலமைப்பின் உறுப்புரை 140. எழுத்தாணைகள் தொடர்பிலான அரசியலமைப்பு முக்கியத்தவத்தினை காணப் பார்க்கவும், "New Vistas for Judicial Review in the Sphere of Employment and other Contractual Relationships" J de Almeida Guneratne, *Law College Law Review* (2005) at pp. 3 to 12.
- ¹⁹³ அரசியலமைப்பின் உறுப்புரை 141
- ¹⁹⁴ [1988] 2 Sri L.R. 185.
- ¹⁹⁵ i.e "asa matter of right" வழங்குவதற்கு தந்துனிவு கொண்டவர்களிடமிருந்து கோரிக்கைகளை வழங்குவதற்கு கடப்பாடுடைய நிவாரணங்களுக்கு ஏற்படையதான லத்தீன் வாசகம்.
- ¹⁹⁶ நீதியரசர் மார்க் கெர்ணாண்டோவின் கருத்துப்படி (பக்கம் 190) ஆணையிட்டெழுத்தாணை மற்றும் தடையிட்டாணை ஆகியன எழுத்தாணைகள் தொடர்பிலும் இதே வகையான வாதம் முன்வைக்கப்படலாம்.
- ¹⁹⁷ இது தொடர்பில் அரசியலமைப்பு மாற்றம் அவசியம் இல்லை. மாறாக அரசியலமைப்பின் உறுப்புரை 19 இன் கீழான உயர் நீதிமன்ற விதி ஒன்றின் மூலம் உருவாக்கப்பட முடியும்.
- ¹⁹⁸ தீர்ப்பினுடைய 6ம் பக்கத்தில் பார்க்கவும்
- ¹⁹⁹ *Supra* note 186
- ²⁰⁰ பார்க்கவும் *Sanjewa, Attorney-at-Law (on behalf of Gerald Mervin Perera) v. Suraweera, Officer-in-Charge, Police Station, Wattala and Others*

- [2003] 1 Sri L.R. 317; *Deshapriya v. Captain Weerakoon, Commanding Officer, Sri Lanka Navy Ship "Gemunu" and Others*, [2003] 2 Sri L.R., 99; *Banda v. Gajanayake* [2002] 1 Sri L.R., 365; *Sriyani Silva v. Iddamal goda, Officer-in-Charge, Police Station Paiyagala and Others*, [2003] 2 Sri L.R., 63; *Lama Hewage Lal (Deceased) Rani Fernando (Wife of Deceased Lal) and others v. Officer-in-Charge, Minor Offences, Seeduwa Police Station and Others*, [2005] 1 Sri L.R., 40.
- ²⁰¹ பார்க்கவும் *Dharmawardana v. Constable Gunathilaka and Others SC (FR) 149, 2006, S.C. Minutes 05th April 2007, discussed extensively in J de Almeida Guneratne in Judicial Protection of Human Rights, State of Human Rights Report (2007) (Law & Society Trust, 2009).*
- ²⁰² [1997] 1 Sri L.R. 281.
- ²⁰³ [2002] 3 Sri L.R. 274.
- ²⁰⁴ *Supra* note 165
- ²⁰⁵ பார்க்கவும் *Heen Menike v. The Commandant, RDF camp and Others* [1995] 1 Sri L.R. 242
- ²⁰⁶ *Supra* note 165
- ²⁰⁷ i.e. "consistently established as judicial precedent"
- ²⁰⁸ குறிப்பு: *Leeda Violet's வழக்கிற்கெதிரான விசேஷ மேன்முறையீட்டு விண்ணப்பம் உயர் நீதிமன்றத்தினால் நிராகரிக்கப்பட்டது.*
- ²⁰⁹ பக்கம் 224, *Heenmenika's case*, பக்கம் 285 *Murin Fernando's case*.
- ²¹⁰ C.A. Minutes 9th August 1994.
- ²¹¹ தடுத்து வைக்கப்பட்டவரின் துன்ப நிலைக்கு யார் காரணம் என்பது வெளிப்படுத்தப்படவில்லை.
- ²¹² பார்க்க: மேன்முறையீட்டு நீதிமன்ற தலைவர் நீதிபதி எஸ்.என் சில்வா (பின்னர் பிரதான நீதியரசர்) தீர்ப்பின் பக்கம் 1 முதல் 2 வரை
- ²¹³ அதே கட்டளையின் பக்கம் 2
- ²¹⁴ H.C.A./ 56/ 94/, C.A. Minutes, 12th December 1994
- ²¹⁵ H.C.A./ 504/ 93/, C.A. Minutes, 11th May 1994.
- ²¹⁶ *Supra* note 165

- ²¹⁷ பின்டோ - ஜயவர்தன, கிஷாலி மற்றும் கொய்ஸ், லிசா "Sri - Lanka the Right not to be Tortured; A Critical Analysis of the Judicial Response, (Law & Society Trust, 2008)
- ²¹⁸ Jayantha de Almeida Guneratne and Kishali Pinto-Jayawardena, 'Contempt of Court in Sri Lanka,' (National Human Rights Commission, Sri Lanka, 2004).
- ²¹⁹ உ.நீ - பிரதான நீதிபதி எஸ் என் சில்வாவின் கட்டளை 2003.02.06ஆம் திகதிய அறிக்கை (நீதிபதிகளான யாப்பா மற்றும் எதிரிகுரிய இணக்கம்) Anthony Michael Emmanuel Fernando v. Sri Lanka (CCPR/C/83/D/1189/2003, adoption of views, 31.03.2005) ஐ.நா. மனித உரிமைகள் ஆணைக்குழு சிவில் மற்றும் அரசியல் உரிமைகள் மீதான சர்வதேச சமவாயத்தின் விருப்பு வாசகத்தின் கீழ் தாக்கல் செய்யப்பட்ட தனிப்பட்ட தொடர்பாடலினைக் கவனத்திற்கொண்டு இலங்கை உயர் நீதிமன்றத்தினால் பெர்னாண்டோவினால் குறிப்பிடப்பட்டது, இக்கட்டளையில் பலவந்த தடுத்துவைப்புக்கு எதிரான உரிமை மீறப்பட்டிருப்பதாகக் குறிப்பிடப்பட்டது. இலங்கை நீதிமன்ற அவமதிப்புச் சட்டத்தினை ஆக்குவதற்குப் பணிக்கப்பட்டது.. எவ்வாறு இருந்தபோதும் வரைவு சட்டவாக்கம் முன்னைய அரசாங்கத்திற்கு இலங்கை சட்டத்தரணிகள் சங்கத்தினால் சமர்ப்பிக்கப்பட்ட போதும் இப்பரிந்துரை செயற்படுத்தப்படவில்லை, இலங்கைப் பத்திரிகையாளர் வழிகாட்டி மற்றும் ஊடகத்துறை ஆலோசனை அமைப்புகள்.
- ²²⁰ H.C.A./171/89, H.C.A./164/89 and H.C.A./166/89- C.A. Minutes 05th June 1996.
- ²²¹ Ibid.
- ²²² பார்க்க: Leeda Violet's Case, supra note 165.
- ²²³ உத்தரவிலிருந்து எதிராளி பொலிஸ் உத்தியோகத்தவரா அல்லது இராணுவ உத்தியோகத்தவரா எனத் தெளிவாக அறிய முடியவில்லை.
- ²²⁴ i.e. "time and time again"
- ²²⁵ 499 விண்ணப்பங்கள் நிராகரிக்கப்பட்டது. 126 விண்ணப்பங்களில் தடுத்து வைக்கப்பட்டவர்கள் விடுவிக்கப்பட்டார். 16 விண்ணப்பங்கள் தொடர்பில் எழுத்தாணை வழங்கப்பட்டது. தடுத்து வைக்கப்பட்டவர் விடுவிக்கப்படுவார் என்ற அடிப்படையில் ஒரு விண்ணப்பம் நிராகரிக்கப்பட்டது. 1994 - 1996 இற்கு இடைப்பட்ட காலப்பகுதியில் மேற்கொள்ளப்பட்ட மொத்த விண்ணப்பங்கள் 637. எனினும் அவ் விண்ணப்பத்தினுடைய பெறுபேறுகள்

- 637 இற்குக் கூடுதலாக இமைகின்றது. ஏனினால் சில விண்ணப்பங்கள் தொடர்பில் ஒன்றுக்கு மேற்பட்ட பெறுபேறுகள் காணப்படுவதால் ஆகும்.
- 226 இக்காலப்பகுதியல் மொத்தமாக 176 விண்ணப்பங்கள் நிராகரிக்கப்பட்டன. இரண்டு விடயங்கள் தொடர்பில் 0% என வகைப்படுத்தியிருப்பதனை அவதானிக்கவும் அதாவது விண்ணப்பதாரி புனர்வாழ்வுக்காக அனுப்பப்பட்டுவிட்டார் என்பது தொடர்பிலும், குறிப்பிடப்படாத ஏனையவை என்ற வகைப்படுத்தலும் 0% எனக் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது. இவை மட்டந்தட்டிய பெறுமானங்கள் என்பதனைக் கருத்திற் கொள்ளவும்.
- 227 எல்லா நிலைகளிலும் சந்தேக நபர் வழக்குத் தொடர்பட முன்னர் தடுப்புக் காவலில் வைக்கப்பட்ட சந்தர்ப்பங்களாகும்.
- 228 C.A No. 25/99 decided on 06th June 2000
- 229 *Supra*, note 165
- 230 உதாரணமாக H.C.A.No. 1/99 (1999.02.24 இல் தீர்ப்பளிக்கப்பட்ட வழக்கு) இவ்வழக்கில் விண்ணப்பதாரி வருகை தரவில்லை மற்றும் சட்டத்தரணி மூலம் பிரதிதித்துவப்படுத்தப்படவில்லை என்ற அடிப்படையில் விண்ணப்பம் நிராகரிக்கப்பட்டது. எனினும் பதிவுகளிலிருந்து சட்டத்தரணி வருகை தந்தமை உறுதிப்படுத்தப்படுகிறது.
- 231 C.A. Minutes 9th August 1994.
- 232 H.C.A./18/2000, C.A. Minutes of 18th January 2001 and H.C.A./4/2000, C.A. Minutes of 19th January 2001.
- 233 H.C.A./148/96, C.A Minutes of 26th March 1997.
- 234 C.A. Minutes of 03rd of July 1995.
- 235 Administration of Justice Act, 1960 (Section 15) as amended by the Access to Justice Act of 1999 (Section 65).
- 236 பார்க்கவும் A.G of Trinidad and Tobago v. Phillip [1995] 1 A.C. 396
- 237 i.e. "all the more reason why"
- 238 உதாரணமாக 28-05-1997 இல் தீர்ப்பு வழக்கப்பட்ட H.C.A No. 15/96 - (விடுவிப்பு) தமிழ் இனத்தைச் சார்ந்தவர் 18-06-1997 இல் தீர்ப்பு வழங்கப்பட்ட H.C.A No 39/96 - (விடுவிப்பு) - தமிழ் இனத்தைச் சார்ந்தவர் 29/01/1997 இல் தீர்ப்பு வழங்கப்பட்ட H.C.A No 46/96 (விடுவிப்பு) தமிழ் இனத்தைச் சார்ந்தவர் 26-03-1997 இல் தீர்ப்பு வழங்கப்பட்ட H.C.A No 9/96 (விடுவிப்பு) தமிழ் இனத்தைச் சார்ந்தவர் 12-03-1997 இல் தீர்ப்பு வழங்கப்பட்ட H.C.A No 90/96 (விடுவிப்பு) தமிழ் இனத்தைச் சார்ந்தவர் 28-

03-1997 இல் தீர்ப்பு வழங்கப்பட்ட H.C.A No 101/96 (விடுவிப்பு) தமிழ் இனத்தைச் சார்ந்தவர்.

- ²³⁹ அடிப்படை உரிமை மீறல் தொடர்பில் உயர் நீதிமன்ற நியாயாதிக்கத்தினை நாடுவதற்கான காலவரையறை ஒரு மாதம் ஆகும்.
- ²⁴⁰ குறித்த ஒருமாத கால வரையறைக்குள் உயர்நீதிமன்றத்தின் தீர்மானங்கள் தொடர்ந்து அடிப்படை உரிமை மீறப்பட்டுக்கொண்டிருக்கும்போது கடத்தப்பட்டவரை இயலுமானதாக ஆக்கவில்லை.
- ²⁴¹ ஆட்சியுரிமைக் கட்டளைச் சட்டத்தின் பிரிவு 9.
- ²⁴² 126(1) இலங்கை அரசியலமைப்பின் அத்தியாயம் 3 மற்றும் அத்தியாயம் 4 ஆகியவற்றில் பிரகடனப்படுத்தப்பட்டு ஏற்றுக் கொள்ளப்பட்டுள்ள பிரஜை ஒருவரின் அடிப்படை உரிமையானது நிர்வாகத்துறையினுடைய செயற்பாட்டால் மீறப்படின் அல்லது உடனடியாக மீறப்படக்கூடிய சாத்தியம் காணப்படின் அது தொடர்பிலான வினாக்களை கேட்டுத் தீர்மானிக்கின்ற முழுமையானது பிரத்தியேகமானதுமான நியாயாதிக்கம் உயர் நீதிமன்றத்திற்கே உண்டு
- ²⁴³ பிரிவு 9 வழக்கெழு காரணம் ஏற்பட்டு இரண்டு வருடங்கள் கடந்தபின்பு இழப்பு, சேதம் மற்றும் நட்புகோரி வழக்குத் தாக்கல் செய்யப்பட முடியாது
- ²⁴⁴ ஐக்கிய இராச்சியத்தின் 1816ம் ஆண்டின் ஆட்கொணர்வு எழுத்தாணைச் சட்டத்தினைப் பார்க்கவும்.
- ²⁴⁵ 3-04-1994 மேன்முறையீட்டு நிதிமன்ற அறிக்கை - இவ்வழக்கில் தாக்கல் செய்யப்பட்ட விண்ப்பமானது ஒருவர் விடுவிக்கப்பட்டுவிட்டார் என்ற அடிப்படையிலும் இன்னொருவர் மீது வழக்கத் தாக்கல் செய்யப்பட்டள்ளது என்ற அடிப்படையிலும் நிராகரிக்கப்பட்டது.
- ²⁴⁶ பார்க்கவும் Sanjeewa, Attorney-at-Law (on behalf of Gerald Mervin Perera) v. Suraweera, Officer-in-Charge, Police Station, Wattala and others [2003] 1 Sri L.R., 317; Lama Hewage Lal (Deceased) Rani Fernando (Wife of Deceased Lal) and others v. Officer-in-Charge, Minor Offences, Seeduwa Police Station and others, [2005] 1 Sri L.R., 40.
- ²⁴⁷ Machchavallavaan's Case, at p. 18 of the judgment
- ²⁴⁸ உதாரணமாக பார்க்கவும் H.C.A /10/98, மேன்முறையீட்டு நிதிமன்ற அறிக்கை 04-12-1998
- ²⁴⁹ Herath Banda v. Sub Inspector of Police. [1993] 2 Sri L.R. 324 at 326 என்ற வழக்கில் நீதியரசர் அமரசிங்கவின் கருத்துப்படி.

- ²⁵⁰ *Contra H.C.A./ 8/ 99- C.A Minutes of 26th May 2000 and H.C.A./28/99, C.A Minutes of 11th July 2000.*
- ²⁵¹ அரசியலமைப்பின் உறுப்புரை 3, உறுப்புரை 83 (அ) வுடன் இணைத்து நோக்கப்பட வேண்டும்.
- ²⁵² அரசியலமைப்பின் உறுப்புரை 4 (இ)
- ²⁵³ i.e. "of the Court's own accord"
- ²⁵⁴ i.e. "by this very fact"
- ²⁵⁵ *Herath Banda v. Sub Inspector of Police, [1993] 2 Sri L.R. 324*, என்ற வழக்கில் நீதியரசர் அமரசிங்கவின் கருத்துப்படி.
- ²⁵⁶ i.e. "on its own" or "alone"
- ²⁵⁷ "ஏதேனும் ஒரு நபர்" என்று வார்த்தைப் பிரயோகமானது வழக்கினைத் தாக்கல் செய்யக்கூடிய பரப்பெல்லையின் அளவினை விரிவுபடுத்தியுள்ளமையால், எவ்விதமான எவ்விதமான நடைபடிமுறை நீதியான தடையாகவும் அமையாது.
- ²⁵⁸ *H.C.A./32/99, C.A Minutes of 17th September 2002.*
- ²⁵⁹ நீதியரசர் திலகவர்த்தனவின் கருத்துப்படி (நீதியரசர் P.விஜயவர்தன ஏற்பு)
- ²⁶⁰ அவ்வேளையில் காணப்பட்ட உயர்நீதிமன்றமானது இன்றைய மேன்முறையீட்டு நீதிமன்றத்துடன் ஒப்பிட்டு நோக்கப்படலாம். அவ்வேளையில் நீதித்துறைக் கட்டமைப்பில் அதியுயர் நிலையை வகித்தது கோமறைக் கழகம்.
- ²⁶¹ *In the Matter of a Contempt of Court by PC Siriwardene (1929) 31 N.L.R. 7, per Akbar, J.*
- ²⁶² *H.C.A./21/99, C.A Minutes of 31st July 2002.*
- ²⁶³ இவ்விடயமானது ஏலவே நோக்கப்பட்டுள்ளது.
- ²⁶⁴ *Supra, note 262*
- ²⁶⁵ *H.C.A./30/99, C.A Minutes of 25th May 2000.*
- ²⁶⁶ தீர்ப்பின் 3 ஆம் பக்கத்தில்
- ²⁶⁷ *Ibid*
- ²⁶⁸ *Ibid*
- ²⁶⁹ [1997] 1 Sri L.R. 281
- ²⁷⁰ தீர்ப்பின் 282ம் பக்கத்தில், நீதியரசர் H.S.யாப்பாவின் கருத்தின் பிரகாரம்.

²⁷¹ C.A. Minutes, 12th December 1997.

²⁷² லவே ஒரு விடயம் தொடர்பில் தீர்ப்பு வழங்கப்பட்டுள்ளதால், அதே விடயம் தொடர்பில் புதிய விண்ணப்பத்தினை தாக்கல் செய்வது தடைசெய்யப்படுகின்றது.

²⁷³ 1991 சனவரி 15ஆம் திகதிய 645/4ஆம் இலக்க இலங்கை சனநாயக சோசலிச குடியரசின் அதிவிவேட வர்த்தமானி.

²⁷⁴ 1991 சனவரி 15ஆம் திகதிய 645/4ஆம் இலக்க இலங்கை சனநாயக சோசலிச குடியரசின் அதிவிவேட வர்த்தமானி. உறுப்புரை 136 – “ அரசியல் அமைப்பு மற்றும் ஏதாவது சட்ட ஏற்பாடுகளுக்கமைவாக உயர் நீதிமன்றத்தின் பிரதம நீதியரசர் மற்றும் மூன்று நீதிபதிகளுடன் நீதிமன்ற நடைமுறை மற்றும் நடவடிக்கை ஒழுங்குபடுத்தும் விதிமுறைகளை காலத்துக்குக் காலம் ஆக்கலாம்.....”

²⁷⁵ C.A. Minutes 04th May 1998.

²⁷⁶ Ibid, at p.2 of the order

²⁷⁷ Ibid.

²⁷⁸ C.A. Minutes 02nd February 1998.

²⁷⁹ (1957) 59 N.L.R. at 313

²⁸⁰ அரசியலமைப்பின் உறுப்புரை 140 மற்றும் 141 இன் கீழ்.

²⁸¹ மேன்முறையீட்டு நீதிமன்றம் மற்றும் உயர் நீதிமன்றம் இரண்டுக்கும் ஏற்படையதாகும்

²⁸² C.A. Minutes 30th March 1998.

²⁸³ இலங்கைக் கடற்படையின் உத்தியோகத்தர்கள் Vide: H.C.A./75/93, C.A. Minutes 12th March 1997 and H.C.A./22/94, C.A. Minutes 30th March 1997.

²⁸⁴ H.C.A./6/93, C.A. Minutes 09th May 1997. To the same effect are H.C.A./06/94 and 55/92, C.A. Minutes 11th March 1998.

²⁸⁵ C.A. Minutes 18th June 1997.

²⁸⁶ i.e. “as evidenced by the fact itself”

²⁸⁷ C.A. Minutes 30th July 1997.

²⁸⁸ i.e. “an argument in which the conclusion does not follow from the initial premises relied upon”

²⁸⁹ Vol. I Chapter 21 Legislative Enactments of Sri Lanka (Revised, 1980).

- 290 சில விதிவிலக்குகள் காணப்படுகின்றன. உதாரணமாகக் குற்றவியல் வழக்குகளில் நியதிச்சட்டத் தவறு.
- 291 [1942] A.C. 206.
- 292 At p. 245, *ibid*.
- 293 *Supra*, *Leeda Violet's case*, note 165
- 294 *Ibid*
- 295 பார்க்க : *R v Home Secretary ex p Greene* (1942) 1 K.B. 87 at p 116 மற்றும் *R v Home Secretary ex p Zameer* (1980) 3 W.L.R at p 292 பலவந்த ஆட்கடத்தல்கள் மற்றும் கானாமற்போதல் பின்னணியில் இலங்கை நீதிமன்றங்களுக்குச் சிறைச்சாலையில் தடுத்துவைக்கப்பட்டுள்ளவர்கள் விஜயம் செய்துள்ளனர்.
- 296 “ஒரு விடயத்தை இருப்பதாக நீதிமன்றத்தை நம்பச் செய்வதற்கு விரும்பும் ஆல் ஒருவர் அது தொடர்பான ஏதேனும் தகவலை எண்பித்தல் வேண்டும்...” திறுத்தப்பட்டவாறான 1895ஆம் ஆண்டின் சான்றுக் கட்டளைச் சட்டத்தின் 103ஆம் பிரிவு.
- 297 H.C.A.76/92 17-06-1998 இன் மேன்முறையீட்டு நீதிமன்ற அறிக்கையைப் பார்க்கவும். நீதவான் நீதிமன்றத்தால் விதிக்கப்பட்ட பொறுப்புடமையை மாற்றியமைக்க அலிபி (*Alibi*) என்ற எதிர்வாதத்தினை மேன்முறையீட்டு நீதிமன்றம் உபயோகித்தது.
- 298 C.A. Minutes 14th May 1997
- 299 வழக்கு விசாரணை எதுவும் குறிப்பிடவில்லை.
- 300 முன்னைய ஆராய்வுகளைப் பார்க்கவும்
- 301 *Ibid*.
- 302 H.C.A./04/91. C.A. Minutes 02nd of April 1997.
- 303 H.C.A./438/89 C.A. Minutes 02nd of May 1997.
- 304 H.C.A./76/92, C.A. Minutes 17th July 1998.
- 305 P.9, *ibid*.
- 306 *Ibid*
- 307 *Ibid*
- 308 இவ்வாய்வின் முன்னைய பகுதி ஒன்றில் கலந்துரையாடப்பட்டுள்ளது
- 309 H.C.A./45/92, C.A. Minutes 22nd September 1997
- 310 1977 (Q.B.) 224 at 230.

- ³¹¹ H.C.A. No. 537/93, H.C.A. No. 26/93, H.C.A. No. 236/92, H.C.A. No. 25/93, H.C.A. No. 352/92, H.C.A. No. 263/93, H.C.A. No. 232/93, H.C.A. No. 373/93, H.C.A. No. 308/93, H.C.A. No. 326/93, H.C.A. No. 496/93, H.C.A. No. 415/93, H.C.A. No. 426/93, H.C.A. No. 541/93, H.C.A. No. 402/92, H.C.A. No. 433/93, H.C.A. No. 518/93, H.C.A. No.434/93, H.C.A. No. 437/93, H.C.A. No. 432/93, H.C.A. No. 338/93, H.C.A. No. 435/93, H.C.A. No. 404/93, H.C.A. No. 417/93, H.C.A. No. 74/94, H.C.A. No. 77/94, H.C.A. No. 177/94, H.C.A. No. 17/93, H.C.A. No. 93/94, H.C.A. No. 11/94, H.C.A. No. 99/94, H.C.A. No. 242/93, H.C.A. No. 181/94, H.C.A. No. 182/94, H.C.A. No. 423/93.
- ³¹² High Court of the Provinces Act No 19 of 1990 , பிரிவு 7 இணை, அரசியலமைப்பின் உறுப்புரை 154 (P) (13 ஆம் திருத்தம்) உடன் இணைத்து நோக்குகின்ற பொழுது ஆட்கொணர்வு எழுத்தாணை தொடர்பில் விசாரித்துத் தீர்ப்பு வழங்கும் அதிகாரம் மேல் நீதிமன்றத்திற்கு வழங்கப்பட்டுள்ளது.
- ³¹³ Ibid.
- ³¹⁴ பார்க்கவும் 673/2003, 674/2003, 675/2003, 676/2003, 677/2003, 681/2003, 682/2003, 683/2003, 684/2003, 685/2003, 686/2003, 691/2003, 692/2003, 693/2003, 694/2003, 695/2003, 696/2003, 697/2003, 698/2003, 699/2003. 719/2003, 720/2003, 721/2003, 729/2004, 731/04, 732/04, 734/04, 738/2004, 739/04, 740/04, 741/04, 742/04, 743/04, 744/04, 745/04, 789/04 ,790/04.
- ³¹⁵ பார்க்கவும் 673/2003, 674/2003, 675/2003, 676/2003, 677/2003, 681/2003, 682/2003, 683/2003, 684/2003, 685/2003, 686/2003, 691/2003, 692/2003, 693/2003, 694/2003, 695/2003, 696/2003, 697/2003, 698/2003, 699/2003. 719/2003, 720/2003, 721/2003, 729/2004 மற்றும் 738/2004
- ³¹⁶ வழக்குத் தாக்கல் செய்யப்பட்ட திகதி 01-10-2003 விண்ணப்பதாரியின் பெயர் : ரவீந்திரன் ஜெயராணி ஆளினுடைய பெயர் : பொன்னன் ரவீந்திரன்
- ³¹⁷ வழக்குத் தாக்கல் செய்யப்பட்ட திகதி 02-10-2003 விண்ணப்பதாரியின் பெயர் : கதிரன் சின்னத்தம்பி ஆளின் பெயர் : சின்னத்தம்பி சிவகுமார்
- ³¹⁸ Nick Cheesman, Writ of Habeas Corpus in Myanmar, LST Review, Volume 21 Issue 277 November 2010, at 47.
- ³¹⁹ Ibid

- ³²⁰ *Ibid.*
- ³²¹ *Ibid.*, Mirjan Damaska. *The Faces of Justice and State Authority: A Comparative Approach to the Legal Process* (Yale University Press, 1986) at 86.
- ³²² 673/2003, 674/2003, 675/2003, 676/2003, 677/2003, 681/2003, 682/2003, 684/2003, 685/2003, 686/2003, 691/2003, 692/2003, 694/2003, 695/2003, 696/2003, 697/2003, 698/2003, 699/2003. 719/2003, 720/2003, 721/2003, 731/2004, 739/2004, 740/2004, 741/2004, 742/2004, 743/2004, 744/2004, 745/2004, 790/2004.
- ³²³ 695/2003 (Government Agent and Ministry of Defence); 698/2003 (UNHCR).
- ³²⁴ 674/2003, 675/2003, 677/2003, 682/2003, 683/2003, 685/2003, 686/2003, 691/2003, 692/2003, 696/2003, 697/2003, 698/2003, 699/2003. 719/2003, 720/2003, 721/2003, 729/2004.
- ³²⁵ 685/2003
- ³²⁶ 674/2003, 675/2003, 676/2003, 677/2003, 681/2003, 682/2003, 683/2003, 684/2003, 686/2003, 691/2003, 692/2003, 694/2003, 695/2003, 696/2003, 697/2003, 698/2003, 699/2003. 719/2003, 720/2003, 721/2003, 729/2004, 738/2004.
- ³²⁷ 685/2003.
- ³²⁸ 674/2003, 675/2003, 676/2003, 677/2003, 681/2003, 682/2003, 683/2003, 684/2003, 685/2003, 686/2003, 691/2003, 692/2003, 694/2003, 695/2003, 696/2003, 697/2003, 698/2003, 699/2003. 719/2003, 720/2003, 721/2003.
- ³²⁹ 729/2004, 738/2004.
- ³³⁰ 684/2003 இதே மாதிரியான அவதானம் விண்ணப்பதாரிகளின் வறுமை தொடர்பில் 681/2003, 686/2003 மற்றும் 721/2003 ஆகிய வழக்குகளிலும் மேற்கொள்ளப்பட்டது.
- ³³¹ No.681/2003 and No. 686/2003.
- ³³² உதாரணமாக, சில ஆவணங்கள் பயங்கரவாத நடவடிக்கைகள் காரணமாக அழிந்து விட்டது என்ற வாசகம் மற்றும் கட்டளைத் தளபதியினை எதிராளியாக பெயர் குறிப்பட்டமைக்காக ஆட்சேபனை தெரிவிக்கின்றமை

போன்ற வாசகங்களை உள்ளடக்கிய சத்தியக்கடதாசி பெரும்பாலான வழக்குகளில் ஒத்ததாக காணப்பட்டது.

³³³ 738 /2004 என்ற வழக்கில், தடுத்து வைக்கப்பட்டவர் தப்பிவிட்டார் என்ற எதிர்வாதம் முன்வைக்கப்பட்டது.

³³⁴ 674/2003, 675/2003, 683/2003, 685/2003.

³³⁵ 677/2003, 684/2003, 686/2003, 695/2003, 696/2003, 738/2004.

³³⁶ 721/2003.

³³⁷ 681/2003, 691/2003, 692/2003, 694/2003, 697/2003, 698/2003, 699/2003, 729/2004.

³³⁸ 2005 மே 08,09,10 மற்றும் 2006 மே 11, 2006 ஆகஸ்ட் 28 மற்றும் 2006 நவம்பர் 15 என்ற திகதிகளாக இருந்தது.

³³⁹ உதாரணமாகப் பார்க்கவும் 697/2003 மற்றும் 699/2003.

³⁴⁰ 674/2003, 675/2003, 676/2003, 681/2003, 682/2003, 683/2003, 685/2003, 691/2003, 692/2003, 694/2003, 695/2003, 696/2003, 698/2003, 719/2003, 720/2003, 738/2004.

³⁴¹ 674/2003, 675/2003, 676/2003, 677/2003, 682/2003, 683/2003, 684/2003, 685/2003, 691/2003, 692/2003, 694/2003, 695/2003, 696/2003, 697/2003, 698/2003, 699/2003, 729/2004, 738/2004.

³⁴² பின்வருவன உட்பட பல்வேறு வழக்குகளில் ஒரே வகையான அவதானமே மேற்கொள்ளப்பட்டது.682/2003, 691/2003, 695/2003, 696/2003, 697/2003, 698/2003, 699/2003, 738/2004.

³⁴³ 674/2003 ஏறத்தாள அதே மாதிரியான அவதானம் பின்வரும் வழக்குகளிலும் மேற்கொள்ளப்பட்டது.675/2003, 676/2003, 677/2003, 681/2003, 682/2003, 683/2003, 684/2003, 685/2003, 686/2003, 691/2003, 692/2003, 694/2003, 695/2003, 696/2003, 697/2003, 698/2003, 699/2003, 719/2003, 720/2003, 721/2003, 729/2004, 738/2004.

³⁴⁴ 684/2003, 719/2003, 720/2003.

³⁴⁵ 682/2003, 683/2003, 684/2003, 692/2003, 695/2003, 697/2003.

³⁴⁶ 675/2003 என்ற வழக்கின் 22-08-2005 அன்றைய Journal entry மற்றும் 676/2003 என்ற வழக்கின் 20-06-2006 இன்டைய அன்றைய Journal entry ஐ உதாரணத்திற்குப் பார்க்கவும்.

347 694/2003 என்ற வழக்கின் 28-11-2003 அன்றைய Journal entry மற்றும் 694/2003 என்ற வழக்கின் 28-11-2003இன்டைய அன்றைய Journal entry ஐ உதாரணத்திற்குப் பார்க்கவும்.

348 695/2003 என்ற வழக்கின் 17-07-2005 அன்றைய Journal entry ஐ உதாரணத்திற்குப் பார்க்கவும்.

349 குறித்ததோர் சந்தர்ப்பத்தில், அரசு சட்டத்தரணி தடுத்து வைத்தற் கட்டளையானது வந்து கொண்டிருக்கின்றது. (on the way) என்று கூடக் குறிப்பிட்டிருந்தார்.

350 நூலாசிரியர்கள் இது தொடர்பில் பல்வேறு வழக்குகளை குறிப்பிட்டனர். R v. Board of Control, ex p. Winterflood [1938] 2 KB 366, 374-5, 380 (CA), F v. New Zealand Customs, M 1616/94 (23 December 1994) (NZ HC), Minister for Home Affairs v. York 1982 (2) Z LR 48, 51.

351 வடக்கில் மேற்கொள்ளப்பட்ட கலந்தாலோசனையில் இருந்து அதிர்ச்சிகரமான சம்பவம் ஒன்றினை அறிய முடிந்தது. வடமாகாணத்தில் தாக்கல் செய்யப்பட்டிருந்த ஆட்கொணர்வு எழுத்தாணைக்கான விண்ணப்பத்தில் பாதுகாப்புச் செயலாளர் எதிராளியாகக் குறிப்பிடப்பட்டார். நீதிமன்றமும் அதற்கிணங்க அறிவித்தலினை அவரிற்கு அனுப்பியது. இரண்டு நபர்கள் (பாதுகாப்பு அமைச்சினைச் சார்ந்தவர்கள் என தங்களை அடையாளப்படுத்தி) மேல் நீதிமன்ற பதிவாளர் அலுவலகத்திற்கு வருகை தந்து பதிவாளருடன் முரண்பட்டனர். பதிவாளர் தான் தன்னுடைய நிர்வாகக் கடமையையே செய்ததாக அவர்களுக்குக் குறிப்பிட்டார். இவ்விடயம் தொடர்பில் பதிவாளர் அரசு சட்டத்தரணியின் கவனத்திற்கு கொண்டு வந்தபோது, அவர் அவ்விடயம் தொடர்பில் நீதிமன்றத்திற்கு தெரியப்படுத்தி நீதிமன்ற அவமதிப்புக்காக குற்றம் சாட்டுமாறு ஆலோசனை வழங்கினார். பதிவாளரும் இது தொடர்பில் நீதிமன்றத்தின் கவனத்திற்குக் கொண்டுவந்திருக்கக் கூடும். எனினும் நீதிமன்ற அவமதிப்பு தொடர்பாக எவ்வித நடவடிக்கைகளும் எடுக்கப்படவில்லை. எனினும் இதனைத் தொடர்ந்து வேறு பயமுறுத்தல்கள், தலையீடுகள் போன்றன காணப்பட்டதாக தெரியவில்லை. எனவே நீதிமன்றம் முழுச் சம்பவத்தையும் கவனத்தில் எடுக்காமல் விட்டிருக்கக் கூடும்.

352 ஆட்கொணர்வு எழுத்தாணை தொடர்பாக ஜம்மு காஸ்மீரில் மேற்கொள்ளப்பட்ட ஆய்விலிருந்து, காலாவதியான தடுத்துவைத்தற் கட்டளைகள் தொடர்பில் மேன்நீதிமன்றம் உடனடியான விடுதலைக்கு உத்தரவிட்டமை தெரிய வருகின்றது. பார்க்கவும் Ashok Agrwaal, In Search

of Vanished Blood: The Writ of Habeas Corpus in Jammu and Kashmir: 1990-2004 (South Asian Forum for Human Rights, 2008) (unpublished).

- ³⁵³ ஆயிரக்கணக்கில் வவுனியாவில் தாக்கல் செய்யப்பட்ட ஆட்கொணர்வு எழுத்தாணைக்கான விண்ணப்பங்களோடு ஒப்பிடும்போது, யாழ்ப்பாணத்திலும், திருகோணமலையிலும் அவற்றின் எண்ணிக்கை குறைவானதாகவே தோன்றுகின்றது. ஏனெனில் சரணடைந்த பல எஸ்.ரி.ரி.ஈ போராளிகள் வவுனியா நீதித்துறை வலயம் சார்ந்த இடங்களிலேயே சரணடைந்தவர்களாவார்.
- ³⁵⁴ நீதிமன்ற பதிவுகளை மேலும் பரிசீலிப்பதன் ஊடாக எண்ணிக்கை மேலும் தெளிவுப்படுத்தப்பட முடியும். 2009 மார்ச் 25ஆம் திகதி அன்றுள்ளவாறு நீதிபதிகள் பயிற்ச்சி நிருவகத்தினால் வெளியிடப்பட்ட உத்தியோகப்பூர்வ புள்ளிவிபரங்களின்படி நாட்டில் 55 மேல் நீதிமன்ற நீதிபதிகள் பணியாற்றுகின்றனர். மேலும் பார்க்க <http://sljti.org> (2011 மார்ச் 18 அன்று இறுதியாக தரிசித்தது.)
- ³⁵⁵ கலந்தாராய்வு 2010ம் ஆண்டின் டிசம்பர் நடுப்பகுதியில் இடம்பெற்றது. எனினும் நூலாசிரியர்கள் சந்தித்தோரின் பெயர்கள் அவர்களின் வேண்டுகோளிக்கிணங்க இரகசியமாக வைத்திருக்கப்படுகின்றது.
- ³⁵⁶ வேண்டுகோளின் அடிப்படையில் ஆள் அடையாளம் நம்பத்தன்மையுடன் பாதுகாக்கப்பட்டது.
- ³⁵⁷ Act No.15 of 1979 (திருத்தப்பட்ட வாறு).
- ³⁵⁸ Act No.48 of 1979.
- ³⁵⁹ Act No.25 of 1947
- ³⁶⁰ அவசரகாலக் கட்டளைச் சட்டத்தின் 22ம் வாசகத்தினைப் பார்க்கவும்.
- ³⁶¹ அரசியலமைப்பின் உறுப்புரை 7, உறுப்புரை 154 (P) (a) உடன் இணைத்து நோக்கப்பட வேண்டும்.
- ³⁶² உறுப்புரை 141 இனுவடைய காப்பு வாசகம் மற்றும் உறுப்புரை 154 (P) (4) ஆகியவற்றினை 1990ம் ஆண்டின் 19ம் இலக்க மாகாண மேல் நீதிமன்றங்கள் (விசேட ஏற்பாடுகள்) சட்டத்தின் பிரிவு 7 உடன் இணைத்து நோக்க வேண்டும்.
- ³⁶³ 1990இன் 19ஆம் இலக்க மாகாண மேல் நீதிமன்ற (விசேட ஏற்பாடுகள்) சட்டத்தின் 7ஆம் பிரிவுடன் சேர்த்து வாசிக்கப்படும் அரசியல் அமைப்பின் உறுப்புரை 141 மற்றும் 154 (P)(4) இன் காப்பு வாசகங்கள்.

- 364 மேல் நீதிமன்ற நீதிபதிகளை அதிகரிப்பதற்கு நீதிபதிகள் பயிற்சி நிறுவகத்துடன் இணைந்து மேலதிக பயிற்சிகளை வழங்குவதற்கான நடவடிக்கை எடுக்கப்பட்டுள்ளது.
- 365 குறிப்பாக யாழ்ப்பாணத்தில்.
- 366 இவ் விடயத்தினை எழுப்பியவர்கள் திருகோணமலையைச் சார்ந்த 14 வயது சிறுமிக்கு நேர்ந்த கதிபற்றி விபரித்தனர். அச் சிறுமியை இராணுவ வீரர்கள் கடத்தியதாகவும், பின்னர் அவரைக் காணவில்லை எனவும் குற்றம் சாட்டப்பட்டது. அச் சிறுமியின் உடல் எச்சங்கள் பின்னர் கண்டுபிடிக்கப்பட்டது. எனினும் இராணுவம் தன்னுடைய பொறுப்பினை மறுத்தது.
- 367 பல நாடுகள் ஆட்கொணர்வு எழுத்தாணைச் சட்டத்தினைப் பின்பற்றுகின்றன. உதாரணமாகக் கனடாவின் கியூபக், ஒன்றோரியோ, நோவோ ஸ்கொட்டியா மற்றும் பிரின்ஸ் எட்வர்ட் ஜலண்ட் ஆகிய இடங்களில் பல சட்டங்கள் உருவாக்கப்பட்டுள்ளது. அதே போல, கானாவில் 1964இலும், சுதந்திரத்திற்குப் பிந்தையதான நைஜீரியாவில் 1979இலும் ஆட்கொணர்வு எழுத்தாணைச் சட்டம் உருவாக்கப்பட்டது.
- 368 பொதுநலவாயப் பின்னணி தொடர்பான மேலதிகமான ஆய்வுகளுக்கு பார்க்கவும். Clark & McCoy, *supra* note 5, at 30-33.
- 369 Ibid
- 370 Ibid
- 371 *Supra* note 165
- 372 பார்க்கவும் Kishali Pinto-Jayawardena, *Still Seeking Justice: Rule of Law, the Criminal Justice System and Commissions of Inquiry Since 1977* (International Commission of Jurists (ICJ), January 2010), at page 6.
- 373 Jegetheeswaran Sarma v. Sri Lanka, Communication No. 950/2000, U.N. Doc. CCPR/C/78/D/950/2000.
- 374 அதனுள் உள்ளடக்கப்படவேண்டிய குறைந்தபட்சக் கொள்கைகளை சுட்டிக்காட்டப்படுகின்றது.
- 375 *Leeda Violet's case, supra*
- 376 *Kodippilige Seetha v. Saravathan*(1986) 2 Sri L.R.228, at 234 வழக்கில் குறிப்பிடப்பட்ட விதிமுறைகளை மிகைப்பதற்கான ஏற்பாடு.
- 377 இவ்வேற்பாடானது தடுத்து வைக்கப்பட்டவர் மரணமடைந்திருப்பின் ஆட்கொணர்வு எழுத்தாணைக்கு விண்ணப்பிக்க முடியாது என்று

எதிர்வாதத்தினை எதிராளிகள் எழுப்புவதிலிருந்து பாதுகாக்கும். உதாரணமாக 10-03-1998இல் தீர்ப்பு வழங்கப்பட்ட H.C.A No. 69/90 இவ் ஏற்பாடு குறைந்தபட்சம் அவசரகாலச் சட்ட ஏற்பாட்டின் கீழ் அரச அதிகாரிகள் இறந்தவரின் உடலினை அகற்றுவது தொடர்பில் நீதித்துறைக் கண்காணிப்புக்கு வழிவகுக்கும்.

³⁷⁸ பார்க்கவும். Basil Fernando, Sri Lanka: The Politics of Habeas Corpus and the Marginal Role of the Sri Lankan Courts under the 1978 Constitution, LST Review, Volume 21 Issue 275 & 276, September & October 2010, at 25. அவரின் கருத்துப்படி, “1978ம் ஆண்டு அரசியலமைப்பில் காணப்படுகின்ற கட்டமைப்பு முரண்பாடு காரணமாகவே ஆட்கொணர்வு எழுத்தாணை என்ற நிவாரணத்தினைப் பாதுகாக்க நீதித்துறை தவறியிருந்தது. உரிமைகளைப் பாதுகாத்தல் என்பது குறுகிய ஒரு பரப்புக்குள் சுருக்கப்பட்டுள்ளதால் நீதித்துறையும் அக்குறுகிய பரப்பிற்குள்ளேயே செயற்பட முடியும். நீதித்துறையானது தனிநபர் உரிமைகளைப் பாதுகாப்பதில் சிறியதோர் பங்கினையே ஆற்றுகின்றது. நிறைவேற்று ஜனாதிபதி தன்னுடைய கொள்கைகளையும், குறிக்கோள்களையும் அமுல்படுத்தப் பரந்த சுதந்திரம் கொண்டுள்ளார்.

இலங்கையில் ஆட்கொணர்வு எழுத்தாணை நிவாரணத்தின் தொழிற்பாடு மற்றும் வினைத்திறன் தொடர்பாக புத்தக வடிவில் முழுமையான ஆய்வாக வெளிவந்திருக்கும் முதலாவது சந்தர்ப்பம் இதுவாகும். சுதந்திரம் தொடர்பான நீதித்துறையின் மனோபாவத்தினை வெளிக்காட்டுவதற்காக மட்டுமின்றி, சட்ட மற்றும் நீதித்துறைப் பொறிமுறைகளில் காணப்படுகின்ற போதியதற்றதான தன்மைகளைச் சுட்டிக்காட்டி அது தொடர்பில் நிவாரணம் தேடும் பரந்த நோக்குடன் இவ் ஆய்வானது மேற்கொள்ளப்பட்டது.

சீர்திருத்தங்கள் தொடர்பில் ழுவைக்கப்பட்ட சிபாரிசுகள் இவ்முயற்ச்சியின் பிரதான அங்கமாகும். இந் நூலின் நூலாசிரியர்கள் ஆட்கொணர்வு எழுத்தாணை தொடர்பில் சட்டமொன்று உருவாக்கப்பட வேண்டும் எனச் சிபாரிசு செய்கின்றனர். அதனூடாக இவ் நிவாரணமானது மேலும் வினைத்திறன் வாய்ந்ததாகவும், வறிய மற்றும் பாதிக்கப்பட்ட மக்களின் நீதி தொடர்பான தேவையை பூர்த்தி செய்ய உதவக்கூடிய ஒன்றாகவும் அமையும் என்பது திண்ணம்

-அறிமுகத்திலிருந்து-

Rs. 250/-

ISBN 978-955-1302-412

9 789551 302412 >

மேலும் கழகத்திற்குமான அறநிலையம் (நேவு)
 னசி டெரீரல் கொழும்பு - 8